

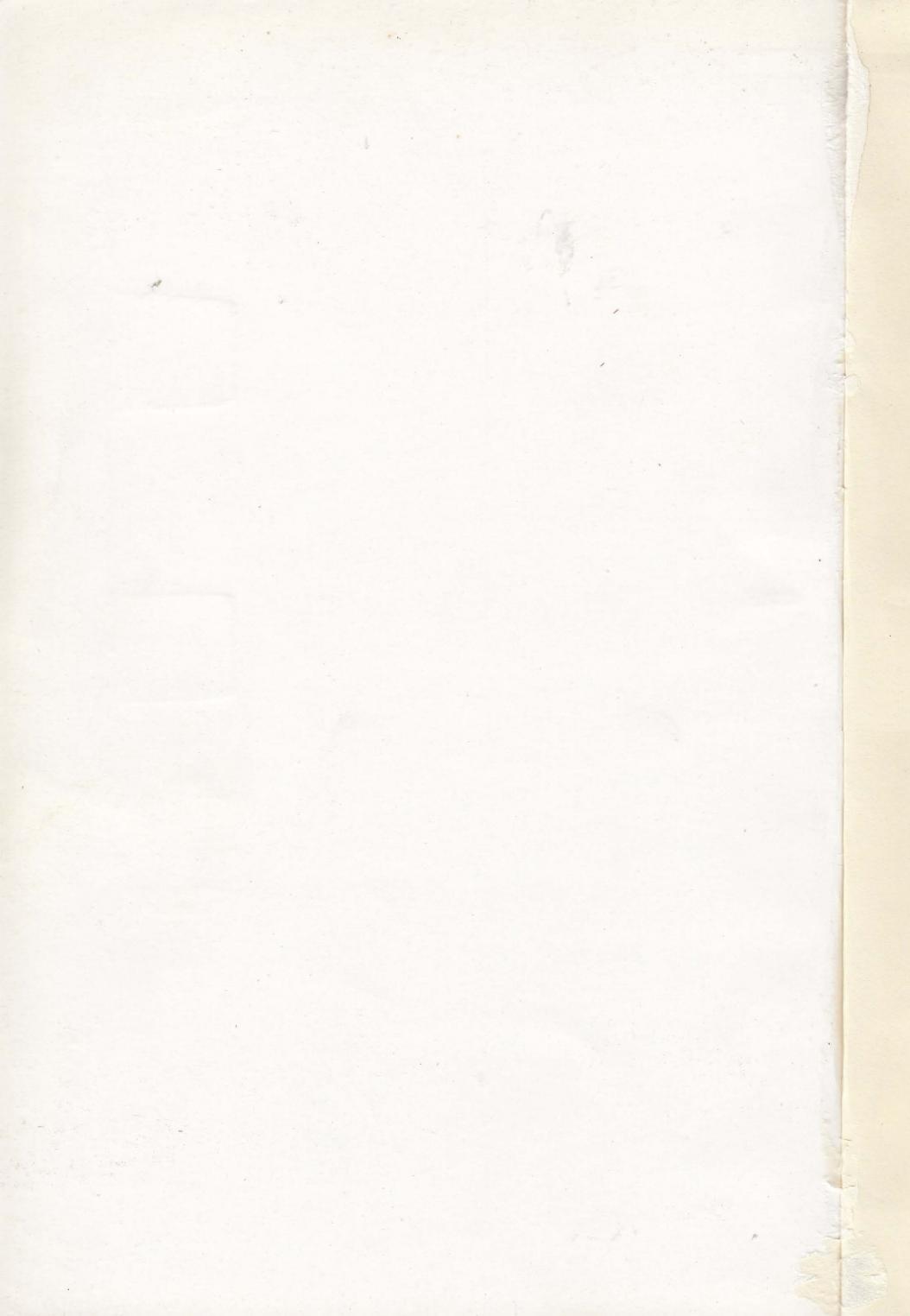

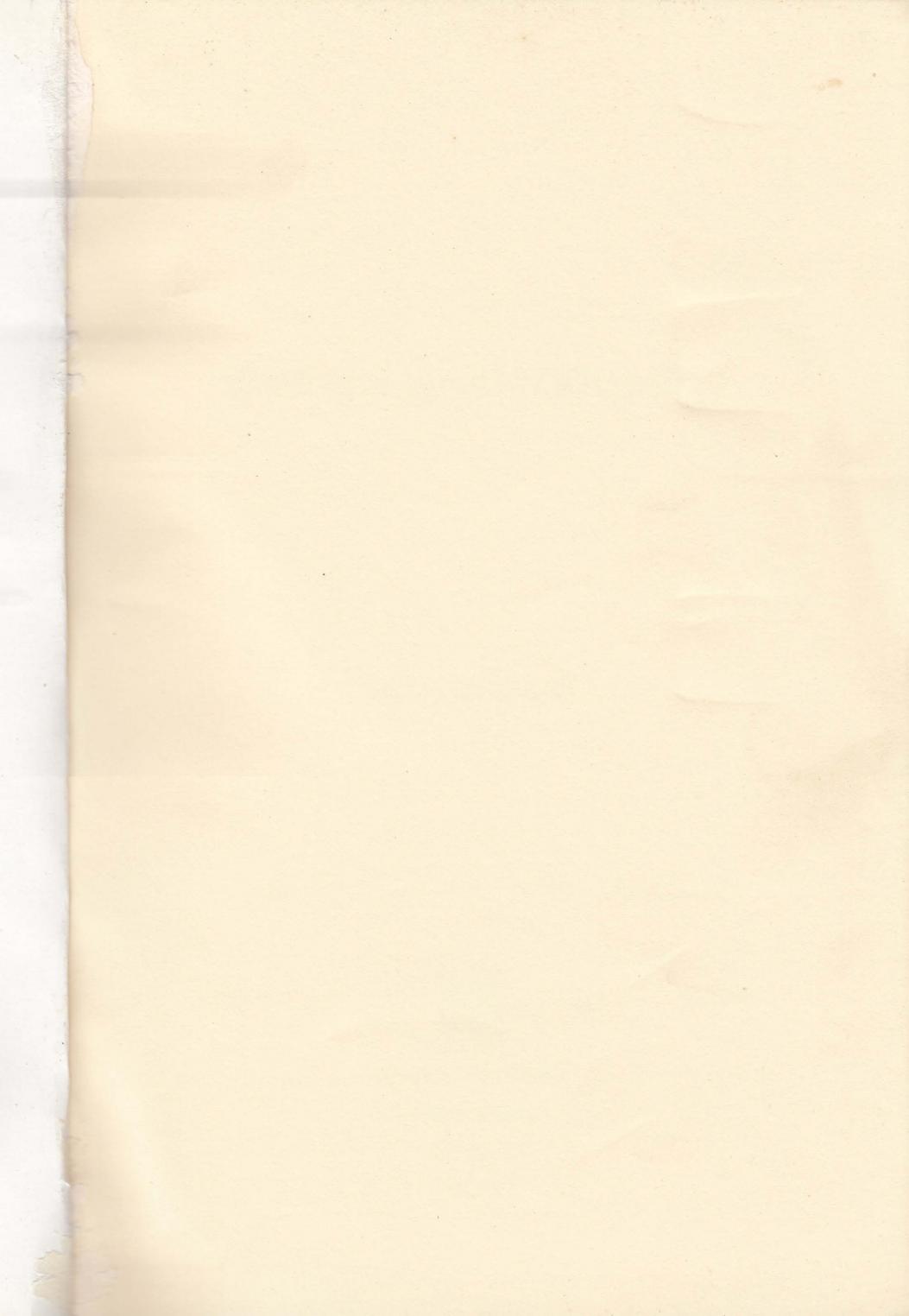
மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

கலாமணி பரணீதரன்

ஜீவநதி வைளியீடு

மீண்டும் துளிப்போம்...

க.பரண்தரன்

ஜெவந்தி வெரியீடு

கலை அகம்

அல்வாய்

2011

... சிராமிக்கும் விடுவோம்

கிழங்குபாக

கீண்டும் ஜெர்புபோத்...

© க.யாஹ்தூர்

முதற் பதிப்பு : 2011 பெர்வரி

விலை : ரூ.200/-

நூலாக்கக் குறிப்புகள் : பக்கங்கள் 12 + 76 12 புள்ளி எழுத்துகள்

அட்டைப்படம் : நன்றி (இணையம்)

வெளியீடு : 'ஜீவந்தி', கலை அகம், அல்வாய்.

அச்சுப்பதிப்பு : சதாபொன்ன்

ISBN - No. : 978-955-52496-1-4

கரணிக்கை

உயர் கல்விக்கு என்னை வழிப்படுத்திய

எனது ஆசிரியர்கள்

திரு.க.திலகநாதன், திரு.து.கிளங்குமரன்,

திரு.க.சத்தியசீலன், திருமதி.ஸ்ரீ.தனேஸ்வரி,

திருமதி.க.கீதாமணி

மற்றும்

என்றுமே என் உயர்வுக்காய் பாடுபடும் என்
அப்பா த.கலாமணி, அம்மா க.குயீன்.ஜெஸிலி

ஆகியோருக்கு

நன்றிகள்

மல்லிகை
ஜீவந்தி
ஞானம்
யழகள்
தென்றல்
கதிரவன்
புங்காவளம்
தினக்குரல்
யாதும்
தெனியான்
அஞ்சித்தந்தை ரோசேந்திரம் ஸ்ரவிள்
அ.விஷ்ணுவார்த்தினி
வெ.தும்பியந்தன்
க.மத்சாஹரன்
மு.சுந்தராலிங்கம்
த.சுதாரங்கனி

அணிந்துரை

இளவியல் பார்க்கவ
கிடையோடும் பதப்புகள்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இன்று பலராலும் அறியப் பெற்ற ஒருவராக இருந்து வருகின்றார் கலாமணி பரணீதரன். மாதந் தோறும் காலந் தவறாது வெளிவந்துகொண்டிருக்கும், 'ஜீவந்தி' என்னும் கலை, இலக்கியச் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியராக இருப்பதனால் பரந்துபட்ட ஓர் அறிமுகத்தை இவர் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றார். தரமான ஒரு சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் என்னும் பிரபல்யத்தில் இவரிடத்திலுள்ள ஆக்கத் திறமைகள் பேசப்படாது மறைந்து கிடக்கின்றன. இவர் சிறுக்கத் திறமைகளைப் படிப்பதிலும், கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் ஆற்றலுள்ள ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார்.

ஆழத்தின் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்த சஞ்சிகைகள் சிலவற்றின் ஆசிரியர்கள் சிலர் முன்னர் படைப்பாளிகளாக விளங்கி, பின்னர் சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் ஆளார்கள். அவர்கள் சஞ்சிகைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுக்கொண்டிருப்ப தனால் வேலைப் பலு காரணமாக, தற்போது தாம் ஆக்க இலக்கியங்கள் படைப் பதில் இருந்து ஒதுங்கிக்கொண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் வயதிலும் முதியவர்கள். கலாமணி பரணீதரன் வயதில் குறைந்த இளைஞர். பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப் படிப்பினைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் மாணவன். ‘ஜீவந்தியை வெளியிட்டுக் கொண்டிருப்பதுடன், ஜீவந்தி வெளியீடாக நூல்களையும் தந்து கொண்டிருக்கின்றார். இவர் சஞ்சிகையை வெளியிடுவதற்கு ஆரம்பித்த பின்னரே, ஆக்க இலக்கியத் துறையில் அடி எடுத்து வைத்திருக்கின்றார் என்பது, ஏனைய சஞ்சிகை ஆசிரியர்களில் இருந்து இவரது வேறுபட்ட இயல்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் இவர் சிறுக்கதைகள் படைத்துக்கொண்டிருப்பது இன்னொரு பகுமை.

இவரது முதல் சிறுக்கை ஜீவந்தியின் முதலாவது ஆண்டு மலரில், 2009 ஆகஸ்டில் வெளிவந்திருக்கின்றது. மிகக் குறுகிய காலத்துக்குள் தமது பதின்மூன்று சிறுக்கைகளை உள்ளடக்கி 'மீண்டும் துளிர்ப்போம்' என்னும் தொகுப்பினை ஜீவந்தி வெளியீடு, ஏழாவது நூலாக வெளிக்கொண்டு வருகின்றார். இச்சிறுக்கைகள் மல்லிகை, ஞானம், ஜீவந்தி, தினக்குரல், தென்றல், படிகள், கதிரவன், பூங்காவனம், யாதும் என்பனவற்றில் முன்னாரே வெளிவந்திருக்கின்றன.

இலக்கியப் படைப்புகள் எதிர்காலத்தின்மீது மக்களுக்கு நம்பிக்கையையும் செயலூக்கத்தையும் ஊட்டுகிளின்றவைகளாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவற்றின் பொதுவான இலக்காக இருக்கவேண்டும். ஏழை எளியவர்களான சாதாரண பொதுமக்களின் துன்ப துயரங்களை, கண்ணீர்க் கதைகளைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்கள் வாசகர் உள்ளங்களைத் தொட்டு, நெஞ்சங்களை நெகிழிச் செய்யும் இயல்புள்ளவை. அவையே வாழும் இலக்கியங்களாகவும் இருக்கின்றன. கடந்த காலக் கொடிய யுத்தத்தினால் உயிரை, உறவை, அங்கங்களை, உடைமைகளை, வாழ்விடத்தை இழந்த மக்களின் அவைகள் இலக்கியப் பதிவுகளாக வெளிவரும்போது வாசகர்களைக் கண்களங்களே வைக்கின்றன. ஆனால் தொடர்ந்து துன்பப்பட்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருப்பதனால் அடையக்கூடிய பயன் எதுவுமில்லை. இவற்றில் இருந்து மீண்டெழு வேண்டும். பரணீதரனின் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் அடிநாதமாக அமைந்திருக்கும் மையக் கரு, இவைகளில் இருந்து மீண்டெழுதலாகவே அமைந்திருக்கின்றது. அதனால் இத்தொகுதிக்கு “மீண்டும் துளிர்ப்போம்” என அவர் பெயர் கூட்டியிருப்பது மிகப் பொருத்தப்பாடுள்ளதாக விளாங்குகின்றது.

இத்தொகுதியில் போர்க்கால வாழ்வு அவைகளைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகள் மூன்று இடம்பெற்றுள்ளன. மீண்டும் துளிர்த்தெழும் முனைப்பினை, அமுத்தமாக விலியுறுத்தும் சிறுகதைகள் ஆறு. வாழ்வில் நம்பிக்கை, குடும்பப் பொறுப்பு, மனிதாபிமானம், அக்கறை, சாதியத் தந்திரம், உயர்ந்த பண்பு, காமுகனின் கயமை, பிரிவின் ஏங்கம், மூத்த தலைமுறையின் மனச் சிங்கல், பகிளியாக நடைபெறும் மனித வகை, கல்லான பிள்ளை மனம் எனப் பல பொருள்கள் பற்றி எடுத்துச் சொல்லும் சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய நூல் இது. சிறுகதைகளுக்கான தலைப்பினைக் கருத்துச் செறிவுடன் மிக நிதானமாக இடுதல் வேண்டும். ‘மீண்டும் துளிர்ப்போம்’, ‘உயிரிலும் மேலானது’, ‘பொய் முகங்கள்’, ‘விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்’ (பாரதி), ‘நகுதற் பொருட்டன்று’ (வள்ளுவர்) என படைப்புகளுக்குத் தகுந்தவன்னம் மிகச் சிறப்பாகச் சூட்டப் பெற்றமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம். ஒரு படைப்பு படித்து முடிந்த பின்னர் வெளிப்படையாகப் பேசாததெல்லாம் உணர்வுடன் ஒன்றிப் பேசவேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். அத்தகைய இயல்பினை இந்நாலிலுள்ள சிறுகதைகளின் தலைப்புக்களே தம்முட் கொண்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக ‘உயிரிலும் மேலானது...?’ என்னும் வினாக்குறியிட்டனால் தலைப்பினை நோக்கலாம். உயிரிலும் மேலானது எது? பழைய வாதியான தந்தையின் சாதியா? இளைஞர்களான மகனின் காதலா? அல்லது மனிதாபிமானமா? இதற்கான விடையை வாசகர்கள் கண்டு கொள்ளத் தகுந்தவாறு கதாசிரியர் கதையை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். ‘கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன்’ எனக்கொள்ளும் பழைய தலைமுறையின் கருத்தியலில் இருந்து விட்டு, காமுகனாக இருக்கும் கயவனான கணவனிடம் இருந்து முனைவி

யானவள் விடுதலை பெற்றுப் போகும் வீச்சான பெண்ணியக் கருத்தினை, 'விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்' என்னும் தலைப்பே எடுத்துச் சொல்லுகிறதல்லவா?

பலர் தாங்கள் கற்ற கல்வியினைச் சமூகத்துடன் பொருத்திப் பார்ப் பதற்கும், சமூகத்துக்காகப் பயன்படுத்துவதற்கும் அறியாத பரிதாபத்துக் குரியவர்களாக இருந்துவிடுகின்றார்கள். பரணீதரன் பல்கலைக்கழகத்தில் உளவியலை விசேஷ பாடத் துறையாகத் தேர்ந்தெடுத்து கற்றுக் கொண்டு வருகின்றார். தாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் உளவியற் கல்வியைச் சமூகத்துடன் பொருத்திப் பார்க்கின்றார். மனித நடத்தைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை ஆராய்ந்து அறிகின்றார். மனித நடத்தைக் கோலங்கள் உள்துதூண்டினால் வெளிப்படுகின்றன. உளத் தூண்டல்கள் குறிப்பிட்ட வேறு சில காரணிகளால் உருவாகின்றன. இந்த உண்மைகளை, வெகுதெளிவாக விளங்கிக்கொண்டு ஆக்க இலக்கியம் செய்யும் சிறப்பு பரணீதரனிடம் காணப்படுகின்றது. இவரது பெரும்பாலான படைப்புகளில் உளவியல் நோக்கு இழையோடுகின்றது. சிறப்பான ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துச் சொல்வதானால் மன நோயாளியான கணவன் ஒருவனின் நடத்தைகளைச் சித்திரிக்கும் 'விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்' என்னும் படைப்பினைச் சொல்லலாம்.

இரு மனிதனால் செம்மையாக, சரியாக, முழுமையாக, விளங்கிக்கொள்ள இயலாதது எது? என்றால், இன்னொரு மனிதனின் உள்ளாம். மனித உள்ளாவ்களின் வெளிப்பாடான செயற்பாடுகளை நடத்தைகளை நீண்ட காலம் அவதானித்து, ஆராய்ந்து உளவியல் உண்மைகள் கண்டியப்பட்டன. அந்த உண்மைகளை மீண்டும் மனித செயற்பாடுகள், நடத்தைகளில் பொருத்திப் பார்த்து உள்ளதுள் கரந்துள்ள உண்மைகளைக் கண்டிய உளவியல் உதவுகின்றது. உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆக்க இலக்கியங்கள், பலரது பாராட்டையும் வரவேற்றப்படும் பெறுகின்றன. இலக்கியத்தில் உந்நத இடத்தில் வைத்து, பேசப்படுகின்றன. ஆக்க இலக்கியங்களாக உளவியல் சார்ந்த படைப்புக்களை உருவாக்கத் தகுந்த சிறப்பான எதிர்காலம் பரணீதரனுக்கு உண்டென்பதை இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகள் கோடி காட்டுகின்றன.

இளம் படைப்பாளியாகிய பரணீதரன், "உயிரிலும் மேலானது...?" என்னும் சிறுகதைக்கு 'தகவம்' இரண்டாவது பரிசினைப் பெற்றமையும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டிய, அவருக்கான நற்சான்று. வளர்ந்து வரும் படைப்பாளியாகிய கலாமணி பரணீதரன், மீண்டும் மீண்டும் துளிர்த்து, புஷ்பங்களையும், பிஞ்சுகளையும், காய்களையும் தந்து, இன்சலைக் களிகளையும் தமிழிலக்கிய உலகுக்கு நல்குவாரென நாம் உறுதியாக நம்புவோம்.

கலையருவி
கரணவாய் வடக்கு
வல்வெட்டித்துறை

தெணியான்
27.01.2011

முன்வாயில்

கலாமணி பரணீதரன் ஆழந்த வாசிப்போடு வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர். சமூக நோக்கு, நிறைந்த வாசிப்பு, ஆக்க மலர்ச்சி ஆகியவற்றின் இணைப்பால் ஆக்கத் தடங்களைப் பதித்து வருபவர்.

நவீன சிறுகதைகள் புனைவு மற்றும் அல்புனைவு (NON FICTION) என்பவற்றின் எல்லைகளையும் விளிம்புகளையும் தகர்த்து மேலெழுந்து வரும் உலகக் கலை நிலவரம் இவரது கதைகளிலும் புனைவு நூட்பமாகின்றது.

கட்டற்ற நேர் எழுந்தை, இடைவினைக் குறியீட்டுப் பாங்கு, புனைவு இணைப்புக்களின் குறுக்குமுக ஊடாட்டம் முதலியலை பரணீதரனின் கதைகளின் பொதுப் பண்புகளாகக் காணப்படுகின்றன.

சிறுகதைகள் அழகியற் சிகிச்சை முறையின் நுண்ணிய வடிவங்கள் என்ற நிலையிலிருந்து பெயர்ச்சி கொண்டு சமூக விளிம்புக்கு வரும் நிலையும் உள்ளடக்கல் இந்த ஆக்கங்களிலே இடம்பெற்றிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

சமூகத்தின் சக மனிதரின் அனுபவங்களை சிந்தனைக்குறிய நடுவன் பொருளாக நிலைமாற்றம் செய்யும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. அதாவது சக மனிதரின் வாழ்க்கை வரலாறு புனைவு விட்டத்தினால் சடுதியாக நிலை மாற்றம் பெறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

அழிவுகளும் அழிவுகளிலிருந்து மீண்டெழும் உளவியற் சுவாஸலையும் மீண்டும் துளிர்ப்போம் வாயிலான நேரச் சித்திரிப்புகளாகின்றன. அழிவுகள் “ஆக்கக் கலாசாலைகளாக” மாறும் அறிகை உயிர்ப்பு சமகாலத்தின் நம்பிக்கைத் தேவையாகவும் அமைகின்றது. அந்நிலையில் அழகியல் எல்லைக்கும் புறவயத் தருக்க உய்ப்புக்குமிடையே மோதல் எழுதலையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

சமகாலத்தைய சமூகக் குறுக்குமுகத் தோற்றத்தின் காட்சிகள் கதைகளாக ஆக்கம் பெற்றுள்ளன. பாத்திரங்கள் சமகாலத்தின் குறியீடுகளாகின்றனர். அந்தக்

குறியீடுகள் வகை மாதிரியின் நம்பிக்கைகளாக நிற்கின்றன. வகை மாதிரியான பாத்திரங்களை இயக்கமுள்ள சமூக நேர்ப்பராக மாற்றும் செயற்பாட்டை ஆசிரியர் முன்னெடுக்கின்றார்.

கதைகளின் பாத்திரங்களைத் தனியில் உய்ப்பு உறுதி கொண்டவர்களாகத் தெரிந்தெடுத்திருத்தல், நம்பிக்கை வரட்சிச் சமூர்ச்சியில் வீழ்ந்துவிடாத கருத்தியல் நோக்கைக் காட்டுகின்றது.

புனைவுச் சுவையின்பொருட்டு நடப்பியலைத் திரிபுபடுத்தாத கூர்ம்மைப் பாடும் கதைகளிலே காணப்படுகின்றது. பாத்திரங்களும், புனைவுகளும் மிகையேற்றம் நிகழ்த்தப்படாத தனிக்கைக்கு உள்ளடக்கப்படாத நிலையில் அருவமான கற் பனையில் அன்றி உருவ நிலை நேர்க் காட்சிப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன.

கதைகள் சமூக ஊடுருவாக நிற்கின்றன. அறச் சார்புப் பயன் கொள் வாதத்தின் (ETHICAL PRAGMATISM) வெளிப்பாடுகளாகவும் புனைவுகள் அமைகின்றன. கதை சொல்லவிலும் எடுத்துரைப்பிலும் உடைப்பு இல்லாத நேர்க் கோட்டுப் பண்பு காணப்படுகின்றது. “மாணவராகவும் எழுத்தாளராகவும்” ஒரே தளத்தில் வெளிப்பாடு கொள்ளும் பாங்கு புலப்படுகின்றது. அந்த நிலை தொடர்ந்து மேல்நோக்கிய அகசவியத்தைத் தூண்டவல்லது.

பண்பு நிலையிலே தொடர்ச்சியான முன்னேற்ற நகர் வகை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருத்தலே “மாணவராகவும் எழுத்தாளராகவும்” தொழிற்படும் கலைத் தளத்தின் சிறப்புப் பண்பாகும். மாணவர் நிலைப் பதகளிப்பு (ANXIETY OF STUDENTSHIP) கதைத் தெரிவுப் புலக் காட்சியையும் சொல்லாடல்களையும் நிதானப்படுத்திச் செல்கின்றது.

இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் சமூகத் தீர்ணாய்வின் வடிவங்களாகின்றன. புனைவு தீர்ணாய்வாகவும், தீர்ணாய்வு புனைவாகவும் மாறும் இரு நிலைத் தோற்றங்களையும் காணமுடிகின்றது.

பரணீதரனின் ஆக்கச் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்து நேரமுல் கொள்ள எனது இனிய நல்வாழ்த்துக்கள்.

என்னுரை

“மீண்டும் துளிர்ப்போம்...” எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. என்னுடைய உணர்வுகளை தட்டியெழுப்பிய நிகழ்வுகளையும், சமூகத்தில் ஏற்படவேண்டிய மாற்றங்களையும், இளைமேல் எவ்வாறு வாழ்வது என்ற நேரிய சிற்றனைகளையும் முன்வத்து எழுதப்பட்டவையே என் சிறுகதைகள். ஒவ்வொரு கதையினை எழுதும் போதும் அக்கதையோடு ஒன்றித்துப் போய்விடுவேன். இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள அனைத்துக் கதைகளும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை.

புத்தகங்களால் குவிந்திருக்கும் எனது வீட்டில் அம்புவிமாமா, கோகுலம், பாலமித்திரா, கண்ணன் கதைகள், கலைமகள், மகாபாரதக் கதைகள், சிவகாமியின் சபதம், கல்கி வழியாக என் வாசிப்புப் பயணம் ஆரம்பமானது. போர் நிறைந்த சூழ்வில் அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்தவேளையில் கோகுலம், அம்புவிமாமா, பாலமித்திரா போன்ற புத்தகங்களை அப்பா யாழ் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையிலிருந்து வாங்கி வந்து தருவார். வாங்கி வந்த அன்றிரவே அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்தில் நானும், எனது தமிழ் முரலீதரனும் ஒரே புத்தகத்தை பாயில் படுத்துக்கொண்டு வாசிப்போம்.

இவ்வாறாக ஆரம்பித்த எனது வாசிப்பு ஆர்வம் 1999ஆம் ஆண்டு அவஸ்திரேவியா சென்றபோதும் தடைப்படவில்லை. அங்குள்ள ஸ்ரத்பீல்ட் தமிழ் நாலகத்திலிருந்து புத்தகங்களை எடுத்து வாசிப்படுண்டு. மீண்டும் 2003ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் தான் சிறுகதைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். என் வீட்டில் மல்லிகை இதழ்களும் கண்ணயாழி, தாமரை, சுபமங்களா, குமரன், தாயகம், அலை போன்ற சுஞ்சிகைகளும் நிறைந்திருந்தன. அவற்றில் உள்ள சிறுகதைகளை நான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். எனது தந்தை ஓர் எழுத்தாளராக இருப்பதனால், அவரின் கதைகளையே முதலில் விரும்பிப் படித்து வந்தேன். பின்னர் மூத்த எழுத்தாளர் தெணியான் தொடக்கம் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பலரின் சிறுகதைகளை வாசிக்கது அவற்றினாபாகப் பெற்ற அனுபவமே என்ன இன்று ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாக ஆக்கியிருக்கின்றது.

எனது ஒவ்வொரு கதைகளையும் எழுதியவுடன் அம்மாவிடமும், விண்ணுவர்த்தினியிடமும் காட்டுவேன். அவர்கள் தான் என் முதல் வாசகர்கள். பின்னர் அப்பாவிடமும், தெணியான் சேரிடமும் கொடுத்து செய்யவேண்டிய மாற்றங்கள் தொடர்பாக கலந்துரையாடி, மாற்றங்களை மேற்கொள்வேன்.

உறவில் தாத்தாவாக, என் 'ஜீவந்திக்கு' ஆலோசகராக, என் வெற்றிகளுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கி இலக்கியத்தில் என்னை நிலைபெறச் செய்தவர் தெணியான் சேர் அவர்கள். இந்நாலுக்கு அவரது அணிந்துரை அழகு சேர்ப்பதை இட்டு பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றேன். சிறுகதை ஒன்றுக்கு இருக்கவேண்டிய அம்சங்கள் பற்றிக் கூறி, சிறுகதைகளை சிறுகதைக்குரிய வரம்போடு எவ்வாறு எழுதுவது என, எனக்கு கற்று தந்தவரும் தெணியான் சேர் அவர்களே. அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

சமூக நோக்கு மிக்க கதைகளைப் படைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் விதைத்தவர், என்றுமே என் அன்பு நிறைந்த எனது விரிவுரையாளர் அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின் ஆவார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

என்றுமே என் நலனில் அக்கறையோடு இருக்கும் அப்பா, என் சிறுகதைகள் பற்றிய அபிப்பிராயங்களை கூறுவார். அவரோடு சேர்ந்து நல்ல அபிப்பிராயங்கள் கூறி என்னை ஊக்கப்படுத்தும் அம்மா குயீன் ஜெளிலி, விண்ணுவர்த்தினி ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

இத்தொகுப்புக்கு 'முன்வாயிலாக' தனது குறிப்புகளை எழுதிய என் அன்பு நிறைந்த பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

அட்டைப்படத்தை வழிவழைமத்து தந்த மேமன்கவி சேர் அவர்களுக்கும், எனது சிறுகதைகள் பற்றிய கருத்துக்களை கூறும், ஜீவந்தி துணை ஆசிரியர் வெ.துண்ணன், கவிஞர். வே.ஜ.வரதராஜன், விரிவுரையாளர் இ.இராஜேஸ் கண்ணன் சேர், வதிரி சி.ரவீந்திரன், தவச்செல்வி ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

எனது கதைகள் அனைத்தையும் கணினியில் அச்சுப் பதிப்பு செய்து தந்த தம்பி க.மதனாஹரனுக்கும் எனது பதிப்பு முயற்சிகளுக்கு என்னுடன் என்றுமே துணை நிற்கும் சுதாபொன்று அச்சுக்தத்தினரான மு.சந்தரலிங்கம், க.சுதாரங்கனி ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள். என் கதைகளை தமது பத்திரிகைகளில், சுஞ்சிகைகளில் பிரசுரித்த சுஞ்சிகை, பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

கனம் அகம்,
அல்வாய்.

க.பரண்தரன்
2011.01.28

பொருளடக்கம்

- (0 1) உயிரிலும் மேலானது...?
- (0 2) மெய்ப்பட வேண்டும்
- (0 3) புதிய காலடி
- (0 4) நகுதற் பொருட்டன்று...
- (0 5) கற்பக தருக்கள்
- (0 6) பொய் முகங்கள்
- (0 7) ரோபோ
- (0 8) மீண்டும் துளிர்ப்போம்...
- (0 9) விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்
- (1 0) உறவுகள்
- (1 1) மாறுதல்
- (1 2) பகிடிவதை
- (1 3) யதார்த்தம்

உயிரினும் மொன்று...?

நெற்றிப் பொட்டில் அடித்தது போல ஓர் அதிர்வு. சட்டென்று கண்கள் விழித்துக் கொள்கின்றன. வெளியே மழை தூரிக் கொண்டிருக்கிறது. சாதாரண மழைக்கும் தாக்குப் பிழக்க இயலாத கூடாரம். அதற்குள் மூன்று குடும்பங்கள். குஞ்சுகுருமான்களால் நிறைந்த இரண்டு குடும்பங்கள். மூன்றாவது குடும்பம் இவனும் அவளுந் தான். அந்தக் குடும்பங்களுக்கு இடம்விட்டு ஓர் ஓரமாக இவனும் அவளும் கூடாரத்துள் ஒதுங்கி இருந்து கொண்டார்கள். கூடாரத்தின் உச்சியில் இருந்து மழைநீர் துளித்துளியாக அவள் அருகே வந்து விழுகிறது. பாத்திரம் ஒன்றை எடுத்து, துளி விழும் இடத்தில் வைத்து விட்டு அவளைப் பார்க்கின்றான். அவள் ஆழந்த உறக்கம். எந்த இரவு அவள் அமைதியாகத் தூங்கி இருக்கிறாள்? கடந்த இரவும் அவள் தூங்காமல் சலித்தாள்! விழிகாலையில் தான் அவள் உறங்கி இருக்க வேண்டும். இந்த மழைத் தூறல் அவள் தூக்கத்தைக் கலைக்கவில்லை. பாவம்! அவள் தூங்கட்டும். அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க இவன் உள்ளம் இன்று ஏனோ கவலையால் சுஞ்சலமடைகின்றது.

எப்படி இருக்க வேண்டியவள்? ஆனால்... இன்று இந்தக் கூடாரத்துள் கிடக்கின்றாள்.

வன்னிக்கு வராதிருந்தால் அவளைச் சந்திக்க வேண்டி நேர்ந்திருக்காது. கல்விப் பொதுத் தராதரம் சிந்தி அடைந்த பின்னர் குடும்பக் கஷ்டம் உத்தியோகம் தேட வைத்தது. எட்டுப் பிள்ளைகள் உள்ள குடும்பத்தை, சிறிய ஒரு வயலும் ஏரு ஏற்றிப் பறிக்கும் வண்டிலும் மாடும் காப்பாற்றுமா? குடும்பக் கஷ்டத்தை உணர ஆரம்பித்து விட்ட மூத்த பிள்ளைக்கு எப்படிப் படிக்க முடியும்? வேலை தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தபோது அதிர்ஷ்டவசமாக அரச சார்பற்ற நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது. அந்த வேலையை வன்னி மண்ணில் செய்யுமாறு நிறுவனம் பணித்தது.

வன்னியில் வாழ வேண்டி நேர்ந்தபோதும் அவள் வீட்டுக்கு அண்மையிலா தங்கி இருக்க வேண்டும்?

அவளைக் கண்டு கொள்ளும் சமயங்களில் எல்லாம் அவள் மேல் ஓர் ஈர்ப்பு. அந்த நாட்டத்துக்கான காரணம் என்ன என்று விளங்கவில்லை. இது பருவத்தின் கவர்ச்சியா? அல்லது முற்பிறப்பின் வழிவந்த பூர்வ சொந்தமா?

உள்ளத் தவிப்பை மனந்திறந்து அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் வாய்ப்பு இவனுக்குக் கிட்டவில்லை. மனதில் குறைமந்து கொண்டிருந்தான். இவனை விளங்கிக் கொள்ள இயலாத பிஞ்சுப் பிள்ளையல்ல அவள். ஆனால், இவன் எண்ணத்துக்கு இசைந்து வரும் மனம் அவளுக்கில்லை. இவன் ஏத பாதை பூட்டியதும் தனி மரமானான். வீட்டுக்குப் போய் வர முடியவில்லை. கடித்த தொடர்புகளும் இல்லாமல் போனது. இவன் மீணுவதற்கு மார்க்கமில்லாது சிறைப்பட்டுப் போனான். இவனுக்கு இருந்த ஒரேயொரு மகிழ்ச்சி அவளைக் கண்களால் காண்பது தான்.

ஒரு தினம் இவன் வற்றாப்பளை அம்மன் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு, தன் தியத்தில் குடிகொண்ட அந்தத் தேவதையைச் சந்திக்க நேரும் என்று இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. தோழிகளுடன் பொங்கலுக்கு அவள் வந்திருந்தாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விடக் கூடாதென்று உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

இவன் தானாகவே வலிந்து சென்று 'தர்சினி' என மெல்ல அழைக்கின்றான். அவள் சற்றுத் தரிந்து நின்று இவனைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றாள். இவனுக்கு நெஞ்சுச் 'பட்டப்' என்று அடிக்கிறது. அவளோடு என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. 'நா' எழு மறுக்கிறது. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, "என்னைத் தெரியுமா, தர்சினி?" என்கின்றாள்.

அவள் மொனமாக மெல்லச் சிரிக்கின்றாள்.

அவள் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்காது தோழிகள் நகர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"பாதை மூடின பிறகு நீங்கள் ஊருக்குப் போகவில்லையோ?"

அவள் நக்கலாகக் கேட்கின்றாளா? அல்லது அனுதாபப்படுகின்றாளா? இவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாமல் சொல்லுகின்றாள்.

“பாதை முடினதுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்”

“ஏன்?” — அவள் அதிசயமாகச் சுட்டென்று கேட்கின்றாள்.

“பாதை திறந்திருந்தால் தர்சினி இப்ப கம்பஸ்க்குப் போய் இருப்பியள். நான் தினமும் உங்களைக் காண முடியாது”

“நீங்கள் எல்லை மீறிப் போகிறியள்”

“நான் என்றை உள்ளத்தைத் திறந்து சொல்லுவான்”

“நான் உங்கடை நிலைமையைக் கண்டு அனுதாபப்படுகிறன். ஆனால், உங்கடை என்னம் நிறைவேறக் கூடியதல்ல”

அவள் சொல்லிவிட்டுத் திட்டரென அங்கிருந்து கிளம்பிப் போகின்றாள்.

மழுத் தூறல் சுற்று ஓய்ந்து விட்டது.

அவள் நினைவில் ஆழந்து கிடந்த அவனை, பக்கத்துக் கூடாரத்து மோகன் எழுப்புகிறான்.

“கோபி... கோபி... எழும்படா, உன்னை வரச் சொல்லி இருக்கினம். கூப்பிடுறோங்கள்” என்று கோபியின் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் இருக்கும் மோகன் எழுப்புகிறான்.

திடுக்குற்று எழும்புகின்றான். இவன் அரையிற் கட்டிய சாரத்தைச் சரி செய்து கொண்டு தலையைக் கையால் நீவிக் கொண்டு அழுப்பு வந்த தலைமைக் காரியாலயத்தை நோக்கி ஒடுக்கின்றான்.

“நீ தான் கோபியோ?” என்கிறார் முகாம் பொறுப்பாளர்.

“ஓம் ஜயா” என்றவாறு தலையைசுக்கிறான் இவன்.

“உனக்கு உன்றை வீட்டில் இருந்து ஒரு ‘போன் கோல்’ வந்திருக்கு. ஜந்து நிமிசந்தான் பேசலாம். சரியா... இந்தா, பிடி...” என்று ‘ரிசீவரைக் கொடுக்கிறார்.

“கோபி... ராசா, நான் அப்பா கதைக்கிறன்டா”

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் அப்பாவின் குரலைக் கேட்டதில் இவனுக்கு இனம் புரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி. ஆனந்தக் கண்ணீர் கண்ணில் இருந்து சொரிய... “அப்பா...” என நா தடுமாற அழைக்கின்றான்.

“அப்பன், சுகமாக இருக்கிறியே ராசா”

“ஓம்... அப்பா! வீட்டிலை எல்லாரும் சுகமே, அப்பா?”

“எல்லாரும் சுகமாக இருக்கினம் ராசா, நீ உயிரோட இருக்கிறியோ இல்லையோ என்று தெரியாம நாங்கள் பட்ட அவஸ்தை அந்தப் பிள்ளையாருக்குத் தான் தெரியும்; கொம்மா பித்துப் பிழிச்சவள் போலக் கோயில் குளம் என்று தீரிகிறாள். தங்கச்சியவை, தம்பியவை உன்னை நினைச்சு நினைச்சு எந்த நேரமும் விம்முதுகள். முந்த நாள் தான் பெரியப்பான்றை பெடியனுக்கு நீ முகாமிலை இருப்பதா யாரோ சொன்னவையாம். அதைக் கேட்ட பிறகு தான் போன உயிர் திரும்பி வந்தது, ராசா. எப்பிடி இருக்கிறாய் ராசா. உனக்கொரு பிரச்சினையும் இல்லையே”

“எனக்கொரு பிரச்சினையும் இல்லை... நான் சுகமாத் தான் இருக்கிறன் அப்பா... ஆனால்...”

“என்ன ராசா? சொல்லு!”

“என்னெண்டப்பா சொல்லுகிறது?”

“என்ன ராசா, சொல்லு. என்னெண்டாலும் அப்பாட்டை ஒளிக்காமல் சொல்லு ராசா. எனக்கு என்றை பிள்ளை தான் முக்கியம். என்றை உயிர் நீ தான்ரா ராசா”

“அப்பா, நான் தனியாக இல்லை”

“அப்ப... சிநேகிதர்மாரோடை இருக்கிறாயாக்கும். அந்தக் கவலை ஒன்றும் உனக்கு வேண்டாம். உன்னை முகாமை விட்டு வெளியாலே கெதியா எடுக்கப் போறன். அதுக்கு வழி இருக்கு. எவ்வளவு காச போனாலும் பரவாயில்லை. என்றை காணியை வித்தெண்டாலும் உன்னை எடுக்கிறதாக முடிவு செய்து போட்டன்”

“அப்பா, கலியாணஞ் செய்யாத இளந்தாரிமார் இஞ்சை வாழுமுடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருந்தது”

“ஓமோம்... குமர்ப் பிள்ளைகளுக்கும் அப்பிடி ஒரு நெருக்குவாரம் இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டன்!”

“அது தான் அப்பா...”

“என்ன சங்கதி, சொல்லன்”

“நான் கலியாணஞ் செய்யவேண்டி வந்திட்டுது!”

“அதே சங்கதி நீ கலியாணஞ் செய்த படியால் தான் உன்னை நாங்கள் உயிரோடை பார்க்கப் போகிறம். இதைச் சொல்லுறுதுக்கே பயந்தனி ராசா. அது சரி, ஏன் என்றை மருமேலைப் பற்றி நீ ஒண்டும் சொல்லவில்லை?”

“நல்ல வசதியான குடும்பம். ஏக்கர்க் கணக்காய் நிலபுலம் இருக்கு. வசதியான பெரிய வீடு. தகப்பன் அதிபராக இருந்தார். தாய் ரீசர். அன்னன்மார் இரண்டு பேரும் இன்ஜினியர்மார். வெளிநாட்டிலை இருக்கினம்”

“என்ன சொன்னாலும் நீ என்றை பிள்ளையல்லே ராசா. பிடிச்சாலும் புளியம் கொம்பாகப் பிடிச்சிருக்கிறாய். என்றை மருமேள் என்ன வடிவான பிள்ளையே ராசா”

“நல்ல வடிவு”

“எனக்குத் தெரியும். சின்னனிலையே எல்லாத்திலும் நீ வடிவு பாக்கிற ஆள். இப்படியான நல்ல குடும்பம், நாங்கள் செம்பு தண்ணி எடுக்கக்கூடிய ஆக்களாத் தான் இருக்கும். அப்பிடித் தானே!”

“.....”

“என்ன பேச்சு மூச்சைக் காணன்... அது சரி, எங்கடை ஆக்களே?”

“என்னப்பா கேட்கிறியல்?”

இந்தச் சமயம் பார்த்து; “இந்தா, நேரம் சரி” என்கிறார் முகாம் பொறுப்பாளர். இவன் சேட் பையில் இருந்து நூறு ரூபாத் தாள் ஒன்றை எடுத்து இரகசியமாக மேசை மீது வைத்து விட்டுத் தொடர்கின்றான்.

“என்ன சின்னப் பிள்ளை மாதிரிக் கலைக்கிறாய்... அது தான் தம்பி கேட்கிறன், அவ எங்கட சாதியே...?”

“அது வந்து...”

“வந்தும் போடும்... என்ன ஒரு மாதிரி இழுக்கிறாய்”

“அவை என்னைத் தங்கடை மகளுக்குக் கட்டி வைக்க விரும்பவில்லை”

“அடே அப்பா! எங்களை விடப் பெரிய சாதிக்காரர் போலக் கிடக்குது. அப்ப ஏன் உன்னைக் கட்டி வைச்சவை”

“தங்கடை பிள்ளையின்றை உயிரையும் காப்பாத்திறதுக்காகத் தான்”

“டேய்! நான் சிவசேகரமணியக்காரன்றை பூட்டன்றா! உன்னைக் கட்ட மறுக்கிறதுக்கு... அவ்வளவு பெரிய ஆக்களோ!”

“கரைச்சல் வருமென்டு...”

“என்னா கரைச்சல்? பிள்ளை ஆரடா... சொல்லித் துலையன்”

“மேளமடிக்கிறவை...”

“ஆரடா...? கோயிலுக்குப் போய் அடிக்கிறவங்களோ...!”

“இல்லையப்பா... செத்த வீட்டுக்கு...”

“என்ன துணிச்சலடா உனக்கு, நீ இப்படியொரு கலியாணத்தைக் கட்டிப் போட்டுத் தெரியமாய் எனக்குச் சொல்லுறாய். எனக்கு வாற கொதிக்கு...”

“அப்பா, கோபப்படாதையுங்கோ, அவை நல்ல ஆட்கள். நல்ல படிச்சுகுமேப்பம், நல்ல பண்பானவை, மரியாதை தெரிஞ்சவை, நல்ல பணக்காரர், இதை விட வேறு என்ன வேணும்”

“டேய்! என்ன பெரிய ஆட்கள் எண்டானும் அவங்கள் பறை அடிக்கிறவங்கள் தானே. எங்கட கோடிக்குள்ளே உள்ளவங்களை நீ எங்கட வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வரப் போறியோ?”

“அப்பா, அவள் என்னைக் கல்யாணம் செய்ததாலை தான் இப்படி இந்த முகாமிலை கஷ்டப்படுகிறாள். நான் உயிரோட வள்ளியில் இருந்து வந்ததுக்கு அவள் தான் காரணம்.”

“டேய்! எனக்கு எந்தக் கதையும் சொல்லாதெ. முடிவாகக் கேட்கிறன். அவளை விட்டுட்டு நீ வாறியோ? அப்படி வாறாய் என்றால் நாங்கள் உன்னை வெளியாலை எடுக்கிறம்”

“என்னை நம்பி வந்தவளை, என்றை உயிரைக் காத்தவளை, எப்பிடி அப்பா விட்டுட்டு வாறது!”

“எப்பிடி வருவாயோ எனக்குத் தெரியாது. முடிவாக என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“அப்பா, ஓங்கள் இரண்டு பேரையும் எடுக்கிறதென்டால் எடுங்கோ. இல்லை எண்டால் அவளை விட்டு நான் வரமாட்டன்”

“உது தான் உன்றை முடிவோ?”

“இது தான் என்றை முடிவு”

“எட நாயே! வன்னியிலையே நீ செத்து, நான் குடமுடைத்துக் கொள்ளியும் கவச்ச விட்டதாய் நினைச்சுக் கொள்ளுறங்...”

இவன் தொலைபேசித் தொடர்பைச் சட்டென்று அறுத்து விட்டு முகாம் கூடாரத்தை நோக்கிப் போகின்றான்.

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... ——————

மெய்ப்பட வேண்டும்

கட்டார் செல்வதற்கான விமானத்தை எதிர்பார்த்து, கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் சியாமளா காத்திருக்கிறாள்.

முகம் எல்லாம் அழுது சிவந்து உப்பிப் போயிருக்கிறது.

தனது 'பாஸ்போர்ட்', அடையாள அட்டை, 'வேர்க் பெமிற்' என்பவற்றை, அவை பத்திரமாக இருக்கின்றனவா என அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்கிறாள். மனம் ஒரு நிலையில் நிற்காமல் ஏம்பலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒவிபெருக்கியின் அலறலால் கவரப்பட்டவள் அதனை உற்றுக் கேட்கத் தொடர்கினாள்.

"யுவர் அற்றென்னின் பிளீஸ், கட்டார் எயர்லைன்ஸ் பசென்சேர்ஸ் ஹாவ் ரு வெயிற் போ வண் அவர்..."

ஒரு மணித்தியாலம் இன்னும் காத்திருக்க வேண்டுமே என சியாமளா பொறுமை இழுந்தாள். அவள் அமர்ந்திருந்த சோபாவில் தலையைச் சாய்த்து, கண்களை மூடினாள். கண்களை எல்லாம் நிறைத்துக் கொண்டு, அப்பா!

*****

சியாமளா ஏழாலையில் பிறந்தவள். அப்பா கந்தசாமி ஒரு மேசன். அவளுக்குக் கீழ் மூன்று பெண் சகோதரிகள். சியாமளா ஏ.எல்.விலும், இரண்டாமவள் மயூரி பதினேனாராம் வகுப்பிலும், மூன்றாமவள் வனஜா எட்டாம் வகுப்பிலும், கடைசிப் பிள்ளை சிந்து ஆறாம் வகுப்பிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டு நிலைமையை உணர்ந்தவர்களாக, நன்றாகப் படித்தார்கள்; ஆசிரியர்களிடமும் நன்மதிப்பைப் பெற்றார்கள்.

வீட்டில் அன்றாடம் அல்லாட்டம். ஒரு நாளைக்கு அப்பா கந்தசாமி வேலைக்குச் செல்லாவிட்டால் அடுப்பில் உலை கொதிக்காது, தரையில் அமர்ந்து மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

கொண்டு தான் வீட்டில் படிக்கவேண்டும். தோய்த்துப் போட்ட ஒரேயொரு பாடசாலைச் சட்டை காயாவிடின் பாடசாலைக்கு முழுக்கு. ஆனாலும், ஒலையால் வேயப்பட்ட சிறிய குடிசையையும் அவர்கள் மாளிகையாகக் கருதினார்கள். வறுமையிலும் செம்மையாய் வாழ முயற்சித்தார்கள்.

வேலைத்தளத்தில் ஒரு நாள் மயங்கி வீழ்ந்த கந்தசாமியின் உடல் பலவீனமடைந்திருந்தது. வீடு சில நாட்கள் பட்டினியுடனேயே கழிந்தது. முற்றாகச் சுகபலம் பெறுமுன் கந்தசாமி மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினார். போய் இரண்டாவது நாளிலேயே சாரத்திலிருந்து கீழே மயங்கி வீழ்ந்தார். கூட வேலை செய்தோர் யாழ்ப்பானம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அவரை எடுத்துச் சென்றனர்.

செய்தி அறிந்து பிள்ளைகளும் தாயும் ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தனர். அப்போது கந்தசாமியின் நினைவு திரும்பியிருந்தது. தனக்காகக் கதறிக் கொண்டிருக்கும் மனைவி பாக்கியத்தையும் மகள்மாரையும் கண்டு கண்ணீர் உகுத்தார். தனக்கு ஒன்றுமில்லை என்று சமாதானம் செய்தார். கண்கலங்கிக் கதறிக் கொண்டிருந்த சியாமளாவை இழுத்தனைத்து, 'நீயும் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி அழுது கொண்டிருக்கிறாயா?' என்று கடிந்து கொண்டார்.

'அப்பா, இனி நீங்கள் வேலைக்குப் போக வேண்டாம். நாங்கள் பெட்டிக் கடை ஒண்டு வைச்சு, புட்டும், இடியப்பமும் அவிச்சு விப்பம்...'

விம்மிக்கொண்டே மயூரி சொல்லச் சொல்ல, மற்றைய சகோதரிகளும் அம்மாவும் ஒன்றாகவே விம்மினர்.

அப்பா மனம் கலங்கினார்.

'என்றை செல்லங்கள், அப்பாவுக்கு ஒண்டும் இல்லையடா. பலவீனமா இருந்த படியாத் தான் மயக்கம் வந்தது. இனி ஒண்டும் அப்படி நடக்காது'

அப்பா பிள்ளைகளைத் தேற்ற முயற்சி செய்தார். விதி வேறான்று நினைத்தது.

அம்மாவையும் சியாமளாவையும் தனியே அழைத்த டொக்ரர், அவர்களைத் தைரியமாக இருக்கச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டு, அப்பாவின் உடல் நோய் பற்றி மெதுவாகக் கூறினார். அப்பாவுக்கு இரத்தப் பற்றுநோயின் ஆரம்ப நிலை.

வைத்தியரின் முன்னிலையிலேயே அம்மா 'ஜேயா' என்று வாய் விட்டு அலறினாள். சியாமளா தலையில் அடித்துக் கொண்டாள். இவர்களின் அழகால் கேட்டு அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்த மற்றைய சோதாதிரிகளும் கதறி அழுதனர்.

பொய் பொய் விட்டது. அவர்களின் பரிதாப நிலைக்காக இரங்கினார்.

"அப்பாவைக் காப்பாற்ற முடியாதா, பொக்ரர்?"

பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒரே குரலில் ஒப்பாரி வைத்தனர்.

பொக்ரருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

"பிளாட் கான்ஸர் என்றால் உடனை ஆக்கள் சாகிறதில்லை. இது ஆரம்பம், ஏன் கவலைப்படுகிறியள்..."

பொக்ரருக்கு சமாதானம் சொல்லத் தான் தெரிந்தது. ஆனால், அவரின் முகபாவமே அவர்களுக்கு உண்மை நிலைபரத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

"உண்மையைச் சொல்லுங்கள் பொக்ரர். அப்பா உயிர் பிழைக்க வழி யில்லையா?"

- சியாமளா தான் கேட்டாள்.

எப்படிச் சொல்வதென்று பொக்ரருக்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

"பிள்ளையள்... எல்லாவற்றையும் நீங்கள் தாங்கிக் கொள்ளப் பழக வேணும்... உங்களுக்கு பிளாட் கான்சரைப் பற்றித் தெரிஞ்சிருக்கும்... நோய் விரைவாய்ப் பரவீடும்... இரத்தம் மாற்றிக் கொண்டிருந்தால் கொஞ்சக் காலம் உயிர் வாழுலாம்..."

கடைக்குடிச் சிந்து அவசரமாகவே பொக்ரரிடம் கேட்டாள் :-

"அப்போ, அப்பாவுக்கு இரத்தம் மாற்றி விடுவ்கோவன் பொக்ரர்..."

பிள்ளைகளின் கதறலும் துயரமும் பொக்ரரின் மனசைப் பிசைந்தது. அவர்களின் குடும்ப நிலைமையும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. கந்தசாமியின் வைத்தியச் செலவுக்கு அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று சற்று யோசித்தார்.

“இரத்தம் மாற்றுவதற்கு நிறையப் பணம் வேணும். ஆரம்பத்திலை ஒரு இரண்டு லட்சம் ரூபா என்றாலும் வேணும்”

அம்மாவும் பிள்ளைகளும் அலறினார்கள்.

“நாங்கள் இரண்டு லட்சம் ரூபாவுக்கு எங்கை போவம் டொக்ரர்...” சியாமளா யோசித்தாள்.

‘இருக்கின்ற ஒரு சிறு துண்டு நிலத்தை ஈடு வைச்சு, அம்மாவின் கழுத்திலிருக்கிற ஒரு பவன் சாங்கிலியையும் தாங்களின் காதுகளிலிருக்கிற தோடுகளையும் விற்றாலும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா கூடத் தேறாது’

“டொக்ரர், எங்களுக்கு அப்பா தான் எல்லாம்... அப்பா உழைக்காட்டிலும் பரவாயில்லை. அப்பா இல்லாவிட்டால் எங்கடை குடும்பம் சிதைஞ்சு போயிடும் டொக்ரர்...”

சியாமளாவின் பேச்சில் நியாயம் இருப்பதாகவே டொக்ரருக்குத் தெரிந்தது. தகப்பன் இல்லாவிடின் நான்கு பெண் பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு வறிய குடும்பத்தின் நிலை என்னவாகும் என்பது அவருக்குத் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தது.

விபரம் தெரிந்து கொண்ட அப்பா கந்தசாமி கண்கலங்கினார்.

“பிள்ளையள், நான் இப்ப சாக மாட்டன். இப்ப தானே நோய் தொடக்கம் எண்டு டொக்ரர் சொல்லுறார். எனக்காக நீங்கள் ஆரட்டை கடன் படுவியள். ஒருவரும் நம்பித் தரமாட்டாங்கள்... என்னை இப்படியே விடுங்கோ. உங்கடை படிப்புகளைப் படியுங்கோ. வேணுமென்டா எங்கடை காணியை ஈடு வைச்சு ஒரு பெட்டிக் கடை போடுங்கோ...”

நீளமாகப் பேசிவிட்டு அப்பா கந்தசாமி ‘ஓ’ என்று கதறி அழுதார்.

‘நான் வேலைக்குப் போனால் என்ன?’ சியாமளா தனக்குத் தோன்றியதை அம்மாவிடம் சொன்னாள்.

“உன்றை படிப்பைக் குழப்பப் போறியே, பிள்ளை? உனக்கு ஓ.எல்.லோடை ஆர் வேலை தரப் போயினம்...”

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... —

மனசறிய தன் மகளின் படிப்புக் குழம்புவது அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லை என்றாலும், சியாமளாவுக்கு வேலை ஒன்று கிடைத்தால் சர்று ஆறுதலாக இருக்குமே என்று அம்மா அங்கலாய்ப்பதையும் சியாமளாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அன்மையில் பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தி அவளுக்குத் திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது.

'கட்டாரில் பணிப்பெண்களாக வேலை பாற்பதற்கு விண்ணப்பிக்கலாம்...'

'ஆளால், எப்படி விண்ணப்பிப்பது? விண்ணப்பித்தாலும் தனக்கு வேலை கிடைக்குமா? தான் உழைத்துப் பணம் சேர்க்கும் வரை அப்பாவின் உயிர் தங்குமா?'

ஓராயிரம் விளாக்கள் சியாமளாவின் நெஞ்சில் மூள்ளாய்த் தைத்து வேதனை தந்தன.

அப்பாவுக்கு வைத்தியம் பார்த்த டொக்ரர் கருணை உள்ளவராகத் தெரிந்தார்.

'அவரிடமே இது பற்றிக் கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன?'

சியாமளாவின் நெஞ்சில் ஒரு சிறு நம்பிக்கை துளிர்த்தது. டொக்ரரின் அறையை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தாள்.

சியாமளாவின் கதையைக் கேட்ட டொக்ரருக்கு சியாமளா மீது பரிதாபமாக வந்தது. 'இந்தச் சின்ன வயதில் தன் குடும்பத்துக்காக தன் வாழ்க்கையைப் பணியம் வைக்கத் துணிந்திருக்கிறானே' என்று பச்சாதாபம் கொண்டார்.

சியாமளாவின் அதிர்ஷ்டம், டொக்ரருக்குத் தெரிந்த ஒருவர் வெளி நாட்டுக்குப் பணிப்பெண்களை அனுப்பும் ஏஜன்ஸியாக இருந்தார்.

"நான் ஒருவரிடம் கேட்டுச் சொல்லுறநம்மா..."

டொக்ரரின் வார்த்தைகள் சியாமளாவுக்கு நம்பிக்கை தர, அவசரமாகக் கேட்டாள்.

“இப்போதே அவருடன் ரெலிபோனில் கதைக்க முடியாதா, டொக்ரர்?”

இவளின் கெட்டித்தனத்தை டொக்ரர் மனசுக்குள் மொச்சிக் கொண்டார். தனது டய்நியிலிருந்து அந்த ஏஜன்சியின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் குறித்துக் கொண்டு, அவருடன் தொடர்பு கொண்டார்.

டொக்ரரின் சிபாரிசில், உடனடியாகவே சியாமளாவை கட்டாருக்கு அனுப்புவதற்கு ஏஜன்ஸி ஒப்புக் கொண்டார்.

சியாமளாவுக்கு உள்ளம் பூரித்தது.

“டொக்ரர், நான் கட்டாரில் வேலை பார்க்கப் போறதாலை, அங்கை கிடைக்கப் போற சம்பளப் பண்ததை ஈடாய்வைக்க கொண்டு, அப்பாவுக்கு பிள்ட் மாத்திற்கு வேண்டிய இரண்டு லட்சம் ரூபாயை முதலிலேயே இந்த ஏஜன்ஸியிடம் வாங்கித் தர முடியுமா, டொக்ரர்?”

டொக்ரருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

‘இவள் சின்னப் பிள்ளை இல்லை’

டொக்ரருக்கும் இந்த விவகாரம் ஒரு சவாலாக இருந்தது. உடனடியாகவே இவளுக்கு உதவுவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

*****

“யுவர் அற்றென்ஷன், பிள்ளை...”

சியாமளா தன் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு, நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

இன்னும் பதினெந்து நிமிடம் இருந்தது.

பாழாய்ப் போன மனம் மீண்டும் பழைய நினைவுகளுக்குத் தாவியது.

சியாமளா மனசார டொக்ரரை வாழ்த்தினாள். ஒரு தந்தையின் எந்தானத்திலிருந்து அவர் தனக்கு இவ்வளவு தூரம் உதவியது மனசைப் பிழிந்தது.

‘கட்டாருக்குச் சென்று வேலையைப் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டதுமே அம்மாவின் கையில் இரண்டு லட்ச ரூபா கிடைத்துவிடும். அதன் பின்பு அப்பாவின்

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

இரத்தம் மாற்றுப்படும். கட்டாரில் தொடர்ந்து வேலை செய்தால் அப்பாவின் இரத்தத்தை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ளலாம்...’

அம்மாவை நினைக்கத் தான் அவளுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

சியாமளாவின் முடிவைக் கேட்டு, அம்மா கதறினாள்.

“பிள்ளை, வீட்டுப் பணிப்பெண்களாய்ப் போற பொம்பினேயள் அனுபவிக்கிற கொடுமையெல்லாம் பேப்பரிலை படிக்கிறம் தானே... இது வேண்டாம் பிள்ளை...”

சியாமளாவுக்கும் அது தெரியும்.

“அம்மா, நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதையனே... நாங்கள் உறுதியாயிருந்தா எங்களை ஒண்டுஞ் செய்யேலாது...”

அம்மாவுக்கு ஏதோ சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டாள் தான். ஆனால், அவளுள் பயத்தின் இரேகை இப்போதும் மெலிதாக இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது.

மீண்டும் ஓலிபெருக்கியில் அறிவித்தல்.

சியாமளா தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தாள்.

‘பெண் விடுதலை, ஆண் - பெண் சமத்துவம் என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறார்கள் தான். என்ன தான் பெண் விழிப்பாக இருந்தாலும் அவளைப் பொறிக்குள் சிக்க வைத்து விடுவதாகத் தான் இந்த உலகம் இருக்கிறது. இது தான் உண்மை நிலை...’

நெஞ்சில் உலக நடப்பு நிழலாட, விமானம் நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள், சியாமளா.

புதிய காலை

படலையை இமுத்துத் திறக்கிறேன். 'கிரீச்' என்ற சத்தத்துடன் திறந்து கொள்கிறது. என்னைய் கண்டு நாளாகிவிட்டது. படலைக்கு முன்னால் பார்த்ததும் அதிர்ந்து போகிறேன்.

விறைத்துப் போன உடல். கைகளை மடக்கி, நெஞ்சோடு அணைத்துப் போர்வையாக்கி, உடலை வளைத்துக் கால்களையும் மடக்கிக் கொண்டு, 'கேள்விக்குறியாக' அது கிடக்கிறது.

நெஞ்சு 'திங்' என்று அடித்துக் கொள்ள இதயத் தூஷிப்பு வீதம் அதிகரிக்கிறது. யாருடையதாக இருக்கும்?

ஒரு கணம் மண்ணட விறைத்தது.

என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு 'அதன்' அருகே சென்று குனிந்து பார்க்கிறேன்.

முச்சு இருந்தது. நெஞ்சு மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து தாழ்கிறது. யாராக இருக்குமென்று உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

சவரஞ் செய்யப்படாத முகம்.

ஒட்டி உலர்ந்த தேகம்.

தலை மாட்டில் ஒரு துணிப்பை.

மெல்ல அவரை எழுப்பினேன்.

"ஜயா, எழும்புங்கோ! ஜயா, எழும்புங்கோ"

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... —

மெது மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்தவர், மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தார் காய்ந்து கறுத்துப் போன அவர் முகத்தில் கண்களில் மட்டும் சிறிது ஒளி என்னைத் தன் பார்வையால் துழாவினார்.

‘என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டாரோ?’

எனக்கு மட்டும் அவர் யாரென்றே தெரியவில்லை.

“ஜயா, நீங்கள் ஆரையா?”

என்னுடைய கேள்வியைப் பற்றி அக்கறையற்றவராக விட்டேற்றியாகவே பதில் சொன்னார்.

“துரைசிங்கம்”

எனக்கு யாரென்று விளங்கவில்லை. கேள்விக் கண்ணயை மீண்டும் தொடுக்கிறேன்.

“எந்த ஊரையா நீங்கள்?”

“இந்த ஊர் தான்டா தம்பி... என்னைத் தெரியேல்லையே?”

அவருடைய பதிலில் என் மூனை வேலை செய்யத் தொடங்குகிறது. அவரைக் கூர்ந்து நோக்குகிறேன்.

‘அவரா?... இந்த ஏழ்மை நிலையிலா!...’

என்னால் நம்ப முடியவில்லை. அவரிடமே கேட்கிறேன்.

“ஜயா, நீங்கள் மெத்தை வீட்டுத் துரைசிங்கம் ஜயா தானே?”

அவர் சிறிது முறுவலித்தார்.

‘ஜயா...’ என்று உரத்த சத்தத்தில் அழைத்துக் கொண்டு, உடனடியாக எழுந்து நின்று மடித்துக் கட்டிய எனது சாரத்தை அவிழ்த்து விட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஒரு சில கணப் பொழுதுகள் மொன்றத்தில் கரரகின்றன.

“என் ஜயா கோலமிது... ஆனே அடையாளந் தெரியாமல் உருக்குவலஞ்ச போனியள்... வாருங்கோ ஜயா, உள்ளை போய்க் கதைப்பம்...”

மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

அவரது தோன்று மெதுவாகப் பிடித்துக் கொண்டே அவரை எழுப்பினேன்.

எனது கைத் தாங்கலோடு மெது மெதுவாகக் காலை இமுந்திமுந்து நடந்து வந்தவரை, உள்ளேயிருந்த சாய்மனைக் கதிரையில் இருக்கச் செய்கிறேன். அவரின் கோலம் சுகிக்கும் படியாக இல்லை.

அவர் வாயிலிருந்து வீணீர் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

கண்களிலிருந்து பீஸை சாறி, திட்டுத் திட்டாகக் கண் மடல்களில் காய்ந்து போயிருக்கிறது.

தலை உலர்ந்து பரட்டையாகத் தெரிந்தது.

மொத்தத்தில் அவரின் உருவமே அருவருப்பை உண்டு பண்ணியது. ஆனாலும், அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது.

“என்ன ஜயா நடந்தது? ஏன் இந்தக் கோலம்...?”

என் கேள்வி அவரை உசுப்பி விட்டிருக்க வேண்டும். மெலிதாகப் புலம்பினார்.

“என்னத்தையடா ராசு சொல்லுறது... எல்லாம் போச்சுடா... வேகுறதுக்கு விறகு கூட இல்லை. இந்தக் கட்டை மட்டும் தான் கிடக்குடா...”

அவரின் பெருமுக்கில் அனல் வீசியது.

“உங்களைப் பார்க்க எனக்குச் சரியான பரிதாபமாக் கிடக்கையா... ஏன், அம்மா, சன்முகமண்ணை, பின்னையள் எல்லாரும் எங்கை ஜயா?”

அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மடை திறந்த வெள்ளம் போல் அவர் கண்களில் நீர் பெருக, ‘ஓ’ என்று பெருங் குரலெடுத்து அழுதார்.

துரைசிங்கம் ஜயா அழுததை இது வரை நான் பார்த்தில்லை.

“என்னைத் தனிய விட்டிட்டு எல்லாரும் போட்டினமடா...”

அழுகைக்கிடையே அவர் கூறியவை எனக்குத் திகைப்பைப் தந்தன.

‘வசதி வாய்ப்போடு வாழ்ந்த குடும்பம். நாட்டுப் பிரச்சினை என்று வந்ததும், நேரத்தோடேயே ஜயாவை மட்டும் தனிய விட்டுவிட்டு மீண்டும் துளிர்ப்போம்...’

வெளிநாட்டுக்குப் போய் விட்டார்களோ... ஜயா மட்டும் தனிய இருந்து இடம் விட்டு இடம் நகர்ந்ததில் உருக்குவைந்து போனாரோ...’

விடை தெரியாமல் என் மனம் உசாவியது. வாய் திறந்து அவரிடமே கேட்கிறேன்.

“ஞன் ஜயா, சொத்துப் பத்துக்காக... அதுகளை உங்களைப் பார்க்கச் சொல்லிப் போட்டு, தாங்கள் மட்டும் வெளிநாடு போனவையே...”

துரைசிங்கம் ஜயா ஆவேசம் வந்தவர் போல் தலையில் அடித்துக் கொண்டு கதறினார்.

“ஜயோ, தம்பி! எல்லாரும் இந்த நாசமாப் போன போராலை மாண்டு போச்சினமடா...”

என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என் கண்களிலும் நீர் முட்டிக் கொண்டு வந்து தரையில் சிந்தியது. துரைசிங்கம் ஜயாவின் உணர்வுகளோடு ஒன்றித்துப் போய் சற்று நேரம் மௌனித்தேன்.

‘இந்த நேரம் துரைசிங்கம் ஜயாவுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேணும். பாவம், என்ன மாதிரி வாழ்ந்த மனிசன்... பட்ட மரமாய் நிக்குது...’

— என் மனச்சாட்சி என்னை இடித்துரைத்தது.

“ஜயா, என்னாலை நம்ப முடியேலை. உந்தப் போர் உப்பிடி எத்தனையெத்தனை இழப்புகளையும் வடுக்களையும் எங்களுக்குத் தந்திட்டுது...”

துரைசிங்கம் ஜயாவின் சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காக சிறிது கிடைவெளி விட்டு விட்டு, மீண்டும் தொடர்ந்தேன்.

“ஜயா, பழக்களை நினைச்சால் வாழ முடியாதெயா. நாங்கள் இன்னும் வாழுத் தான் வேணும்... இனி மேல் நடக்கப் போறதுகளைப் பற்றி யோசிப்பம்... உங்கட தோட்டந் தூரவுப் பக்கம் போனனியளோ...”

யாரையோ கறுவிக் கொண்டே துரைசிங்கம் ஜயா முனகினார் :—
“அங்கையெல்லாம் ஆரையும் போக விடாங்களாம். இனி அவையெல்லாம் மேலிட்த்துக்குச் சொந்தமாம். அவை தாற் இடத்திலை தான் நாங்கள் இனி இருக்கோணுமாம்...”

“இமையா. நீங்கள் சொல்லுறது உண்மை தான். இந்தக் காணி கூட இரண்மடுவிலை இருந்த எங்கடை காணிக்குப் பதிலாத் தந்த ஒரு பரப்பு நிலந் தான்...”

ஜயாவுக்குச் சார்பாக நான் கதைத்தமை அவருக்குச் சற்று ஆறுதலைத் தந்திருக்க வேண்டும். விம்மலைத் தணித்து மௌனமானார்.

“சரி ஜயா, நீங்கள் கொஞ்சம் ஓய்வெடுங்கோ... நான் மாட்டை தயறக்குள்ளை கட்டிப் போட்டு பக்கத்து வீட்டு மாமி வீட்டை போய் கோப்பித் தண்ணி வாங்கி வாறன்...”

துரைசிங்கம் ஜயா தலையசைத்துச் சம்மதும் தெரிவித்தார்.

“சரியா தம்பி, நான் இதிலை கொஞ்சம் கண் அயர்றன்...”

துரைசிங்கம் ஜயா உடனடியாகவே உறங்கிப் போனார். என்னை நினைவு அறித்துத் தின்றது.

‘காலம் என்ன கோலமெல்லாம் காட்டுகிறது...’

நான் நினைவுகளில் அமிழ்ந்தேன்.

*****

துரைசிங்கம் ஜயா இரண்மடுவில் பெரிய தனக்காரன். நூறு பரப்புக் காணியில் மெத்தை வீடொன்றும் கட்டி, அதனைச் சூழ உள்ள நிலத்தில் ஆட்களை வைத்துத் தோட்டமும் செய்வித்தார். முதலாளிச் செருக்கோடு, தன் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கூலி ஆட்களை மனிதனாகக் கூட மதிக்காதவர். ஆட்களை வைத்து வேலை வாங்கி அவர்களின் உழைப்பில் பெருமளவு சம்பாதித்துக் கொண்ட துரைசிங்கம் ஜயா மேலும் மேலும் நிலபுலன்களை வாங்கி தன் பிள்ளைகளுக்கென மேலும் மூன்று வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டவர்.

ராச சின்ன வயதிலேயே தகப்பனை இழுந்தவன். ராசவின் தாய் சரஸ்வதி, துரைசிங்கம் ஜயாவின் தோட்டத்தில் தான் கூலி வேலை செய்து தன் சீவியத்தை ஓட்டி வந்தாள். ராசவை எப்படியாவது படிக்க வைத்துவிட வேண்டும் என்பது அவளின் விருப்பமாக இருந்தது. துரைசிங்கம் ஜயாவிடம் அடிக்கடி ஏச்சுப்பேச்சு வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டாலும் கூட, தன் பிள்ளையின் படிப்பே அவளின் குறியாக இருந்தது.

ஒரு நாள் பெருமழையில் சரஸ்வதியின் குடிசை பாறிப்போய் விட்டது. மறுநாள் ராசவிற்கு ஓ.எல் பார்ட்சை. துரைசிங்கம் ஜயாவின் மாட்டுக் கொட்டிலிலாயினும் ஒண்டிக் கொண்டால் போதுமென நினைத்து ராசவையும் இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

தன் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கூலிக்காரி தன் வளவுக்குள்ளேயே அன்ட வந்து விட்டாளே என்று துரைசிங்கம் ஜயா கொதித்தார். சரஸ்வதி மன்றாடினாள். இறுதியில் துரைசிங்கம் ஜயாவின் 'கருணை'யில் தெள்ளுக் கடியிலும் மாட்டு மூத்திர மனத்திலும் அன்றிரவை அந்த மாட்டுக் கொட்டிலில் கழிக்க இடம் கிடைத்தது.

பார்ட்சையில் சித்திபெற்று உயர்தர வகுப்பில் ராச படித்துக் கொண்டிருந்தான். பார்ட்சை நெருங்கும் சமயத்தில் போர் மூண்டு திக்குதிலை தெரியாமல் இடம் பெயர்த் தொடங்கி, வெங்கில் தன் தாயையையும் இழுந்து நின்றான். பாதுகாப்புத் தேடிக் சென்றவனுக்கு இரண்டு வருட முகாம் வாழ்வு. கடைசிக் காலத்தில் தன் தாய் தனக்காக வாங்கி விட்டுச் சென்ற நிலத்தில் குடியேறிவிட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு மேலிடம் அனுமதி வழங்கவில்லை. அவர்கள் வழங்கிய சிறுதுண்டு நிலத்தில் ஒரு குடிசையையும் அமைத்துக் கொண்டு தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த நேரத்தில் தான் துரைசிங்கம் ஜயா அவன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்.

*****

"ராச... ராச..."

என் தூரத்து உறவான வேலாயுதம் மாமா தான் படலைக்கு வெளியே நின்று கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

என் நினைவுகளில் இருந்து மீண்ட நான் அவரை உள்ளுக்கு வருமாறு அழைக்கிறேன்.

உள்ளுக்கு வந்தவர் சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்த துரைசிங்கம் ஜயாவைக் கண்டு விட்டார்.

"ராச, ஆரிது? தெரியாத முகமாய்க் கிடக்குது."

தெரிந்தும் தெரியாதது போலக் கேட்கும் வேலாயுதம் மாமாவின் சுபாவம் அறிந்தவன் என்பதால், அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் சொல்கிறேன்.

மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

“அது துரைசிங்கம் ஜயா, மாமா... பாவம் கஷ்டப்பட்டுப்போச்சுது...”

“ஆர், உவன் மெத்தை வீட்டுத் துரைசிங்களே... உவனை ஏன்றா இங்கை அண்டினீ? உவன் உங்களை எங்களை எல்லாம் என்ன பாடுபடுத்தியவன். உன்றை கொம்மாவை செல்லாக் காசாக, மதிக்காமல் ‘அடியே’ என்டு தான் கூப்பிடுவன். அடிச்சுத் துரத்தா உந்த நாயைய...”

வேலாயுதம் மாமா காரசாரமாக திட்டினார். அது வேலாயுதம் மாமாவின் தனி மனிதக் குரலாக இல்லாமல் அவரின் ஒட்டு மொத்த சமூகத்தின் குரலாகத் தான் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

வேலாயுதம் மாமாவின் சத்தத்தில் துரைசிங்கம் ஜயா கண் விழித்து, ‘திரு திரு’ என்று விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மாமா, உப்பிடியெல்லாம் ஏசாதையுங்கோ... பாவம் மனிசன் குடும்பத்திலை உள்ள எல்லாரையும் பறி கொடுத்திட்டு நிக்குது...”

வேலாயுதம் மாமா, என் கதை கேட்பதாகவில்லை.

“உவனுக்கு கடவுள் தான் பாடம் படிப்பிச்சவர். உவன் தன்றை வளவுக்கை எங்களையெல்லாம் காலை வைக்க விட்டவனே... எங்களை அடிமையளாய் அல்லே நடத்தினவன்...”

வேலாயுதம் மாமா ஆத்திரமும் ஆவேசமுமாக வார்த்தைகளைப் பொரிந்து தள்ளினார்.

எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. வேலாயுதம் மாமா வயதுக்கு மூத்தவர் என்றாலும் நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லித் தானான் வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு உறுதியாகக் கூறுகிறேன்.

“மாமா துரைசிங்கம் ஜயாவுக்கு கடவுள் பாடம் படிப்பிச்சிருக்கிறார் என்று சொல்லாதையுங்கோ... எங்கள் எல்லாருக்கும் தான் இந்தக் கடவுள் தீரவை... இப்ப என்றாலும் நாங்கள் ஒருத்தரை ஒருத்தர் மதிச்ச ஆளுக்காள் உதவியா இருக்கேலை என்றால் நாங்கள் இந்த நரக வாழ்க்கைக்குள்ளை அமிழிந்து போவம்... துரைசிங்கம் ஜயாவை கொஞ்ச நாளைக்கு நான் தான் வைச்சுக் காப்பாற்றப்போறன். என்ற முடிவிலை எந்த மாற்றமும் இல்லை...”

என் குரல் ஓங்கி ஒலித்ததை வேலாயுதம் மாமா ஒருநாளும் கேட்டிருக்க மாட்டார். தினகத்துப்போய் நின்றார். துரைசிங்கம் ஜயாவும் தான்.

நுதற் பொருட்டன்று...

மதனின் கவனம் கலைந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்த நாள் வகுப்புக்கான ஆயத்த்தை இன்று கிடைக்கும் நேரத்தில் செய்து வைத்துவிடவேண்டும் என்ற அவனின் முன்ஜாக்கிரதை என்னத்தை நிறைவேற்றவிடாமல், சற்றுமுன் கேட்ட 'செல்போன்' அழைப்பு அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

"டேய் மதன்! நான் கணேஸ் கதைக்கிறன்டா"

"சொல்லு"

"இன்றைக்கு எனக்கு 'பேர்த் டே'டா. அதுக்கு இன்றைக்குப் பின்னேரம் ஒரு பார்ட்டி கொடுக்கப் போறன். நீயும் கட்டாயம் வரவேணும்"

"மெனி மெனி மோர் ஹப்பி றிற்றேன்ஸ் ஓவ் த டே' கணேஷ்! ஆனால், என்னாலை பார்ட்டிக்கு வரேலாது..."

"ஏன்டா மதன், நீ எங்களிலையிருந்து விலகி விலகிப் போறாய். நீ கட்டாயம் வாறாய். அஞ்சு மணிக்கு வாசிக்காலையடிக்கு வா..."

பதிலுக்குக் கூடப் பொறுத்திருக்காது, 'செல்போன்' இணைப்பைத் துண்ட்துவிட்டான் கணேஷ். அப்போதிருந்து தான் இந்த மன அலைக்கழிவு.

மதன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருப்பவன். தனது குடும்ப நிலையை எண்ணி, தனது படிப்புச் செலவுகளுக்காவது உதவுமேயென்று ஆங்கில பாடத்தில் 'ரியூசன்' வகுப்புகளும் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். மதனின் நன்பர் குழாமுக்கு அவன் தங்களில் ஒருவனாக இருப்பது மகிழ்ச்சி. விளையாட்டுக்களின் போதும் சனசமூகநிலைய நிகழ்வுகளின்போதும் பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போதும் மதன் சொல்லும் ஆலோசனைகள் அவர்களுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்கும். அவனின் ஆலோசனை வழியேயே அவர்கள் தீர்மானம் எடுப்பார்கள்.

மதனும் தன் நண்பர்களை மதித்தான். அவர்களுடன் சேர்ந்து இயங்கவேண்டும் என்று விரும்பினான். தான் 'கேள்விப்படுகின்ற' ஒரு சில விடயங்களைத் தவிர அவர்களிடம் பாரதாரமான கெட்ட பழக்கங்கள் ஏதும் இல்லை என்பது தான் அவனின் அனுமானம். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது, அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி 'அந்த' விடயங்களையும் தவிர்க்கச் செய்துவிடலாம் என்று தான் அவன் நம்பினான்.

அவனின் நண்பர்கள் தினமும் மாலை வேலைகளில் வாசிக்காலை முன்னால் கூடுவார்கள். தாம் கேள்விப்பட்ட சங்கதிகளை, செய்திகளைத் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்வார்கள். சிலவேளைகளில் வாக்குவாதப்படுவார்கள். பின்பு எவ்வித குரோதமுமின்றி நட்புணர்வோடு தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வார்கள். நண்பர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்படும் வேலைகளிலெல்லாம் அவர்களிடம் பகைமை வளரவிடாமல் மதன் பார்த்துக்கொண்டான். எல்லோரும் மதனின் சொற்படி நடந்தனர்.

ஆனாலும், எப்படியோ அவர்களுட் சிலர் குடிக்கப் பழகிக் கொண்டதாக மதன் அறிந்தான். இது பற்றி அறிந்தபோது அவர்களிடம் நேரடியாகவே அது பற்றிக் கேட்டறிந்து, குடியின் தீங்கு பற்றி அவன் எடுத்துரைத்தான். ஆனால், அவர்களோ, தாங்கள் 'பியர்' மட்டுமே குடிப்பதாகவும் பியர் குடிப்பதால் இரத்தம் சுத்திகரிக்கப்படும் என்று மதனிடம் சொல்லித் தப்பிக்கப் பார்த்தனர்.

இதனின்பு மதன் 'பார்ட்டி'களைத் தவிர்த்துக் கொண்டான். பெற்றோர்களே 'பார்ட்டி'க்காகப் பெருந்தொகைப் பண்த்தைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டமை அவனுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது. அந்த விருந்துகளில் இரகசியமாக, குடிவகையும் ஓர் அங்கமாக இருப்பது மதனுக்குத் தெரிய வந்ததிலிருந்து தான், விருந்துகளைத் தவிர்த்து வந்தான். 'ஊருடன் கூடி வாழ்' என்ற முதுமொழி அவனுள் உள்ளொலித்தது காரணமாக 'குடிக்காக' நண்பர்களை வெறுக்காது அவர்களுடன் ஒத்தியங்கி வந்தான்.

மதன் தவிர்க்க முடியாமல் ஒரு சில பிறந்த நாள் விருந்துக்குப் போனாலும் அதிக நேரம் தங்கமாட்டான். அதனால் பிறந்த நாள் விருந்தின் இறுதி அங்கத்தை மதன் ஒருபோதும் பார்த்ததே இல்லை. இறுதி அங்கத்தின் சுவாரஸ்யமான விடயங்களை எல்லாம் பிறர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான். இப்போதும் அதனால் தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நேரம் ஜந்து மணியாகிக் கொண்டிருந்தது. மதனுக்கு முடிவெடுக்க முடியாமலிருந்தது. போவதா, விடுவதா என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். மீண்டும் 'செல்போன்' அழைப்பு.

“மதன், ஏன்டா இன்னும் வரேல்லை? எல்லாரும் வந்திட்டாங்கள். இன்றைக்கு பார்ட்டி வீட்டில் இல்லை, தாஜ் ஹோட்டெல்லை. வா. கெதியா வா...”

“நான் வரேல்லை, கணேசன். எல்லாரும் ட்ரிங்ஸ் எடுக்கிறதுக்கு நான் இடைஞ்சலா இருப்பன். அது தான் நான் வரேல்லை”

“மதன், ஊரோடை ஒத்தோட வேணுமாடா. நீ குடியாட்டில் பறவாயில்லை. கூட இருந்து சந்தோஷிக்கலாம் தானே. உடனை வெளிக்கிட்டு வா...”

வாசிக்காலையாடிக்கு மதன் சென்றபோது எல்லோரும் தயாராக நின்றனர். வெவ்வேறு டிசைன்கள் போட்ட ரீசேட் அணிந்து, ‘ரிவிளஸ்’ மோட்டார் சைக்கிளில் அணிவகுத்து நின்றனர். மதனைக் கண்டதும் விரைந்து வருமாறு துரிதப்படுத்தினர். மதன் சைக்கிளில் வருவதாகச் சொன்னான்.

“உவன் சைக்கிளிலை வந்து சேர்றதுக்கிடையிலை நாங்கள் இரண்டு றவண்ட் போய்விடுவோம்” — அவர்களுள் ஒருவன் மதனுக்குக் கேட்காதவாறு முன்முழுத்தான்.

“சரி, சரி, எப்படியாவது வந்து சேர்” என்று சொல்லிவிட்டு, எல்லோரும் இரண்டு பேர், மூன்று பேராக மோட்டார் சைக்கிள்களில் ஏறி விரைந்தனர்.

‘தாஜ் ஹோட்டல்’ இரண்டு கிலோமீற்றர் தூரம் தள்ளி, ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருந்தது... ‘தாஜ் ஹோட்டல்’ ஏன் ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்தில் இருக்கிறது என்பது இப்போது தான் மதனுக்கு விளாப்பியது. மதன் சைக்கிளில் ஆங்கு சென்றபோது கணேசன் இவனை முன் ஹோலில் நின்று வரவேற்றான். புரியாணிக்கு ‘ஓடர்’ கொடுத்துவிட்டு, ‘ஜிஞ்சர் பியர்’ சோடா ஒன்றை வரவழைத்தான். அவனுடன் சேர்ந்து ஜிஞ்சர் பியர் கொஞ்சம் குத்து விட்டு உள்ளே சென்று வந்தான். மதனுக்கு சிரிப்பாக வந்தது. ‘அவர்களுக்கு பியர் தனக்கு ஜிஞ்சர் பியர்’ என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்டான்.

‘புரியாணி’ உண்டு முடித்து, உள்ளே கைகழுவாச் சென்றவன் பக்கத்து ‘ஹோலை’ எட்டிப்பார்த்தான். திடைப்பாக இருந்தது. புரியாணி எல்லாம் நிலத்தில் சிந்தியிருக்க, மேசையில் வெவ்வேறு ரக குடிவகைப் போத்தல்கள் நிறைந்திருக்க, ஆங்கு ஒலித்துக் கொண்டிருந்த இசைக்கேற்ப, கைகளில் மது நிரம்பிய கிளாஸ்களை வைத்துக் கொண்டு அவனது நண்பர்கள் ஆடிக் கொண்டிருந்தனர்.

பேசக் கூடாத வார்த்தைகளை எல்லாம் உள்ளிக்கொண்டு, தமக்கு பிடித்தமான சினிமாக்காரிகளின் பெயர்களைச் சொல்லி ‘ஐ லவ் யூ’ சொல்லிக் கீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____ 24

கொண்டிருந்தனர். மதன் அந்தக்கூடத்தினுள் காலடி எடுத்து வைத்ததும், ஒருவன் ஓடி வந்து மதனைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டே மது நிரம்பிய கிளாசை மதனுக்கு முன்னால் நீட்டினான்.

“மச்சான் மது! நீ இன்றைக்குக் குடிக்கோணும். கணேசின்ரை சந்தோசத்துக்காகக் குடிக்கோணும்...”

அவனுடன் சேர்ந்து மேலும் இருவர் ஒத்தாதினர்.

‘ஓம் மச்சான் குடிச்சப்பார்... அப்பதான் சொர்க்கம் தெரியும்...’

மதனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. தன்னுடன் ஒருபோதும் அவ்வாறாக வார்த்தைப் பிரயோகம் செய்யாதவர்கள் குடிபோதையில் உள்ளுபவற்றைக் கேட்கக் கேட்க மதனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

‘மது அருந்தும் போது தன்னிலை மறக்கக்கூடிய இன்பம் உண்மையிலேயே ஏற்படுகின்றதோ’ என இவன் தனக்குள்ளேயே ஒரு கணம் கேட்டுக் கொண்டான். கட்டிளமைப் பருவத்தினானின் நடத்தைப் பிறழ்வுகளுக்கு மது தான் மூலகாரணமோ என்று சிந்தித்தான்.

சாதுக்கள் போல பதுங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களும் கூட, மதுவின் போதை தந்த மனவெழுச்சியுடன் ஊக்கம் பெற்று வித்தியாசமாக நடந்து கொள்வதைக் காண மதனுக்கு ஆச்சியியமாக இருந்தது.

கூடவே, அவர்கள் பற்றியதான ஒரு சோகமும் அவனுள் எழுந்தது.

இப்போது மதுவின் போதை தந்த எழுச்சியில் ஊக்கம் பெற்ற தனது நன்பர்கள், இந்த ஊக்கத்தையே தொடர்ந்து தேட்ட தொடாங்கினார்கள் என்றால் இது எங்கே போய் முடியும் என்று மதன் ஆழமாகச் சிந்தித்தான்.

‘இதன் அடுத்த கட்டாம் போதைவஸ்துப் பாவனையாகலாமோ...?’

போதைவஸ்துப் பாவனையால் ஏற்படக் கூடிய தீங்குகளையும் உள்ளோய்களையும் மதன் எண்ணிப்பார்த்தான். உளவியலில் தான் அறிந்து கொண்டவற்றை இவர்களுக்கு எப்படிவிளக்க வைக்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டே மலைத்துப்போய் நின்றிருந்தான் மதன்.

வழமையாக மதனுக்கு மரியாதை கொடுக்கும் இன்னும் இரு நன்பர்கள் ‘கிளாஸில்’ மதுவை ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு அவனை நெருங்கினர்.

நண்பர்கள் மதனைப்படுத்துகின்ற பாட்டைக் கண்டு கணேஷ் ஓடி வந்தான். 'சொறிடா மதன், நீ ஏன் இங்கை வந்தனீ என்று கேட்டு, அவனை முன் ஹோலுக்கு அழைத்து வந்தான்.

கணேஷிடம் நிதானம் இருந்தது. அவனும் குடித்திருந்தான். 'அளவாகக் குடித்திருப்பான்' என மதன் நினைத்துக் கொண்டான்.

கணேஷ் சங்கடத்துடன் பேசினான்.

"மதன், இது ஒரு மாயை. இந்த மாயமான உலகத்துக்குள்ளை நீ வரவேண்டாம். நீ என்றைக்கும் நல்லவனாய் எங்களுக்கெல்லாம் நல்ல நண்பனா இரு"

மதனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நல்ல நிலையில் இருந்தபோது 'ஹரோடு ஒத்தோட வேணும்' என்று உபதேசம் செய்தவன், இப்போது 'இங்கே வராதே' என்று எச்சரிக்கை விடுப்பது ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருந்தது.

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பிய மதன் 'மாயா உலகத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோமே' என்று நினைத்துக் கொண்டு, நானைய பாடத்துக்கான ஆயத்தத்தில் இறங்கினான். அவனின் உள்ளுணர்வு விழித்துக் கொண்டு, "நீ மட்டும் தப்பினால் போதுமா?" அவனைக் கேட்டது. இவன் பாட ஆயத்தத்தை இடைநிறுத்தி விட்டு, 'என்ன செய்யலாம்?' என்று யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

கற்பக தருக்கள்

காவோலைகள் சரசரக்கின்றன.

காற்று கிளம்பியிருக்கவேண்டும்... அல்லது காவோலைகளிலிருந்த காகங்கள் எழுந்து பறந்திருக்கவேண்டும்.

காகங்களும் கரரகின்றன.

கண்விழித்த செல்வநாயகியிடம் ஒரு சிறு பரபரப்பு.

'விழந்திருக்குமோ?'

அவள் நடுச்சாமம் வரை உறங்கவேயில்லை. அலைக்கழிக்கும் நினைவுகளால் இழுபட்டுக்கொண்டிருந்தவள் அவளை அறியாமலே பின்னிரவில் கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

காவோலைகள் ஒன்றுடனொன்றும் பணையுடனும் உராய்ந்து எழுப்பிய சரசரக்கும் ஒலியிலும் காகங்களின் கரரதவிலும் கண்விழித்தவள், இன்னும் விழிய வில்லை என்றே நினைத்தால், தான் என்னியபடி எல்லாம் நடக்குமா என்ற ஜயப்பாடு எழுந்து அவள் நினைவுகளை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

தீடெரன்று, பிள்ளையார் கோயில் காண்டாமணி ஒலிக்கிறது.

'விழந்துவிட்டது' என்று உறுதியாயிற்று.

செல்வநாயகி, படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தாள். கிழக்குத் திசை நோக்கி நின்று கொண்டு, தலைக்கு மேலே கைகுவித்து, "அப்பனே பிள்ளையாரே" என்றவாறு நின்ற இடத்திலேயே நின்று, மூன்றுமுறை சுற்றிக் கும்பிட்டுக் கொள்கிறாள்.

காண்டாமணி ஒலிக்கத் தொடங்கும் முன்னரே கண்விழித்து, அதன் ஒசையை முழுமையாகக் கேட்டமை நல்ல சகுனமாகப் பட்டது. எல்லாம் நினைத்துபடி நடந்துவிடவேண்டும் என்று அவள் ஆங்கலாய்த்தாள்.

பனங்கூடலின் மத்தியினிருந்த ஒரு சிறு துண்டுக் காணியில் செல்வநாயகியின் வீடு. பனையோலையால் வேயப்பட்டு, வடலி மட்டையால் சுற்றிவர் வரியப்பட்ட அழகான மண்குடில் தான் அவளின் மாளிகை.

அவளது சிறு வளவுக்குள்ளேயே நான்கு பனை மரங்கள். கணவனை இழுந்த அவனுக்கு அவை தான் ஜீவாதாரமாய் விளங்கின. செல்வநாயகியும் அவற்றை வெறும் மரங்களாகக் கருதாமல் தன்னை வாழுவைக்கும் தெய்வமாகவே கருதி வணங்குவாள்.

பனை கற்பகதரு தான் என்பதற்கான விளக்கம் செல்வநாயகிக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. பனையிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பயன்களை எல்லாம் அவள் உச்ச அளவில் பயன்படுத்திக்கொண்டாள்.

பனையிலிருந்து கிடைக்கும் ஓலைகளை விற்பாள்; பனை மட்டைகளை விற்பாள்; பனம் பழுத்திலிருந்து பனாட்டுத் தயாரித்து விற்றுக் காசாக்குவாள். பனம்பழு விதைகளைச் சேர்த்து வைத்து பாத்தி கட்டி விதைத்துப் பனங்கிழங்காக மாற்றுவாள்; பனங்கிழங்குகளை ஓடியலாக்கியும் அவித்துக் காயப்போட்டு புழுக்கொடியலாக்கியும் ‘இரசவாதம்’ செய்வாள். மழுக்காலத்திற்கென. தனக்கு ஒரு பகுதியை வைத்துக்கொண்டு மீதியை விற்றுப் பணமாக்குவாள். இளங்குருத்தோலைகளை வெட்டிக் காயப்போட்டு, வர்ணம் காய்ச்சி, வன்னம் உள்ள பாய், பெட்டி, நீற்றுப்பெட்டி, பனங்கட்டிக்குட்டான் என்று விதம் விதமாக இழுத்து சுந்தையில் விற்பாள்.

செல்வநாயகி சுறுசுறுப்பானவள். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நம்பிக்கை இழுந்துபோகாதவள். தன் கணவனை இழுந்த பின்பும் கூட, தன் பிள்ளையை தன்னால் வாழுவைக்கமுடியும் என்று அவள் கொண்டிருந்த உறுதிதான் அவளை இன்னும் வாழுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சிலவேளைகளில் தன் விதியை நினைத்து அவள் கலங்குவாள். அவளின் மணவாழ்க்கை ஒரு சில வருடங்களுடன் முற்றுப்புள்ளியாகி விட்டதை என்னிடி இறைவனைத் தன் மனதுக்குள் திட்டித் தீர்க்கவும் செய்வாள். ஆனால் அடுத்த கணமே தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டு, ஒரு சில வருடங்களிலான மண மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

வாழ்க்கையிலும் முதலுப் போன்ற ஒரு மகனைத் தனக்குத் தந்த ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்வாள்.

இரண்டு மினிபள்களைச் சொந்தமாக வைத்துக்கொண்டு, சம்பளத்துக்கு கறவர்மாரையும் கொண்டக்ரர்மாரையும் வைத்து பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியத்தின் மூன்றாவது மகன் தான் செல்வநாயகி உயர்தர வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தவள், சந்தர்ப்பசெத்தால், கொண்டக்ரராக வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த சண்முகசுந்தரம் என்ற 'பெடியன்' மீது காதல் வயப்பட்டாள்.

இருவருக்கும் ஒத்த வயது. காதலுக்குப் பின்னாலும் வாழ்க்கை என்று ஒன்று இருக்கிறதே என்று சிந்திக்கமுடியாத பருவம். விபரம் அறிந்து தந்தையிடமிருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பவே சண்முகசுந்தரத்தோடு செல்வநாயகி களவாக ஓடிப்போனாள்.

சண்முகசுந்தரத்தின் தாய்க்கு வெள்ளையும் சொள்ளையுமாக இருந்த செல்வநாயகியைப் பிழித்துக்கொண்டது. கணவனை இழுந்திருந்தும் சொந்தமாக இருந்த ஒரு பரப்புக் காணியிலுள்ள வீட்டில் தன் மகனோடு வாழ்ந்து வந்தவள் தன் மகனுக்குக் கிடைத்த செல்வநாயகியை அன்போடும் மனிறைவோடு அரவணைத்து கொண்டாள்.

சண்முகசுந்தரத்துக்கு செல்வநாயகிமீது கொள்ளை ஆசை. தன்னை நம்பித் தன்னோடு வந்தவளுக்கு எந்தக் குறையும் வைக்கக்கூடாதென எண்ணினான். செல்வநாயகியோடு ஒடி வந்த புதிதில் தன் சேமிப்பிலிருந்த பணத்தில் உடுப்புகளும் ஒரு பவண் சங்கிலியும் வாங்கினான். அவன் தாயாரும் தன் சம்பாத்தியத்தில் ஒரு மூக்குத்தி வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

இரண்டொரு மாதங்கள் வாழ்க்கை சிக்கல் மிகுந்ததாகவே இருந்தது. ஆனால் சண்முகசுந்தரத்தின் முயற்சியால் இன்னொரு வானுக்கு அவன் கொண்டக்ரர் ஆனான். கண்ணதாசன் வயிற்றிலிருக்கும்போதே பேர்த்தியாரை 'விழுங்கிவிட்டுப்' பிறந்தான்.

தன்னுடைய தாயின் அந்திமக் கிரியைகளுக்காக கையிலிருந்த பணத்தைச் செலவு செய்து முடித்துவிட்டான். ஆனாலும், அது நாள் வரை தனது உழைப்புடனும் அவன் தாயின் சம்பாத்தியத்தின் பங்களிப்புடனும் ஓடிக்கொண்டிருந்த வாழ்க்கையை தனி ஒருவளின் உழைப்பால் சமாளிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணதாசன் பிறந்தபோது செலவுகளும் கூடிக்கொண்டன. செல்வநாயகியிடம் இருந்த ஒரு பவண் மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

சங்கிலியையும் கூட விற்க வேண்டியதாயிற்று. செல்வநாயகிக்கும் கவலைதான். ஆனால் சண்முகசுந்தரத்தின் அன்பிலும் தன் குழந்தையின் மழுசையிலும் அவள் நன்றான்தாள். வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய செல்வம் அவை தான் என்று அவள் நம்பினாள். கண்ணதாசனை நன்றாக வளர்த்துவிடவேண்டும் என்பது தான் அவளுக்கும் சண்முகசுந்தரத்துக்கும் கனவாக இருந்தது. தாங்கள் இடையில் முறித்துக்கொண்ட படிப்பை குறைவின்றித் தம் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும் என்று அவர்கள் இருவரும் உறுதி கொண்டனர்.

குழந்தைக்கு முன்று வயது பூர்த்தியான வேளையில் தான் அந்தக் கொடுரோம் நடந்தது. இரு மினிபல்களுக்கிடையே வழியில் நடந்த போட்டி ஓட்டத்தில், சண்முகசுந்தரம் ஒரு பயணியை மினிபல்லில் ஏற்றிவிட்டு, தான் சரியாக 'புட்போர்ட்ட'ல் காலை வைக்க மறந்து தடம் புரண்டு உருண்டான். அவனின் மினிபல் சில்லு, அவன் மேலேயே ஏறிவிட்டது.

பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அவனை எடுத்துச் சென்றபோது, பெரிய 'ஒப்பரேஷன்' ஒன்றுக்காக கொழும்புக்கு ஏற்றவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். கொழும்புக்குக் கூடப் போவதற்கும் அவனின் மருத்துவச் செலவுகளுக்கும் ஜம்பதினாயிரம் ரூபா வரை தேவைப்படும் என்றும் சொன்னார்கள். செல்வநாயகி பலரிடம் ஓடித்திரிந்து அந்தப் பணத்தொகையைக் கைமாற்றாக வாங்கிச் சேர்ப்பதற்குள்ளாகவே சண்முகசுந்தரத்தின் உயிர் பறந்துவிட்டது.

செல்வநாயகிக்கு, அவன் அவளை நட்டாற்றில் கைவிட்டுச் சென்றது போல் பட்டது. ஆனால், இந்த நிலைமையிலும் தன் மீது கொஞ்சமேனும் இருக்கம் காட்டாத தன் பெற்றோரை என்னிப் பார்க்கையில், தனது குழந்தைக்குத் தன்னைத் தவிர எவரும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தாள். அவளிடத்திலிருந்து 'அநாதரவான நிலை' பற்றிய உணர்வு எங்கோ பறந்தோடிவிட, கண்ணதாசனை நன்றாக வளர்த்து ஆளாக்கவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டாள்.

'என்ன செய்யலாம்?' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் வளவுக்குள் நின்ற நான்கு பனை மரங்களும் அவளுக்கு நம்பிக்கை தந்தன். அவள் தனக்குள்ளே ஓர் ஒளிப்பாய்ச்சல் ஏற்பட்டதுபோல உணர்ந்தாள். அதன் பின்பு அவள் அந்தப் பனைகளோடு தன்னைப் பினைத்துக்கொண்டு அவற்றின் பயன்களைப்பெல்லாம் பெற்றுத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தாள்.

காலைப் பூஜைக்கான அம்மன் கோயில் மணியின் ஓசையில், செல்வநாயகி தன் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டாள்.

பனை மரங்களை நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள். அவனையும் மீறி அவளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது. 'தனது முடிவு சரி தானா' என்ற கேள்வி அவளுள் ஒரு முறை எழுந்தது.

உள்ளே பாயில் படுத்திருந்த கண்ணதாசன் புரண்டு படுத்தது போல இருந்தது. அவன் இமுத்திமுத்து முச்சவிட்டுக்கொண்டு நித்திரையாக இருந்தான். அவனருகே சென்று அவனது தலையைத் தடவிக்கொடுத்து அவனை எழுப்பினாள்.

"ராசா, எழும்பனை... விழுஞ்சுட்டுதனை. பெரிய பள்ளிக்குடத்துக்கு போகவெல்லே வேணும்..."

கண்ணதாசன் மெல்லக் கண்விழித்துக் கொள்கிறான். தாயின் கண்களும் முகமும் அழுது வீங்கியிருப்பது போல அவனுக்குத் தெரிந்தது.

"ராசா, ஓடிப்போய்க் கை, கால், முகம் அலம்பிக்கொண்டு பல்லுத்தீடிக் குளிச்சிட்டு வானை. ஏழரை மணிக்கு பஸ் எடுத்து போகணும்... நேரத்துக்குப் போகாட்டில் ஏசவினாம்..."

"சரியாம்மா..."

கண்ணதாசன் உற்சாகத்துடன் எழுந்து ஓடியதைக் கண்டு இவள் மனம் பூரித்தாள். தனது கண்களையும் முகத்தையும் ஒரு சட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

யாரோ வேலிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு வரும் சுத்தம் அவளுக்குக் கேட்கிறது.

'ராசதுரையன்னையும் அவரின்றை ஆட்களாகவும் தான் இருக்கும்...'

அவள் நினைத்தது சரிதான். அவர்கள் தான் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களைக் கண்டதும் அவளுக்கும் உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது. ஓடிப்போய் வரவேற்றாள்.

"ராசதுரையன்னை வாங்கோ, வாங்கோ... உங்களைத் தான் நான் பாத்துக் கொண்டு நிற்கிறன்..."

அவளின் எதிர்பார்ப்பு ராசதுரைக்கு விளங்கியது.

“பிள்ளை இன்றைக்கே பெடியனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறாய்... எல்லா ஆயித்தமும் செய்தாச்சே...”

“ஓமன்னை... எல்லாம் செய்தாச்சு... அன்றைக்கு நீங்க தந்த அட்வான்னை போன கிழமையே கட்டிப்போட்டன். இன்றைக்கு மீதியையும் கட்டவேணும்...”

செல்வநாயகி எதற்காக இமுத்து இமுத்துக் கதைக்கிறாள் என்பது ராசதுரைக்கு விளாங்கியது.

“பிள்ளை நீ ஒன்டுக்கும் யோசியாதை, இப்ப என்றை பெடியன் காசு கொண்டு வந்திவோன்... நீ போய் உன்றை பெடியனை அனுப்புற வேலையைப் பார்... நீயும் போய் வெளிக்கிடு...”

செல்வநாயகி நம்பிக்கையுடன் வீட்டுக்குள் செல்லக் குளிந்தாள். ஆனால் ராசதுரையின் அழைப்பில் அவள் மீண்டும் நிமிர்ந்தாள்.

“பிள்ளை, நான் சொல்லுறந் என்று கோவிக்காதை, ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறை யோசிச்சுப் பார்... உன்றை மேன் கெட்டிக்காரனெண்டு கதைக்கிறவை... அவன் இப்ப படிச்ச பள்ளிக்குடத்திலையே படிக்கலாம் தானே...”

செல்வநாயகி இடைமறித்து உறுதியாகக் கூறினாள்.

“இல்லை, அண்ணை... நான் தீர்மானிச்சிட்டன். நல்ல பள்ளிக்குடத்திலை படிச்சால் தான் அவன் நல்லா வரமுடியும்...”

ராசதுரை விடுவதாயில்லை.

“பிள்ளை, அதுக்காக இவ்வளவு காலமும் உனக்குக் கைகொடுத்த இந்தப் பணையனை வித்துப்போட்டு என்ன செய்யப் போறாய்...”

செல்வநாயகிக்கு கண்ணுக்குள் நீர் முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

“ஓமன்னை, என்றை பெடியன்றை மூன்று வயதிலை அவர் என்னை விட்டிட்டுப்போக, ஏழு வருசமா இந்துப் பணையள் தான் எனக்கு ஆதார. எனக்கும் நினைச்சால் கவலை தான். ஆனால் என்னண்ணை செய்யிறது. இந்த ஊர்ப்பள்ளிக்குடத்திலை ஜந்தாம் வகுப்பு வரை படிச்சது போதும். பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலை படிச்சாத்தான் நல்லா வரும்... நான் பலகாரம் கூட்டு விற்றாவது என் பிள்ளையைப் படிக்க வைப்பன்...”

செல்வநாயகியின் நிலையைக் கண்டு ராசதுரைக்கும் பரிதாபமாக இருந்தது.

“ஏன் பிள்ளை, அதுவும் அரசாங்கப் பள்ளிக்குடம் தானே. அங்கை சேத்துக் கொள்ளுறதுக்கு ஏன் பிள்ளை காசு கேட்கினம்? கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. பத்தாயிரம் எண்டு சொன்னனி...”

ராசதுரைக்கு எப்படி விளாங்க வைப்பதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. தனக்குக் கருணை காட்டுமாறு ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டு, ‘அப்படியானால் உங்களுடைய பள்ளிக்கூடங்களிலையே படிக்கலாம் தானே... ஏன் பெரிசாய் ஆசைப்படுகிறியள்?’ என்று ஏரிச்கலுடன் அதிபர் ஏசியது அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது. ஓன்றும் சொல்லாமலே நின்றாள்.

“என்னவோ பிள்ளை, நான் மரம் அடிச்ச விக்கிறனான் தான்... ஆனால் உன்றை பணையளிலை நான் ஒருநாளும் கண் வைச்சுதில்லை. உன்றை நிலை எனக்குத் தெரியும்... நான் என்ன செய்ய... நீ தான் என்னட்டை பணையளை விற்கப் போற்றாய்ச் சொல்லி அச்ச வாரமும் வாங்கிக்கொண்டு போனனி...”

செல்வநாயகி மௌனமாக உள்ளே போய் சீலையும் உடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். ராசதுரையின் மகன் காசுடன் வந்தான். அவள் ஒருமுறை பணைகளைப் பார்த்தாள்.

இமுற்து வீழ்த்துவதற்கு வசதியாக பணையின் உச்சியில் கயிற்றைக் கட்டிவிட்டு, அடிப்பணையைத் தறிப் பதற்கு அவர்கள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவளுக்கு உயிரே போவது போல இருந்தது. மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

கண்ணதாசன் பாடசாலைச் சீருடை அணிந்து, துள்ளிக்கொண்டு ஓடிவந்தான்.

இப்போது பனை தறிக்கும் ஓசையோ வேறெறுவோ அவளுக்குக் கேட்கவில்லை. தன் மகனின் எதிர்காலம் தான். அவள் முன்னால் காட்சியாய் விரிந்து கொண்டிருந்தது.

பொய் முகங்கள்

“தூர்க்கா... தூர்க்கா... என்ன செய்கிறாய்! ஆரோ கூப்பிடினம், போய்ப் பார்” தூர்க்காவின் அம்மா பர்வதம் சமையலறையிலிருந்து சத்தமாகக் குரல் கொடுக்கிறாள்.

“இந்த மனுசி, எந்த நேரமும் நச்சரித்தபடி தான்” எனத் தனக்குள் முன்முனுத்துக் கொண்டு “நானின்சு அவசர வேலையா நிற்கிறன், நீ போய் ஆரெண்டு பார்” என்கிறாள்.

“சரி தான்” சல்த்துக் கொண்டு இழயப்பம் பிழிந்த மாக் கையுடன் எழுந்து சென்று ‘கேற்’றைத் திறக்கிறாள்.

“அன்றீ... அன்றீ...” என்று தூர்க்காவின் சிறேகிதிகளான அகல்யா, சிந்துஜா, பானுமதி மூவரும் அழைத்தவாறு உள்ளே நுழைகின்றனர்.

அவர்கள் எங்கேயோ செல்வதற்குத் தயாராகப் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது பரவதத்திற்குப் புரிந்துவிடுகிறது.

“எங்க நேரத்தோட வெளிக்கிட்டாங்கள்”

“அன்றி, இன்டைக்கு அனோஜாவின் பிறந்த நாள்”

“அட... பின்னள நேற்றுச் சொன்னவள். நான் மறந்து போனேன். அது தான் ஒரு மணித்தியாலமாக கண்ணாடிக்கு முன்னால் நிற்கிறாள். இன்னும் வெளிக்கிட்டு முடியலை. நீங்க வந்து ‘சோபா’வில் இருந்து கொஞ்ச நேரம் ‘ரீவியைப் பாருங்கோ” பர்வதம் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து ‘ஹோலில்’ இருங்கோ என்கிறாள்.

துர்க்கா மிகவும் முழுமரமாக அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“தூர்க்கா, உன்ற ப்ரண்டஸ் எல்லாரும் ‘வெயிற்’ பண்ணினம். அலங்கரித்தது காணும். கெதியா வா”

“பொறுங்கம்மா, அஞ்ச நிமிஷம் இருக்கச் சொல்லுங்கோ... வாறன். ‘ப்ரிட்ஜி’ விருந்து குளிராக அப்பிள் ‘யூஸ்’ எடுத்துக் குடுங்கோ” உரத்துச் சொல்கிறாள்.

தூர்க்கா அண்மையில் வெளிவந்த A/L பார்ட்சை முடவகளில் ‘3A’ சித்தி பெற்றவள். யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவாகி இருக்கின்றாள். அவள் சின்ன வயதிலிருந்து மிகவும் கெட்டிக்காரி. மல்லிகை, தினக்குரல், ஜீவந்தி, சொங்கதிர், ஞானம் போன்ற பத்திரிகை, சுஞ்சிகைகளில் சிறுகதைகள், கவிதைகள் எழுதி வருகின்றாள். ஒல்லியான மெலிந்த தேகம்; அவள் கண்களைப் பார்த்தவர்களுக்கு இன்னொரு தட்டை மீண்டும் பார்க்கத் தோன்றும்; தாமரை போல அவள் முகம் எப்போதுமே மலர்ந்திருக்கும்; மா நிறம்; அவள் உயரத்திற்கு ஏற்றாற் போல நீண்ட கூந்தல்; அவள் சிரிக்கின்றபோது கன்னத்தில் குழி விழும்; பெண்ணிற்குரிய சிறந்த குணங்கள் அனைத்தும் உடையவள். பிறர் நோகப் பேசி அறியாதவள். அப்பா என்றால் அவளுக்கு உயிர். அதிபரான அப்பா, ஆசிரியரான அம்மா எப்பொழுதும் தலை நிமிர்ந்து நடக்கும்படி செய்கின்றவள். அவள் உடையில் வெகு கவனம். எங்கு செல்வதாயினும் வெகு நேர்த்தியாக உடுத்துப் புறப்பட்டுச் செல்வாள்.

“சரி, நான் ரெடி... வாங்கடி போவம்” என்றவாறு மாடிப்படியிலிருந்து இறங்கி வருகின்றாள். அவள் உடுத்தியிருக்கும் ஆடை நண்பிகளின் கண்களைக் குத்துகிறது.

“அடியே! கூப்பர் கூதார். எங்க வாங்கினி?” என்கிறாள் பானுமதி.

“வேற எங்க, அகிலைண்ணாவின்ற நெல்லை சில்க்ளில் தான் வாங்கினது. சரி, வாங்கடி கெதியாப் போவம். நேரம் போட்டுதே” தாய்க்குச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படுகிறாள்.

சிந்து, தூர்க்காவின் வீட்டிலிருந்து மூன்றாவது வீட்டிலிருப்பவள். மற்றைய இருவரும் பக்கத்து ஊர்க்காரர். இவர்கள் ஆறாம் ஆண்டிலிருந்தே சிஞேகிதிகள். இவர்களுடன் அனோஜாவும் நெருக்கமான சிஞேகிதி. இன்று அவளது ‘கீ’ பேத்டே.

அனோஜாவிற்கு அப்பா கிடையாது. அவள் அம்மாவின் அரவணைப்பில் வளர்கிறாள். உயர்தரப்பரீட்சை முடிவுகள் அவளுக்குச் சாதகமாக அமைய மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

வில்லை. அனோஜா, துர்க்காவுடன் முதலாம் வகுப்பு முதல் ஒன்றாகப் பாடசாலையில் ஒரே வகுப்பில் படித்தவள். நெருங்கிப் பழகுகின்றவள்.

நன்பிகள் நால்வரும் அனோஜாவின் வீடு வந்து சேர்கின்றார்கள்.

தகரத்தால் அடைக்கப்பட்ட வேலி. முப்பது, நாற்பது வருடம் பழைமையான உயர்மாள் வீடு. அவர்கள் படலையைத் திறந்து சென்று சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே செல்கிறார்கள். இருபத்தைந்து, முப்பது பேர் கதிரையில் வீட்டுக்குள்ளே இருப்பதும் அனோஜாவுடன் சேர்ந்து சேர்ந்து படமெடுப்பதுமாக இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் வந்திருப்பது கண்டு யோகா ரீச்சர் “அகல்யா, பானுமதி. வாங்கோ... வாங்கோ...” என வரவேற்கின்றார். துர்க்காவையும், சிந்துஜாவையும் தன் ஆந்தைக் கண்களால் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக உள்ளே செல்கிறாள்.

அகல்யாவும் பானுமதியும் படக்கென்று வீட்டுக்குள்ளே சென்று விடுகின்றனர்.

அனோஜாவின் தாய் இரண்டு கதிரைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வருகிறாள். “உள்ளுக்கு ஒரே நெரிசலாகக் கிடக்குது. இதிலே இருங்கோடா, வாறன்” சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே செல்கின்றாள்.

அனைவருக்கும் பலகார வகைகள் பரிமாறப்படுகின்றன. துர்க்கா அங்கு வந்திருப்போரையும் வீட்டையும் நோட்டமிடுகின்றாள். அங்குள்ள பெண்களில் அநேகர் ஒரு கொண்டாட்டத்தில் கலந்து கொள்ள வந்தவர்கள் போலத் தோன்ற வில்லை. வீடுகளில் உடுத்திக் கொள்ளும் சாதாரண உடைகளோடு வந்திருக்கின்றனர். குசினியில் இருந்து வெளியேறும் கழிவுகள் நாற்றம் மூக்கைத் துழைக்கிறது.

அனோஜாவின் அண்ணா ‘ரிசுப்’ பைகளில் பலகாரங்கள் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றாள். அவர்கள் அதை உண்டு கொண்டு உள்ளே நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அனோஜா போட்டோவக்கு, ‘போல்’ கொடுப்பதிலேயே மும்முரமாக நிற்கின்றாள்.

“என்னடி துர்க்கா, பலகாரம் தந்திச்சினம். ஆனால், குடிக்க ஒன்றையும் காணேல்ல” என்கிறாள்.

“பொறடி, உனக்கு எப்பவும் சாப்பாட்டு நினைப்புத் தான்”

அனோஜாவின் அண்ணா எல்லோருக்கும் சில்வரில் 'றிங்ஸ்' கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார். சரியான தருணத்தில் அனோஜாவின் அம்மா "தம்பி... தம்பி... இங்க் ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ" என்று அவனை அழைக்கின்றாள். அவன் உள்ளே போய் விடுகின்றான்.

அனோஜாவின் அம்மா ரெண்டு 'பிளாஸ்ரிக் கப்பிள் 'றிங்ஸெ'க் கையில் எடுத்து வந்து கொடுக்கின்றாள். வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் அகல்யாவையும் பானுமதியையும் அனோஜாவுடன் சேர்த்துப் படமெடுக்கிறார்கள். பின்பு, அனோஜா இவர்களை நோக்கி "தூர்க்கா, சிந்துஜா. வாங்கோ படம் எடுக்க" எனச் சுத்தமாக அழைக்கின்றாள். இருவரும் எழுந்து செல்ல எத்தனிக்கின்றார்கள். அப்பொழுது அனோஜாவின் அம்மா வந்து "உடனே மாமா அவை யாழிப்பாணம் போக வேணுமாம். அவையளை முதல்ல வைச்சுப் படம் பிழியுங்கோ" என்று கூறிக் கொண்டு, இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து "பிள்ளைகள், கொஞ்சம் பொறுங்கோ" என முகத்தைத் திருப்புகிறாள்.

அவர்கள் அமைதியாக மீண்டும் வந்து இருக்கைகளில் உட்கார்கிறார்கள். அங்கு வந்த பலர் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓவ்வொருவராக வீட்டுக்கு புறப்பட்டுச் செல்கின்றார்கள். தூர்க்காவும் சிந்துவும் உள்ளே நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து இருக்கின்றார்கள்.

"அடியே, தூர்க்கா. 'கொன்வே' போடப் போறான்கள். நேரம் போகுது, அனோஜாவிடம் 'கிப்ற'றைக் கொடுத்து, சொல்லி விட்டுப் போவும், வா" என்கிறாள் சிந்துஜா. இருவரும் எழுந்து அவர்கள் வீட்டின் முதற் படிக்கட்டை மிதிக்க, "நில்லுங்கோ, பொறுங்கோ பிள்ளையென்" என அனோஜாவின் அம்மா அந்தரப்பட்டு ஓடி வருகிறாள். இவர்கள் என்னவோ ஏதோவெனப் பயந்து சட்டென்று நின்று விடுகிறார்கள்.

"பிள்ளையென், நீங்கள் உதில தானே போக வேணும்! சாவகச்சேரியிலிருந்து சொந்தக்காரர்கள் வந்திருக்கினம். இருட்ட முதல் அவை போக வேணும்" என்கிறாள் அவள்.

"இல்லையம்மா, நேரமாகுது. நாங்களும் போக வேணும். 'கொன்வே' போடப் போறாங்கள். இந்த 'கிப்ற'றும் கொடுக்க வேணும்" என்கிறாள் தூர்க்கா.

"அப்பிழியென்றால் நான் அனோஜாட்டச் சொல்றன். நீங்கள் தந்திட்டுப் போட்டு வாங்கோ" என்கிறாள் அனோஜாவின் அம்மா.

அவர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த 'கிப்ர'றை "அனோஜாவிடம் கொடுங்கோ, இன்னும் அஞ்சு நிமிழத்திலை நெல்லியடியைக் கடக்க வேணும். கோபிக்க வேண்டாமெனச் சொல்லுங்கோ" என அவள் கைகளில் ஒப்படைத்து விட்டு மனச் சஞ்சலத்துடன் திரும்புகிறார்கள்.

இருவரும் வெளியே வந்த பிறகு, துர்க்காவின் தொப்பியை உள்ளே விட்டுவிட்டு வந்திருப்பது அவள் கவனத்துக்கு வருகிறது. அதை எடுத்து வரத் திரும்பிஉள்ளே போகிறாள்.

"என்னக்கா, உவையள் எல்லாம் இஞ்சை வருகினம். அட என்ன கொழுப்பு உவைக்கு" என்று யோகா ரீச்சர் அனோஜாவின் அம்மாவிடம் சொல்கிறாள்.

"நாலு எழுத்துப் படிச்சவுடனே எங்கட வீடுகளுக்குள்ளே வரப் பார்க்குதுகள். என்றை வீட்டுள்ளே காலடி எடுத்து வைக்க விடுவனே... என்ன தந்திரமாக அதுகளைக் கடத்தி விட்டேன் பாத்தியோ!" அனோஜாவின் அம்மா பெருமையாகக் கூறுகின்றாள்.

துர்க்கா அதிர்ந்துபோய் தொப்பியை எடுக்காமலே திரும்புகின்றாள்.

ஈழாக்கம் குறித்து சொல்லப்பட்டு முறையினால் மாண்பும்
நூல்களில் விவரமிருக்கிறது என்ற ஒரு சீர் முறை இல
கீர்த்தி சொல்லப்பட்டு கொடுக்கப்பட்டு வரும் முறையாகவீ
ஏனென்று அதைக் கொடுக்கப்பட்டு வரும் இலக்காவிலே குறித்து விவரம்
ஏதும் கொல்லப்படவில்லை என்று நூல்களில் கொல்லப்படவில்லை

ஹாலோ

குறித்து விவரம் கொல்லப்படவில்லை

தூக்கம் வர மறுக்கிறது. புரண்டு புரண்டு படுத்துப் பார்க்கிறேன்... தூங்க
முடியவில்லை. காலைச் சம்பவம் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்து நெஞ்சில்
வேதனை முட்டுகிறது.

என்னால் எதையும் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியும். ஆனால் என் தம்பியைப்
பற்றி எவராவது அவதூறு சொன்னால் என்னால் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியாது.

இன்று காலையில் என் தம்பியைப் பார்த்து சிவராமன் சொன்ன அந்த
வார்த்தை இன்று முழுவதும் என் காதில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்துக்கொண்டே
இருக்கிறது. இப்போதும் கூட அவ்வார்த்தையின் தாக்கத்தினால் தான் தூக்கமும்
வராமல் உழன்று கொண்டிருக்கிறேன்.

அவன் - சிவராமனை இவ்வளவு நாளும் தம்பியின் நண்பன் என்று தான்
நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். தம்பியுடன் ஒன்றாகப் படித்தவன் என்பதால்
பாடசாலைச் சினேக உணர்வில் தான் அவர்கள் இருவரும் பழகி வருவதாக
நினைத்தேன். ஆனால் அவனோ...

என் தம்பியை அவதூறு சொல்லியிருந்தாலும் கூட நான் இவ்வளவு தூரம்
வருந்தியிருக்கமாட்டேன் என்று இப்போது என் மனம் சொல்கிறது.

'உங்கை பார் மச்சான், ரோபோ போகுது...'

சிவராமன் தான் சொன்னான். என் தம்பி, யாரோ ஒருவருடன் மோட்டார்
சைக்கிளில் வேலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது அவனைச் சுட்டிக்காட்டி தன்
கூட நின்றவனுக்குச் சொன்னான்.

அப்போதே அந்த இடத்தில் வைத்து அவனை இழுத்து மிதிக்கவேண்டும்
போல் இருந்தது. ஆனால் சூழல் சரியாக அமையவில்லை.

யாழிப்பாணம் செல்பவர்களும் யாழிப்பாணத்திலிருந்து வருபவர்களும் என நிறையப் பேர் அந்த வல்லை முனியப்பர் கோயிலடியில் நின்றிருந்தனர். சிவராமனும் அவன் கூட வந்தவனும் கூட வல்லை முனியப்பர் கோயிலில் இறங்கித் திருநீறு பூசிக்கொண்டு தான் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது தான் என் தம்பியை ஏற்றி வந்த மோட்டார் சைக்கிளும் அந்த இடத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்தது.

நான், தம்பியை முதலில் கவனிக்கவில்லை. நான் முனியப்பரைக் கும்பிட்டுக்கொண்டிருக்ககையில் சிவராமன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தான் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் தம்பியைச் சுட்டிக்காட்டி சிவராமன் கேலியாக சிரித்துக்கொண்டு தம்பியைப் பற்றிச் சொன்னான்.

ஓடிச் சென்று அவனைப் பிடித்து இழுத்து 'என்னடா சொன்னாய்?' என்று கேட்டிருக்கலாம் தான். ஆனால், என் தம்பியை 'ரோபோ' என்று அவன் கேலி செய்ததனால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தில் நிலைகுலைந்து போய் நான் ஒரு நிலைக்கு மீள்வதற்கிடையில் அவர்கள் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

தம்பிக்கு வயது ஐம்பதைத் தாண்டிவிட்டது. ஆனால் அவன் எனக்கும் என் தங்கச்சிக்கும் இப்போதும் செல்லப் பிள்ளை தான்.

அவனுக்கு மூன்று 'பெடியன்கள்'; மனைவி ரீசர்... தம்பி பழி பாவத்துக்கு அஞ்சி நடப்பவன். அவனுக்கு பிள்ளைகளும் மனைவியும் தான் உலகம். மற்றும்படி தானுண்டு, தன் வேலை உண்டு என்று நடந்துகொள்வான்.

அவனின் குணம் முழுவதும் ஜயா மாதிரித் தான். ஜயாவைப் போல அவனும் நன்றாகப் பாடுவான். அவனின் பாட்டைக் கேட்டால் மனதுக்கு மிகவும் ரம்மியமாக இருக்கும். மேடையில் ஏறி நடிப்பான் என்றால் பாத்திரமாகவே மாறிவிடுவான். ஆள் கொஞ்சம் சத்தமாகத் தான் கடைப்பான். ஆனால் கரவு தெரியாதவன்.

சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் கூட தம்பி எழுதியிருக்கிறான். ஆனால் பத்திரிகையில் பிரபல்யம் வேண்டி பெயருக்காக எழுதமாட்டான். எப்போதும் சமூகத்துக்குத் தேவையான கருத்துகள் எதையும் சொல்லவேண்டும் என நினைந்தால் எழுதுவான். நல்லதொரு மேடைப் பிரசங்கி. எந்தவொரு விடயத்தையும் மனைவியுடன் கலந்தாலோசித்துத் தான் செய்வான். இதனால், 'இவன் பெண்டாட்டி தாசன்' என்று எங்கள் சொந்தத்துக்குள் ஒரு பிழையான விளக்கமும் உண்டு.

தம்பியின் மூத்த பெடியன் கம்பஸ் முடிச்சுப்போட்டு, ஆசிரியராக வேலை செய்கிறான். அடுத்தவன் மருத்துவபீட்தில் டொக்ரருக்குப் படிக்கிறான். சின்னவன் ஓன்பதாம் வகுப்பு.

எங்களுக்கு சின்ன வயசிலிருந்தே எங்கள் தம்பி என்றால் உயிர். அவனின் மனச் எங்களுக்குத் தான் நன்றாகப் புரியும்... சரியான மென்மையானவன்.

எங்களுக்கும் குடும்பம், பிள்ளை குட்டி என்று வந்ததன் பிறகு முந்தைய நெருக்கம் இல்லாமல் தான் போய்விட்டது. ஆனால் அவனில் இப்போதும் எந்த மாற்றமும் இல்லை. 'அண்ணா! தங்கச்சி' என்று அழைக்கும்போது பாசும் கொஞ்சி வழியும்.

ஒரு நாள் தம்பியின் மனைவி சாயந்தர நேரம் எனக்கு 'போன்' பண்ணி 'ஒரு முக்கிய விசயம் கதைக்கோணும், ஒருக்கா வந்திட்டுப் போங்கோ அண்ணை' என்று சொன்னாள்.

நான் அங்கே போனபோது தங்கச்சியும் அங்கே தான் இருந்தாள். ஆனால் என்றைக்கும் இல்லாத விதமாக ஒரு மாதிரியாக இருந்தாள்.

அப்போது தான் அந்த வேதனை தரும் செய்தியை தம்பி பெண்சாதி விம்பிக்கொண்டு சொன்னாள்.

"இவருக்கு ஒரு பெரிய பிரச்சினை... இவரின்றை இதயத்துடிப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைஞ்சு வருதாம்..."

- சொல்லிவிட்டு 'ஓ' என்று அழுதாள். தங்கச்சியும் அழுத்தொடாங்கிவிட்டாள்.

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. 'பிள்ளை, விளக்கமா சொல்லனை' என்றேன்.

"நேற்று இவர் தலை சுத்துதெண்டு பெரியாஸ்பத்திரி டொக்டரிட்டை போனவராம். அப்போ இவரின்றை இதயத்துடிப்பை கணக்கெடுத்துப் பார்த்தா நிமிடத்துக்கு நாப்பது தான் இருந்துதாம். நிமிடத்துக்கு எழுபது, எழுபத்திரண்டு இருக்கவேண்டிய இடத்திலை குறைவாயிருக்கெண்டு 'ஈசீஜீ'யும் எடுத்து 'ஞ' டைக்கோ'வும் உடனடியா எடுத்துப் பார்த்தலையாம்... எனக்கு என்ன செய்யிறுதெண்டே தெரியலை..."

விபரத்தைச் சரியாகச் சொல்லிமுடிக்கமுன்னரே அவன் விம்மி விம்மி அழுதாள். தங்கச்சியும் சேர்ந்து அழுதாள்.

நான் அதிர்ந்து போனேன். என் தங்கத்தம்பிக்கு இப்படி ஒரு வியாதி என்றதும் கதிகலங்கித் தான் போனேன். ஆனாலும் எங்கள் குடும்பங்களில் மூத்தவன் நான் என்ற பொறுப்போடு அவனையும் தங்கச்சியையும் ஆசவாசப்படுத்தினேன்.

“பிள்ளை, ஆழாதையணை, தம்பி கவலைப்படுவான்... ஒப்பரேசன் ஏதும் செய்து பார்க்கலாம் என்றேதும் சொன்னவையாமே...”

உள்ளநர என்னுள் பீதி நிறைந்திருந்தபோதும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் கேட்டேன்.

“ஓமண்ணை! நெஞ்சிலை ஒப்பரேசன் செய்து ‘பற்றி’ வைக்கவேணுமாம். பதினான்சு வருசத்துக்கு தொடர்ந்து வேலைசெய்யக்கூடிய பற்றி வைக்கலாமாம்... பிறகு... அதுக்குப் பிறகு வேறொன்று மாத்தலாமாம்...”

என் தம்பி ஓர் ஊசி குத்தினால் கூட தாங்கமாட்டான். இந்த ஒப்பரேஷனை எப்படித் தாங்கப் போகிறான் என்று நினைத்துக் கண்கலங்கினேன்.

“பிள்ளை நீ ஒன்றுக்கும் யோசியாதை... எங்களை எங்கடை முருகன் கைவிடமாட்டான். தம்பிக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது. அவனுக்கு வேண்டியதைச் செய்வாம்...”

என் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் சற்றுத் தென்பு வரப்பெற்றவளாக தம்பி மனைவி சொன்னாள்.

“அண்ணை, இதை ஒருத்தருக்கும் சொல்லவேண்டாம்... எங்களைப் பயப்படுத்திப்போடுங்கள்... ஒப்பரேசன் முடியட்டும். அதுக்குப் பிறகு சொல்லலாம்...”

எனக்கும் அதுவே சரியெனப்பட்டது. தங்கச்சியும் அதற்கு உடன்பட்டவளாகத் தலையாட்டினாள்.

தம்பிக்கு கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில், நெஞ்சக்குள் ‘பற்றி’ வைத்து, நீளமான மெல்லிய கம்பி போன்ற இரு வயர்களையும் இதயத்தோடு இணைத்து இதயத்துடிப்பு வீத்ததை அறுபதாக உயர்த்தி இருந்தார்கள்.

ஒப்பரேஷன் காலத்தில் தம்பியின் மனைவி பட்ட வேதனையையும் மூத்த பெடியன்கள் இருவரும் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு அழுது நின்றதையும் ‘அப்பாவுக்கு ரோச் பற்றி வைக்கப் போயினோம்’ என்று விபரம் அறியாமல் தம்பியின் மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

சின்னவன் கதைத்ததையும் தம்பியின் பயந்து வீங்கிய முகத்தையும் பார்த்து நாங்கள் பட்ட வேதனை சொல்லி முடியாது...

ஒப்பரேஷன் செய்து தம் பிக்கு எல்லாம் சரியானபின்பு தான் இவ்விடயத்தை எங்கள் இனசனங்களுக்குச் சொன்னோம். 'தங்களுக்குச் சொல்லவில்லை' என்று கோபித்துக்கொண்டவர்கள் ஒரு பக்கம், உள்ளநர சந்தோஷப்பட்டு 'வக்கணை' கொட்டியவர்கள் இன்னொரு பக்கம், தம்பியின் மனைவியை 'அழுசடக்கி' என்று வக்கரித்தவர்கள் ஒரு பக்கம், 'தங்களுக்கு முன்கூட்டியே சொல்லவில்லை' என்று சுகநலம் விசாரிக்கக்கூட வராதவர்கள் இன்னொரு பக்கம் என்றெல்லாம் பல்வேறு குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மத்தியிலும், தம்பி சுகம் பெற்று இன்று பழையபடி இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இவனைப் பார்த்துத் தான் 'ரோபோ' என்று சிவராமன் நக்கல் அடித்திருக்கிறான்.

"பாவம் தம்பி! தன்னை 'ரோபோ' என்று சிவராமன் நக்கலிடத்ததைக் கேட்டால் கவலைப்படுவான்..."

எனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு அப்போதைக்கு என்னைத் தேற்றிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். ஆனால் அந்தச் சொல்லின் தாக்கம் இப்போதும் என்னைக் குடைந்தெடுத்து என்னை என்னவோ செய்துகொண்டிருந்தது.

சிவராமன்மீது மாத்திரமின்றி, அக்கதைக்கு மறுப்பேதும் சொல்லாமல் அங்கீரித்துக்கொண்ட அந்த சிவராமனோடு வந்தவன்மீதும் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

இன்னும் எத்தனை பேரோடு சேர்ந்து சிவராமன் என் தம்பியை 'ரோபோ' என்று கேலியாகக் கதைத்திருப்பானோ...

'தம்பி கவலைப்பட்டானும் பரவாயில்லை. காலையில் இந்த விடயத்தை தம்பிக்குச் சொல்லத் தான் வேணும்...'

மனம் ஒருவாறு ஒருநிலைப்பட்டது. புரண்டு படுத்தேன்.

காலை ஆறு மணிக்கு முருகன் கோயில் காலைப் பூஜைக்கான ஆயத்தமணி அடித்தபோது தான் கண்விழித்தேன்.

'தம்பி ஏழு மணிக்குமுன் வேலைக்குக் கிளம்பிவிடுவான். அவன் புறப்படுமுன் விசயத்தைச் சொல்லவேணும்...'

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... —

கை, கால் அமெபிசுட்டையும் போட்டுக்கொண்டு சைக்கிளில் தெருவுக்குள் இறங்குகிறேன்.

தம் பியின் வீட்டை நெருங் சியிருப்பேன். தம் பி ‘கேற்’ றையும் திறந்துகொண்டு சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டே வெளியே வந்தான்.

கையில் ‘சொப்பிங் பாக்’ ஒன்றில் ‘ரொபி பக்கற்’.

பயணம் புறப்பட்டவனைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடாது என்ற கரிசனையோடு அவனிடம் கேட்கிறேன்.

“என்ன தம்பி இன்றைக்கு நேரத்தோடையே வெளிக்கிட்டிட்டாய்... இன்றைக்கு உன்னை ஏத்திக்கொண்டு போறவர் வரமாட்டாரே... பஸ்ஸிலையே போகப்போறாய்...”

என் தம்பியின் முகத்தில் திடீரென ஒரு மலர்ச்சி தெரிகிறது. உள்ளம் பூரித்துப்போய் அவன் சொன்னான்.

“அன்னை உவன் சிவராமன்றை பெட்டை அஞ்சாம் வகுப்பு ஸ்கொலசிப் சோதனை பாஸ் பண்ணீட்டாளாம். அது தான் ரொபி பக்கற் கொண்டு போறன்..”

எனக்குள் பெருமிதம் பீறிக்கொண்டு எழுகிறது.

‘என் தம்பி தங்கக்கம்பி. அவனை எவன் ரோபோ என்று நக்கலடித்தாலும் அவன் குறைஞ்சிடமாட்டான்’

என் உள்மன ஒலிப்புத் தந்த நிறைவில், அவன் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்.

மீண்டும் துளிர்ப்பிலாம்

இருண்டு கிடக்கும் எங்கள் வாழ்வில், நீண்ட நாட்களின் பின் அம்மாவின் உள்ளத்தில் மலர்ச்சியும் முகத்தில் மகிழ்ச்சியையும் கண்டபோது எங்கள் உள்ளத்திலும் ஆனந்தம் துளிக்கிறது.

இரண்டு வருட முகாம் வாழ்வு முடிவுக்கு வரப் போகிறது. ஆனால் அண்ணா... அப்பா! இருவரையும் என்னியதும் ஏங்குகிறது. 'பூசாவுக்குக் கொண்டு போன அண்ணா அங்கே எப்படி இருக்கிறாரோ? அப்பா என்ன ஆனார்?' வேதனை எங்களை எப்போதும் அரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

கிளிநொச்சி மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த அண்ணா அப்போது வீட்டில் தான் நின்றார், போர் உக்கிரம் அடைந்தவேளை, "வீட்டுக்கு ஒருவர் வந்து போராட வேண்டும்" என வலுக்கட்டாயமாக வந்து இழுத்தார்கள். அண்ணாவை விட்டுவிடுமோறு கேட்டு அம்மா மன்றாடினா... கண்ணீர் விட்டு அழுதா... அவர்கள் காலில் விழுந்து கும்பிட்டா... எதற்குமே அவர்கள் இரங்கவில்லை.

இப்போது அண்ணாவைப் போல் எத்தனையோ பேரை பூசாவுக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். அண்ணா விடுதலை பெற்று என்றைக்கோ ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வருவார். அந்த நம்பிக்கையோடு தான் நாங்கள் இருக்கிறோம். ஆனால், அப்பா...? தம் பி இடையிடையே அம்மாவிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்:

"அம்மா... அப்பா எங்கே...? அம்மா... அப்பா எங்கே...?"

கண்ணீரைத் தவிர வேறு என்ன பதில் அம்மாவால் சொல்ல முடியும்?

துணிமணிகளை எல்லாம் உரப்பை ஒன்றில் கட்டிக்கொண்டிருக்க, 'சுறுக்கா வாங்க, உங்க எடத்துக்குப் போக பஸ் ரெட்' என்று பாதுகாப்பு அதிகாரி குரல் எழுகிறது. நாங்கள் துரிதமாக வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடுகிறோம்.

சாவகச்சேரி முகாமில் தன்சம் புகுந்து இரண்டு வருட காலம் பட்ட அவலங்களுக்கு மற்றுப்புள்ளி. இருளிலும் சின்னங்சிறிய ஒளிப்புள்ளி தோன்றுவது போல எண்ணி எல்லாருக்கும் தான் சிறிய ஆறுதல்.

நாங்களும் இன்னும் இருபத்தியாறு குடும்பங்களுமாக மூல்லைத்தீவு நோக்கிப் பஸ்ஸில் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.

போரின் வடுக்களாகத் தலையில்லாத முண்டங்கள் போல பனைகளும் தென்னைகளும் பசுமை போர்த்திக் கிடந்த வயல் வெளிகள் எல்லாம் பற்றையும் பள்ளமுமாக காடாகிக் கிடக்கின்றன.

எங்கள் மண்ணைப் பார்க்கப் பார்க்க கண்கள் கலங்கி வழிகின்றன.

வீதி நெடுக தொடர்ந்து காவலரண்கள்.

எங்கும் கைகளில் துப்பாக்கி ஏந்திய பாதுகாப்பு படையினர்.

பாதையில் இடையிடையே தடைகள், அவர்களது விசாரணைகள் எல்லாம் தாண்டி, மூல்லைத்தீவு வந்து சேருகின்றோம்.

பஸ்வண்டி விட்டு இறங்குகின்றோம், எங்கள் மண்ணில் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது உடல் சிலிர்க்கிறது. அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அம்மா வின் முகத்தில் ஓளி வினி. சொந்த வீட்டுக்குப் போகப் போகிறோம் என்ற திருப்தி.

மூவரும் எமது வீடு இருந்த வளவை நோக்கிப் புறப்படுகின்றோம். இந்தச் சமயம் அப்பாவும்... அண்ணாவும்... இப்பொழுது எங்களுடன் இருந்திருந்தால்... எல்லாரது மனங்களிலும் அவர்களுடைய நினைவுகளே நிறைந்திருக்க வேண்டும். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்ப்பதற்குத் தெம்பில்லாது மெளனமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம்.

*****

அப்பா, அம்மாவை காதலித்து, பெற்றோர் சம்மதத்துடன் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டவர். அம்மாவின் சொந்த இடம் இரண்ணமடு. அப்பாவை திருமணம் செய்து கொண்டதோடு, அம்மாவின் உறவுகளுடனான தொடர்பும் அதிகம் இல்லாமற் போனது.

அப்பாவின் உறவுகளும் அம்மாவை மனம் விரும்பி வரவேற்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் வாய்த்த போதிலெல்லாம் சுடு சொற்களால் அம்மா மனதைக் குத்தி வேதனைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘உவையளை வீட்டுத் தாவாரத்திலை தான் இருக்க விடோணும்’ அகங்காரமான பெரியம்மாவின் வயிற்றெறிச்சல்,

‘சீதனம் இல்லாமல் கட்டிக் கொண்டு வந்திட்டாரே’ என்ற மாமிமாரின் குத்தல் பேச்சு.

இகவைகள் எல்லாம் அம்மாவை நோக்கிக்கத் தான் செய்தன. ஆனால் அப்பாவின் முழு அன்பும் ஆதரவும் அம்மாவுக்கு கிடைத்தது. அம்மா மகிழ்ச்சியாகவே வாழ்ந்தா...

ஆனால் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு ஒரு சொந்த வீடில்லை. என்ன செய்வது! அப்பா பிறந்த வீடு இப்போது அவர் அக்காவுக்கு.

அந்த வீட்டைத்தவிர வேறு எங்கே போய்த் தஞ்சமடைவது! மாமி வீட்டில் தான் அம்மாவும் அப்பாவும் தங்கள் வாழ்க்கையை தொடர்கினார்கள். அங்கு தான் நாங்கள் மூவரும் பிறந்தோம். மாமிக்கு அப்பாவில் பாசும் அதிகம் தான். ஆனால் மாமிக்கும் வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள இயலாத நெருக்குவாரம். அதனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் அம்மாவையும் எங்களையும் மாமி பிறத்தியார் போல நடத்துவதாக தோன்றும்... இதை நினைத்து நினைத்து அம்மா வேதனைப்படுவா... ‘எலி வளையானாலும் தனி வளை வேணும்’ என அடிக்கடி கூறிக் கொள்வா.

‘தம்பி, ஒரு அறையோடை எண்டாலும் ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டு போவன்டா’ என்று இரகசியமாக மாமி அப்பாவை நச்சரிப்பா.

பாவும், அப்பா! ஆசிரியத் தொழில் பார்த்து வாங்கும் சம்பளத்தில் மூன்று பிள்ளைகளையும் பார்த்தெடுத்து, படிப்பித்து குடும்பம் நடத்த என்ன செய்வார்! இதற்குள்ளே ஒரு வீடு கட்டி முடிப்பதென்பது இலகுவான காரியமா!

மாமி வீட்டில் ஒரு அறையிலேயே எங்களது இருபது வருட வாழ்வு கழிந்து போனது. அப்பா தன் இயலாமையினால் கூடு, சுரணை அற்றவர் போல தானும் தன் பாடுமாக இருந்து கொள்வார். தேவையில்லாமல் அதிகம் கதைக்காத சபாவழுடையவர் அவர். ஆனால் குடும்பத்துக்கு தேவையான வீடொன்றைப் பற்றி அவர் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது யாருக்கும் வெளியே தெரியாது.

குடும்பச் செலவுகள் ஒரு புறம் சின்ன மாமிக்கு கட்டிக் கொடுத்த சீதன வீடு போக, தனது சம்பளத்தில் இருபது வருட காலம் சேமித்த தொகையை மீண்டும் துளிர்ப்போம்... ——————

வங்கியில் போட்டு வைத்தார். பத்து இலட்சத்துக்கு வங்கிக் கடனும் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு வீட்டைக் கட்டத் தொடங்கினார்.

அத்திவாரம் வெட்டுவது தொடக்கம் சீமெந்து, கல் அரிவுது வரையுள்ள அனைத்து வேலைகளிலும் அப்பாவின் வியர்வையும் அம்மாவின் கூட்டுமுயற்சியும் கலந்திருந்தது.

வீட்டுக்கு போடப்பட்ட அத்திபாரத்தைப்பார்த்து விட்டு, ஊரும் உறவும் ஆலோசனைகள் ஆரம்பித்தார்கள்.

'மூன்றும் பெடியங்கள் தானே, ரண்டு அறையும் விறாந்தையும் போதுந் தானே...! ஏன் பெரிய எடுப்பெல்லாம்...!' அப்பா பலர் பேச்சுக்கு காது கொடுக்கவில்லை. ஆறு மாதத்திலேயே ஜந்து அறைகள் கொண்ட பெரிய ஒரு வீடு நியிர்ந்து நின்றது. எல்லோரும் வாய் பிளந்து நின்றார்கள்.

பலர் தங்களுக்குள் இரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

'உவன் வாத்தி பேய் வாத்தியில்லை, கெட்டிக்காரன் தான்... அதிலும் உவன்ரை மனுசி உப்பிடி ஒரு பெரிய வீட்டைக் கட்டுவிசுசப் போட்டாள்'

நல்ல மனங்கள் தங்களுக்குள் சொல்லிச் சொல்லி வாட்டுறின.

எங்கள் வீட்டில் ஓவ்வொரு பொருளிலும் அப்பாவின் வியர்வைத் துளிகளும் அம்மாவின் கண்ணீர்த் துளிகளும் கரைந்து கலந்திருந்தன.

புதிய வீட்டுக்குக் குடிபுகுந்த அன்று இரவு விறாந்தையில் வெறும் சீமெந்து நிலத்தில் படுத்துக் கொண்டு அம்மா சொன்னா :

"இன்னைத்துக் தான்டா நான் நிம்மதியாகக் கால் நீட்டிப் படுக்கிறேன். இனி எனக்குச் சா வந்தாலும் நான் கவலைப்பட மாட்டன்டா... உங்களை இனிமேல் யாரும் நொட்டை பண்ண முடியாததா..."

மாமி வீட்டில் ஓரறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த விடலைகளான எங்கள் ஓவ்வொருவருக்கும் தனித் தனியறை. சாப்பாட்டு அறை, விருந்தினர் அறை, சமையலறை என எங்கள் வீடு விசாலித்து இருந்தது. அப்பாவின் விசாலமான உள்ளத்துக்கு ஆண்டவள் கொடுத்த கொடை அது.

வீடு கட்டி முடித்து மூன்று வருடங்களில் போர் உக்கிரமடைந்தது. எறிகளைகள், விமானங்கள் குண்டுத் தாக்குதல்கள் எங்களை நிலை குலையச் செய்தன.

இனியும் தாங்க முடியாதென்ற நிலையில் வீட்டை விட்டு, ஊரை விட்டு எல்லோரும் இடம்பெயர வேண்டிய நிரப்பந்தம்.

வீட்டை விட்டு வெளியேற எங்கள் ஒருவருக்கும் விருப்பமில்லை. வலுக்கட்டாயமாக பயிற்சிக்கென அழைத்துச் சென்றிருந்த அண்ணனைப் பற்றியும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. இரண்டுமே எங்கள் எல்லோருக்கும் கவலையை தந்து. அப்பா தான் எங்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டினார். ‘இப்போகதைக்கு சனத்தோடை சனமாக மாறிப் போய்விட்டு போர் ஓய திரும்பி வந்து விடவாம். அண்ணாவுக்கு ஒன்றும் நேராது’ என்று எங்களுக்கு தெம்புட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கள் மனங்களில் நம்பிக்கையை ஊட்டினாரே ஒழிய, அப்பாவின் யோசனை முழுவதும் அண்ணனையும் வீட்டையும் சுற்றித்தான். எங்களுக்குத் தெரியாமல் அண்ணனுக்காக தனிமையில் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் காலையில் ‘ஒருக்கா வீட்டைப் பாத்திட்டு வாறன்’ என்று போன வர் தான் அப்பா... நாங்கள் தங்கியிருந்த முகாமுக்கு திரும்பி வரவேயில்லை.

*****

எங்கள் வீட்டை நெருங்க நெருங்க எங்கள் நடையின் வேகம் அதிகரித்தது. அம்மாவின் விழிகளில் ஆவலோடு கண்ணீர் துளிகள் நிறைந்திருந்தன. அம்மா அப்பாவையும் அண்ணாவையும் நினைத்துப் பார்க்கிறா என்பதை நான் உணருகின்றேன்.

நாங்கள் சிறிது தூரம் நடந்து அந்தச் சந்திக்கு வருகின்றோம். சந்தியில் இருந்து இன்னும் சமார் நூறு மீற்றர் தூரம் சென்றால் எங்கள் வீடு வரும்.

உரைப்பைகளைத் தோளிலும் தலையிலும் சுமந்து கொண்டு சுற்றுத் தூரம் வருகின்றோம்.

இப்போது எங்கள் வீடு கண்ணுக்குத் தெரியும் தூரத்தில் தோன்றுகிறது.

அம்மா தலையில் அடித்துக் குழுங்கின்றா...

“ஐயோ.. ஐயோ... வீடு... வீடு...”

எங்கள் வீட்டின் கூரையையே காணவில்லை. முன்விறாந்தைச் சுவர் நிலத்தில் சரிந்து விழுந்து கிடக்கிறது.

அம்மாவைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவாறு வீடு வந்து சேருகின்றோம்.

வீடு எங்கும் குப்பை கூளங்கள் நிறைந்து, கறையான் புற்றெடுத்திருக்கிறது. அம்மா தட்டுத் தடுமொறிக் கொண்டு இரண்டொரு காலாலி எடுத்து வைக்கிறா. காலில் ஏதோ தட்டுப்படுகிறது. குனிந்து எடுத்துப் பார்க்கிறா.

செல்லரித்துப் போன எங்கள் குடும்பப்படம்!

தலையிலடித்துக்கொண்டு அம்மா கதறி அழுகிறா. அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தம்பியும் அழுகிறான். என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கண்களில் இருந்து ஆறாகப் பெருகிறது.

அம்மா அந்தப் படத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறா.

அம்மாவின் கதறலைப் பார்த்து என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. எனது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு, மெல்ல அவவின் கையிலிருந்த படத்தை வாங்கி விட்டு அம்மாவின் கண்ணீரை மெல்லத் துடைத்து விடுகிறேன்.

அம்மா தன் இரு கைகளாலும் எங்களை வாரி அணைத்துக் கொள்கிறா. நான் இப்போது இந்தக் குடும்பத்தில் என் பொறுப்பை உணர்கிறேன். அம்மாவின் கைகளிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொண்டே அம்மாவிடம் சொல்கிறேன்.

“அம்மா, ஒன்றுக்கும் யோசியாதையனை.. எங்கடை சனங்கள் எத்தனை பேர் எத்தனை உயிர்களைப் பலி கொடுத்திட்டனம். எத்தனை பேருடைய வீடுகள் தரைமட்டமாப் போக்கு... அப்பான்றை புண்ணியத்திலை இந்த வீடு இந்தளவாவது காப்பாற்றப்பட்டிருக்கு... நாங்கள் கூடிய கெதியிலை இதைத் திருத்தி முந்தின மாதிரி ஆக்குவமனை... அண்ணனும் வந்திடுவார்... அப்பாவும் வரத்தான் போறார்...”

அம்மா தன் கையினால் என் நெஞ்சை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுக்கிறா. எனக்கு சுகமாக இருக்கிறது.

விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்

“கோகுலன்! கோகுலன்”

“ஆரது”

“நான், யோகநாதன். கோகுலன் நிற்கிறாரே”

“ஓமோம்... குளிச்சுக் கொண்டு நிற்கிறார். வந்து இருங்கோ. வரட்டும் என்றாள் தாய்.

ஐந்து நிமிடத்தால் தலையை துவாயால் துவட்டியபடி கோகுலன் வருகின்றான். யோகநாதனைக் கண்டு கொள்கிறான்.

“யோகநாதன் அண்ணையே, என்ன விஷயமண்ணே?”

“தம்பி, மேஞக்கு ஒரு ‘பாஸ்போட்’ செய்ய வேணும், அது தான் வந்தனான்”

“அப்படியே, நந்தனாவையே அனுப்பப் போறியள்?”

“இல்லதம்பி, முத்தவள் மோகனாவைத் தான் அனுப்பப் போறன்”

அவர் கூறியதைக் கேட்டு கோகுலன் திகைப்படைந்தான். ஆனாலும் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு,

“எந்த நாட்டுக்கு அனுப்பப் போறியள்?”

“அண்ணன்ற பெடியனும் பெட்டையும் கனடாவிலை இருக்கின்ற தானே! அவை தான் ‘ஸ்பொன்சர்’ பண்ணி எடுக்கப் போயினம்.”

“நல்லது அண்ணை, நான் ஒரு கிழமைக்கை ‘பாஸ்போட்’ செய்விச்சுத்தாரன். ‘பாஸ்போட் கைச்’ போட்டோ நாலும், ‘பேத் சேட்டிபிக்கெட்’ இரண்டு ‘ஓரிஜினல்’ கொப்பியும், ‘ஜ.சி. ‘போட்டோ கொப்பி’ இரண்டு ‘ஜி.எஸ்.ஸின் மீண்டும் துளிர்ப்போம்...”

உறுதிப்படுத்தவுடனும், வதிவிடச் சான்றிதழும், 'ஜி.எஸ்'லின்ர ஆள் உறுதிக் கடத்தமும் வேணும்" என்றான் கோகுலன்.

"எல்லாவ் கொண்டந்தனான் தம்பி. இந்தாருங்கோ எல்லாம் சரியா இருக்கோ எனப் பாருங்கோ" என்றபடி தான் கொண்டு வந்த 'பைல்'லை கோகுலன் கையில் கொடுத்தார், யோகநாதன்.

அவற்றை 'செக்' பண்ணி பார்த்து விட்டு, "எல்லாம் சரியா இருக்கு, எப்படியும் ஒரு கிழமையுக்கை எடுப்பிச்சுத் தாறன். நீங்கள் யோசிக்காமைப் போங்கோ அண்ணே" என்றான் அவன்.

"தம்பி காச தரட்டே, எவ்வளவு முடியும்! இந்தாருங்கோ" என காசை நீட்டினார் யோகநாதன்.

"இப்ப காச வேண்டாம் அண்ணே, உங்கட கையில் 'பாஸ்போட்டை' தந்திட்டு காசை வாங்கிறன்" என்றான் கோகுலன்.

அவனின் தொழில் நேர்மையைக் கண்டு அவன் மீது நம்பிக்கையுடைய வராய் விடைபெற்றார் மகிழ்வுடன்.

*****

கோகுலனோடு மோகனா முதலாம் வகுப்பு முதல் உயர்தரம் வரை ஒன்றாகப் படித்தவள் மிகவும் அடக்கமானவள் மரியாதையாக அனைவருடனும் பண்புடன் நடப்பவள். இனிமையாகப் பேசவாள். 'ஏ.எல்.'வில் மூண்டு 'சி' எடுக்கும் அளவுக்குத்தான் அவன் அறிவு விரிந்திருந்தது. தகப்பன் மின்சாரசபை உத்தியோகத்தர். நாலு பெண் சகோதரங்கள். மிகவும் வறுமைப்பட்ட குடும்பம். மோகனா 'கொமினிக்கேசன்' ஒன்றில் மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு வேலை பார்ப்பவள். சனிஞாயிரில் வெளிவிளாயாகப் படிக்க கெல்பவள் பண்பில் சிறந்தவள்.

கோகுலனின் வீட்டில் இருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் தான் மோகனாவின் வீடு. அதனால் அவனைப் பற்றி அவன் நன்கே அறிந்து வைத்திருந்தான்.

*****

மோகனா வேலை செய்யும் 'கொமினிக் கேசனிற்கு' சிவகுமார் என்பவன் அடிக்கடி 'போட்டோக் கொப்பி' எடுக்க செல்வான். சிவகுமார் சமூர்த்தி நிறுவனத்தில் பணி புரிபவன். நல்ல எடுப்பான பெண்களைக் கவரக்கூடிய தோற்றுத்தையுடையவன். அவன் ஓர் எழுத்தாளன். அவனது சிறுக்கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் கருப்பொருளாக அனேகமாக பாலியலே ஜிடம் பெறும். முப்பத்தைந்து வயசாகிறது.

அடிக்கடி மோகனா வேலை பார்க்கும் 'கொமினிக்கேசனில்' தனது கதைகளை, கவிதைகளை, மோகனா மூலம் போட்டோப்பிரதி எடுத்துக் கொள்வான். ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது மோகனா வேலை பார்க்கும் 'கொமினிக் கேச் னுக்குச் செல்வான்.

சிவகுமார் தன்னைத்தான் பார்க்க வருகின்றான் என்று உணர்ந்தும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாது தன் வேலையில் மும்முரமாக இருப்பாள் மோகனா. தன்னைக் கவருவதற்காகவே, தன் ஆக்கங்களை தன்னைக் கொண்டு போட்டோக் கொப்பி எடுப்பிக்கின்றான் என்பதையும் அவள் உணராமலில்லை.

ஒருநாள் மதியவேளை 'கொமினிக்கேச் னுக்கு வந்த சிவகுமார், 'மோகனா, நான் உம்மோட பேர்சனலாக கதைக்க வேணும்' என்றான்.

"அப்படியென்ன உங்களோட கதைக்க இருக்குது, எதுவென்றாலும் இங்கேயே சொல்லுவங்க"

"எனக்கு உம்மைப் பிழிச்சிருக்கு நான் உம்மை கலியாணம் கட்டிக்கொள்ள ஆசைப்படுறன். உமது முடிவைச் சொல்லும்"

"நான் ஆரையும் காதலிக்கிற நிலைமையில் இல்லை. என்ற குடும்பம், சரியான கஸ்ட்டிலை இருக்குது. என்ற அப்பா அம்மா யானரப்பார்த்து கழுத்தை நீட்டென்றாலும் நீட்டுவென்" எந்தவித சலனமுமில்லாமல் மோகனா பதினின்தாள்.

"நானாக இருந்தால் கூடவா" என்றவாறு வெளியேறுகிறான் சிவகுமார்.

வேலை முடிந்து மாலை ஜந்து மணிக்கு மோகனா வீட்டுக்குள் நுழைகிறாள். வீடல்லாம் ஒரே கலகலப்பாக இருக்கிறது. ஒன்றும் புரியாத வாளாய், ஓவ்வொருவரின் முகத்தையும் பார்க்கிறாள். தங்கைகள் வெட்கப்பட்டு ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறார்கள். மோகனா நேரடியாக 'குசினிக்குள் செல்கிறாள். அவளைக் கண்ட தாய் அவளை கட்டியனைத்து முத்தமிடுகிறாள்.

"என்னம்மா வீட்டில் என்ன விசேஷம். எல்லாம் அதிசயமாக் கிடக்கு"

"எல்லாம் நல்ல விசயத்தான்"

"நல்ல விசயமென்டால்.."

தாய் கமலம் சிரிந்தவாறு "எல்லாம் உன்ற கலியாண விசயந்தான்"

"என்ற கலியாண விசயமோ, எனக் கென்ன இப்ப அவசரம். கலியாணச் செலவுக்கு காசுக்கு எங்க போறது"

மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

“நீ சும்மா இரு பிள்ளை. மாப்பிளை சுமுர்த்தியில் வேலை செய்கிறார், அரசாங்க உத்தியோகத்தார். சீதானங்கூட வேண்டாமாம். அதைவிட அவர் ஒரு எழுத்தாளராம். இதைவிட வேறென்ன வேணும். அத்தோடு சம்பந்தம் பேசி வந்தவர் அந்த பெடியன்ற மாமா. அவர் கொப்பாவின்ற சினேகிதார் அவர் எங்களுக்கு ஒரு நாளும் துரோகம் செய்ய மாட்டார். கொப்பா ஒமெண்டு சொல்லிப் போட்டார். பெடியன்ற பெயர் சிவகுமார்”

“சிவகுமாரா...!” என்றவாறு அதிர்ந்தாள்.

“ஓமோமாம். நல்ல பெயர். என்ன பிள்ளை!”

“சரியம்மா. உங்கட இஸ்ரப்படியே செய்யுங்கோ”

*****

கலியாணமாகி இரு மாதங்கள் அவர்களின் இல்லற வாழ்க்கை நன்றாகவே சென்று கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் சிவகுமாரின் செல்போனை எதேச்சையாக எடுத்து அதிலுள்ள ‘எஸ்.எம்.எஸ்’களை வாசித்துப் பார்த்தாள் மோகனா. அவை அவனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கின. எல்லாம் பெண்களிடமிருந்தானவை. ஆபாசம் நிறைந்தவை. அவற்றை வாசிக்கவே மோகனாவிற்கு ‘கண்கள்’ கூசின.

பின்னேரம் சிவகுமார் வேலையால் வந்ததும் தான் ‘போனில் வாசித்த செய்திகளைப் பற்றி அவனிடம் கேட்டாள். “அதெல்லாம் சும்மா ஜோக்கிர்குத் தான்” என மழுப்பினான். அதன் பிறகு பெண்களிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு அடிக்கடி வருவதை மோகனா அவதானித்தாள். தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததும் சிவகுமார் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வெளியே சென்று விடுவான். பல மணி நேரத்திற்குப் பின்னர் தான் வீடு திரும்புவான். எங்க போனிங்கள்? ஏன் இவ்வளவு ‘லேற்’? என மோகனா கேட்கும் போது சுமுர்த்தி வேலை விழியமாக போனேன்” என மழுப்பி விடுவான்.

நாட்கள் செல்லசெல்ல சிவகுமாரின் நடத்தைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. பெண்களுடனான தொடர்புகள் அதிகரித்தன. மோகனா மீதான அவனது கவனம் குறைந்தது.

அடிக்கடி மோகனாவுடன் சிறு விசயங்களுக்கெல்லாம் கோபப்பட்டு வள்மான முறையில் அவனைத் தாக்குவான். கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளால் ஆபாசமாகத் திட்டுவான்.

இவனுடைய செயற்பாட்டில் மாற்றங்களை அவதானித்த மோகனா இவனது நடத்தைகளை தான் வாசித்த சிக்மண்ட் புரொய்டின் உள்ப்பாலியல் கோட்பாடுகளுடன் பொருத்திப் பார்க்கிறாள்.

“இவன் நகம் கடிக்கிறவன்”

“சேர்ட் தெறியைக் கடிக்கிறான்”

“தன் வக்கிரங்களை என் மீது தீர்க்கிறான்”

“அடிக்கடி கோபப்படுகிறான்”

“முரட்டுத்தனமாக நடக்கிறான்”

“பாலுறவின் போது பதற்றங் கொள்கிறான்”

“பாலுறவின் போது வக்கிரமாக செயற்படுகிறான்”

“பொய் கூறுகிறான்”

“பிறழ்வாக நடக்கிறான்”

“தொலைபேசி வழியாக பெண்களுடன் ஆபாசமாக கதைத்து இன்புறுகிறான்”

“ஓமுங்குக் குலவுடையவனாக இருக்கிறான்”

“மனிலையை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்வனாக இருக்கிறான்”

“என் மீதும் பிறர் மீதும் பொறாமைப் படுகிறான்”

“கீழ்த்தரமாக பாலியல் அந்தரங்களங்களை எந்த வித கூச்சமும் இல்லாது தனது படைப்புகளில் எழுதுகிறான்”

இவ்வளவு நடத்தைக் கோளாறுகளும் இவனிடம் காணப்படுகின்றன. “இவன் பிறழ்வு நடத்தையுடையவன்” என மோகனா உறுதி செய்து கொண்டாள். இருந்தும் தன் குடும்ப கஷ்டத்தை நினைத்து பொறுமையைக் காத்து வந்தாள்.

சிவகுமாரோடு வேலை பார்க்கும் வசந்தியுடன் மோட்டார் கைக்கிளில் ஒன்றாகச் செல்வதை மோகனாவின் நண்பி கண்டு கூறினாள். அத்துடன் இவன் கலியாணத்துக்கு முன் பல பெண்கள் உடன் தகாத உறவுகளை வைத்து இருந்தவன் எனவும், அதுதான் அவனுக்கு முப்பத்தெந்து வயதுவரை ஒருவரும் மீண்டும் துளிர்ப்போம்...

பெண் கொடுக்கவில்லை எனவும் அவள் கூறினாள். சமூர்த்தி அனுவலக உயரதிகாரியான பெண் ஞாடன் தவறாக நடக்க முற்பட்டு அவளிடம் அடிவாங்கியதைப் பற்றியும் மோகனாவுக்கு தொயிய வருகின்றது.

மிகவும் நொந்தவளாய் முதல் தடவையாக துணிவுடன் சிவகுமாரிடம் அவனது நடத்தைகளைப் பற்றி அவனிடமே கேட்கிறாள். முதலில் நமட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

"நான் ஆம்பிளையாடி. நான் எப்படியும் இருப்பன். இதுகளில் நீ தலையிடாதே" என்று கத்தினான்.

"நீங்கள் ஏன் இப்படியெல்லாம் செய்யிறியள்! உங்களைப் பற்றி மற்றவை தவறாச் சொல்ல எனக்கு வெட்கமாக்கிடக்கு, உங்களுக்கென பெண்சாதி நானிருக்கிறன். ஏன் இப்படிக் கீழ்த்தரமாக வேற பொம்பிளையளோட தொடர்புகளை வைச்க்க கொள்ளுறியின்? ஒரு தமிழ் மகனுக்கு அழகும் கற்பும் அவன் மனைவியுடன் வைத்திருக்கும் உறவிலை தான் இருக்குது. என்னிடம் காணாத என்ன சுகத்தை மற்றவர்களிட்ட காணுறியின்!" என்று மோகனா அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

"நான் எப்படியும் நடப்பன், ஆரிட்டையும் போவன்டி, அதைக் கேட்க நீ ஆரடி"

"அப்ப எதுக்கு என்னை கவியாணம் கட்டினியள்"

"உன்ற உடற்கட்டுக்காத் தான்டி பரத்தை"

கண்களில் கண்ணீர் வடிய மோகனா தொடர்ந்தாள். "நாங்கள் ஏழ்மையானவர்கள் தான். ஆனால் நீங்கள் சொல்வது போல் பரத்தையர் இல்லை. நீங்கள் என் மீது திணிக்கிற பாலியல் வன்முறைகளையும், கீழ்த்தரமான நடத்தைகளையும் இனியும் என்னால் பொறுத்திருக்கேலாது. உங்களுக்கு மனாதியாக பாதிப்பு இருக்குது. உங்களைக் குணப்படுத்துவதென்றால் உள ஆற்றுப்படுத்தலுக்குத் தான் அனுப்பவேணும்."

"என்னாய்! எனக்கு விசரென்று சொல்றியோ! உன்னை என்ன செய்யறன் பார்" என்று கூறியவாறு தும்புத்தடியை எடுத்து மோகனாவுத் தாக்குகிறான். நேரம் இரவு பதினொரு மணி. அந்த நேரம் அவளை வீட்டைவிட்டுத் துரத்தி விடுகின்றான்.

கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வேறுவழியின்றி தன் வீட்டுக்குச் சென்று மோகனா நடந்தவற்றை தன் குடும்பத்தாரிடம் கூறினாள்.

“குடும்பமென்றால் அப்படித்தானம்மா. ஏழ்மைப்பட்ட நாங்கள் பொறுத்துத்தான் போக வேணும். வாம்மா உன்றை வீட்டில் கொண்டுபோய் விடுறன்” என்றவாறு அந்நடராத்திரியிலேயே மீள அவளை சிவகுமார் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கெள்றார் அவள் தகப்பன்.

அவரைக் கண்ட சிவகுமார், “உந்தப் பரத்தையை ஏன் இங்க கூட்டி வந்தனீங்கள். உந்த நடத்தை கெட்டவளை என்ற தலையிலை கட்டி என்னை ஏமாத்திப் போட்டியள்” என்று அப்பட்டமாக மோகனா மீது பழிசாட்டினான்.

“ஏன் மருமகன் இப்படிச் சொல்லுறியள்! என்ற மகள் நடத்தை கெட்டவளில்லை. நான் அவளை அப்படி வளர்க்கேல்லை. சம்மா பழி போடாதோங்கோ” என்றார் மோகனாவின் அப்பா.

“நான் உனக்கு மாமன் எண்டு மரியாதை கொடுத்துக் கடத்தால் நீ எனக்கே புத்தி சொல்லுறியோ! போடா வெளியாலை” என்றான்.

தன் ஆத்திரங்களை அடக்கிக் கொண்டு பெண்ணைப் பெத்தவன் பொறுமையாகத்தான் போகவேண்டும் என்று எண்ணியவாறு எவ்வளவோ சமாதான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுப் பார்த்தார் பலன் கிட்டவில்லை.

நிலைமை கட்டு மீறிச் செல்வதை அவதானித்த மோகனாவின் அப்பா அவளை வீட்டுக்கே அழைத்துக் கெள்றார்.

சிவகுமாரைப் பற்றி அறிந்தவர்கள் “அந்தக் கயவனுடன் வாழ்வதைவிட தனியாகவே வாழுலாம்” என்றனர்.

இந்த நிலைமையில், கண்காணாத தேசத்திற்குச் சென்றாலாவது மோகனாவுக்கு கொஞ்சம் நிம்மதி கிடைக்கும் என்று நினைத்த அவள் அப்பா கோகுலனின் உதவியை நாடினார்.

*****

மோகனாவின் ‘பாஸ்போட்டை’க் கையிலெடுத்தவுடனேயே, மோகனாவின் பழைய வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்த்த கோகுலனுக்கு கண் கலங்கியது. பள்ளிக் காலத்தில் துறுதுறுவென்று இயங்கிக் கொண்டிருந்த சிறுமியாய் மோகனாவின் தோற்றம் அவன் மனக் கண்ணில் தெரிந்தது. ‘இனியாவது அவள் பட்டாம் பூச்சியாய் பறந்து திரியட்டும்’ என்று நினைத்தவாறு. ‘பாஸ்போட்டை’யும் எடுத்துக் கொண்டு மோகனாவின் வீடு நோக்கி கோகுலன் புறப்பட்டான்.

உறவுகள்

கண்ணன் வீட்டுக்கு வந்து நீண்ட நேரமாகி விட்டது. அவனையே உற்று உற்றுப் பார்க்கிறேன். ஏதோ பிரமை பிடித்தவன் போல உட்கார்ந்து இருந்தான்.

நாங்கள் பதினெட்டடு வருசத்துக்குப் பிறகு, போன மாதம் தான் எங்கடை தாய்நாடான மீலங்காவுக்கு போட்டு வந்தனாங்கள்... அங்கை போட்டு வந்த பிறகு தான் இவன் இப்படி...

கண்ணனுக்கு இருபத்திநான்கு வயசாகிறது. ஆறுவயதில் ஒன்றுமறியாத குழந்தைப் பருவத்தில் அவன் இருந்தபோது வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தும். அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நாங்கள் வந்ததே அவனுக்காகத்தான். ஆறுவயசாக இருக்கும் போது அவன் பற்றிய பயம் எங்களுக்கு இருக்கவில்லை... ஆனால் இவன்தாரிப் பெடியனாக வளரும் போது அவனை எப்படி அந்த பிரதேசத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றுவோம் என்ற பயமும் அங்கலாய்ப்பும், இனியும் வல்வெட்டித்துறையில் இருக்க முடியாது என்ற போர்ச்சுஸ் ஓற்பட நாங்கள் குடும்பமாக இங்கை வந்தும். எங்கடை உறவுகள் எல்லாம் திக்குத்திக்காக இடம்பெயர்ந்தார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவிலை எங்களைப்போல வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த நூற்றியெண்பது குடும்பம் இருக்கினம். சில தூரத்து உறவுகளும் அவர்களில் இருக்கிறார்கள்.

நாங்கள் எல்லோரும் மாதமொரு தடவை ஒன்றாகக் கூடி உணவருந்துவோம்... கலை நிகழ்ச்சிகளை அரங்கேற்றுவோம்... இப்படியாக எங்கடை வாழ்க்கை இங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறது.

கண்ணனுக்குப் பிறகு இங்கு வந்தாப்போலை எங்களுக்கு ஒரு பெண்ணும், ஒரு பெடியனும் பிறந்தார்கள்.

இங்கை வந்த புதிசிலை என்றை அப்பா, அம்மா, ஊர்ச்சனம், நான் தினந்தோறும் சென்று வழிபடும் வல்வெட்டித்துறைச் சிவன் கோயில், நாங்கள் வருடா வருடம் சந்தோஷமாக கொண்டாடும் இந்திரவிழா, நானும் அவரும் காதலிச் வல்வெட்டிக் கடற்கரை, என்றை தோழிகள் எல்லாத்தையும் விட்டு விட்டு இங்கை வந்து வாழுவதை நினைக்க கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது... அவருக்கும் தான்... ஆனால், அவர் ஒரு அமுசடக்கி... எதையும் வெளிக்காட்டமாட்டார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவஸ்திரேலிய வாழ்க்கைக்குத் தகுந்தாற் போல் எங்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. எங்கடை பண்பாடு, கலாசாரம், உடை இதையெல்லாம் மாற்றக் கூடாது என எம்முள்ளே நாம் நினைத்த போதும், எம்மால் இங்கத்தைய கலாசாரத்தைப் பின்பற்றாது வாழ முடியாது என்ற உணர்வு ஏற்பட கொஞ்சமாக எங்கள் நடத்தைகளும் மாற்றம் கண்டது.

ஆறு வயசிலை இங்கு வந்ததாலை கண்ணனுக்கு ஊர் பற்றி பெரிசா ஒன்றும் ஞாபகம் இல்லை. மற்றதுகள் இரண்டும் இங்கை பிறந்ததாலை அதுகளுக்கு ஸ்ரீலங்கா என்றால் “சண்டை நடக்கிற நாடு” என்று மட்டுமே தான் தெரியும். கண்ணன் ‘சொவ்வெயர் இன்சினியரிங்’ முடிச்சுட்டு இப்பு ‘கொம்பனி’ ஒன்றிலை வேலை பார்க்கிறான். பெழ்சி டாக்ரருக்கு படிக்கிறான். கடைசிப் பெடியன் ‘ஹோம்புஸ் போய்ஸ்’ ‘ஸ்கூலில் பத்தாம் வகுப்பு படிக்கிறான்.

இங்கு எல்லாமே இங்கிலீஸில் தான். ஆனால் எங்கடை தமிழ் ஆட்கள் பலபேர் இங்கை இருக்கிறதாலை அவஸ்திரேலிய அரசாங்கத்தின்றை அனுசரணையுடன் தமிழ் பள்ளிக் கூடம் ஒன்றை சனிக்கிழமை, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் நடத்தி மேலதிக பாடமாக தமிழைக் கற்பிக்கினம். எங்கடை கலாசார நிகழ்வுகள் இடைக்கிடை நடைபெறும், ‘சிட்னியில் முருகன் கோயில் ஒன்றும் ‘வொலோங்கொங்’கில் விழை கோயிலும் இருக்குது... கந்தசஷ்டி, கிருஷ்ண ஜெயந்தி, திருவிழாக் காலத்திலை அங்கை இடைக்கிடை போய் வாறனாங்கள். மற்றபடி வேலைக்கு போய் வாறதோட எங்கடை காலம் கழிந்து போகுது...

ஸ்ரீலங்காவிலை போர் ஓய்ந்த நிலையிலை பிள்ளைகளை ஒருக்கா ஊருக்குக் கூட்டிப் போகலாம் என்று ஆசைப்பட்டுதான் கூட்டி போனான்... இனசனத்தோடு கூடி பிள்ளைகள் நல்லா மகிழ்வினம் என்ற நினைப்பில்தான் கூட்டிப்போய் வந்தன்... ஆனால் இவன் ஊருக்குப் போய் வந்ததில் இருந்து பிரமை பிழிச்சவன் போலை இருக்கிறதை பார்க்க சகிக்கோமல் இருக்கு... இவன்றை பிரச்சினை என்னவாக இருக்கும் என்ற நினைப்போடு...

தம்பி 'வட்டஸ் த ப்ரப்ளம்?', 'வட் ஹப்பின்' என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

'.....' மெளனமே பதிலாக வர மீண்டும் கேட்டேன். 'என்ன பிரச்சினை' எண்டு...

"நோ... மம்மி 'நந்திங்'" என்றான்.

"இல்லை... உனக்கேதோ பிரச்சினை இருக்கு... ஏன் ஊர் போய் வந்ததில் இருந்து ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய், 'வட்டஸ் வுறோங்?'"

"மம்மி, ஜ வோன்ற் ரூ கோ ரூ ஸ்ரீலங்கா பக்" என்றான்.

ஒன்றுமே விளாங்கவில்லை... "வட்" என்றேன்.

"நான் ஸ்ரீலங்கா போகப்போறன்"

"இப்பதானே போட்டு வந்தனாங்கள் அடுத்த 'வக்கேசனுக்கு' போகலாம்"

"இல்லை, மம்மி. நான் அங்கை போய் இருக்கப்போறன்..."

"என்ன" என்று கொஞ்சம் கோபத்துடன் கேட்டேன்.

"யேல், மம்மி. ஸ்ரீலங்கா போய்ட்டு வந்ததில் இருந்து என்னாலை தூங்க முடியலை..."

ஏன், எதும் பெட்டையைக் கண்டு மயங்கிட்டானோ... ஊர்ப் பெட்டையாரையும் காதலிக்கிறானோ... என்ற நினைப்பில் "ஏன் ராசா ஊருக்குப் போனபோது யாரையும் 'லல்' பண்ணத் தொடங்கிட்டிரோ... அது தான் உம்மடைய பிரச்சினையோ" என்றேன்.

"யூ சட் அப்..." எனச் சடாரென்று சொன்னான். இங்கு 'சட் அப்' என்று சொல்வது சர்வ சாதாரணம்...

"அப்ப ஏன் ஊருக்கு..."

"எனக்கு அங்கத்தைய வாழ்க்கை புடிச்சிருக்கு... என்றை அம்மம்மா வின்றை பாசம்... மாமியவையின்றை அரவணைப்பு... மக்சான், மக்சாள்மாளின் நட்பும் பாசமும்... அந்தச் சியற்கையான கூழல்... ஊராளின் இரத்த பாசம்... எல்லாம் என்னைச் சரியாக் கவர்ந்திமுத்துப்போட்டுது. எவ்வளவு அன்பான அரவணைப் பான விட்டுக்கொடுப்பு நிறைந்த யதார்த்த வாழ்வு அவர்களுடையது..."

இங்கு விடிஞ்சா உடனை வேலைக்குப் போகணும்... இயந்திரம்போல உழைக்கணும்... ஒருவருடன் ஒருவர் மனம்விட்டுப் பேச நேரம் இல்லை... இயந்திரமயப்பட்ட வாழ்க்கை... எல்லாரிடமும் பணம் சேர்ப்பது மட்டும் தான் நோக்கமே தவிர அன்பு, பாசம், 'லவ்', இரக்கம் ஒன்றும் இல்லை. இவ்வளவு காலமா ஏதோ சிறையில் இருந்த மாதிரி உணருறன்... நான் ஹாலங்காவக்குப் திரும்பிப் போய் அங்கைதான் என்றை உறவுகள் உடன் வாழுப் போறன்... அதில் இனி எந்த மாற்றமும் இல்லை..."

திடமாக அவன் கூறி முடிக்க... என் கண்கள் கண்ணீரால் நிழறந்தன... மற்ற இருபின்ளைகளும் நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டு "கீ எல் ஸ்ரூப்பீட்..." என்றவாறு உள்ளே செல்கிறார்கள்...

கண்ணனை என் நெஞ்சோடு அனைத்துக் கொண்டு "டோன் வொறி மை சைஸ்ட், என்றை மகனே கவலைப்படாதை... நீ ஆசைப்பட்ட மாதிரி ஹாலங்கா போ... எங்களை விட பாசம் காட்ட உனக்கு எங்கடை உறவுகள் அங்கை இருக்கு... உனக்கு அங்கையே ஒரு கல்யாணத்தையும் செய்து வைக்கணும்... அப்பா வேலையாலை வரட்டும். நல்ல முடிவா ஒன்றை எடுப்பம்" என்று நான் சொல்ல...

அவன் முகத்தில் படர்ந்த ஆனந்தத்தைப் பார்க்க... என் வல்வெட்டித்துறை என் கண்களின் முன்னால்...

மாறுதல்

தேவாலய மணி ஓங்கி ஓலித்தது. நேரம் ஆகிவிட்டதை உணர்ந்து விழித்துக்கொண்டேன். விழிந்ததில் இருந்து தொடர்ந்து வேலைசெய்து கொண்டிருந்ததால் சரியான களைப்பில் சற்று அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

தூக்கம் உடலுக்கு ஓய்வைக் கொடுப்பதுடன், உள்ளத்திற்கும் ஓய்வைக் கொடுக்கின்றது.

மணிக்கூட்டை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றேன். நான்கு மணிக்கு பத்து நிமிடம் தான் இருக்கிறது. நான்கு மணிக்கு என்னிடம் உள ஆலோசனை பெற துணைநாடுநர் ஒருவர் வருவார் என்ற நினைவு தலைதூக்கியது.

நான் 'கவுன்சலிங்' செய்ய ஆரம்பித்து பத்து வருடங்கள் ஆகின்றன. எனது அறிவு, பயிற்சி, அனுபவம் என்பவற்றின் துணையோடு என்னை நாடி வருபவர்களை, குணமாக்கல் உறவில் ஈடுபட்டு அவர்களது ஆளுமை வளர்ச்சி பெறவும், சமுதாய நலனை மேம்படுத்தவும் உள ஆற்றுப்படுத்தல் செய்து வருகின்றேன்.

தனிநபராக, குழுவாக என்று அவர்களது பிரச்சினைகளுக்கு ஏற்ப உள ஆற்றுப்படுத்தல் மேற்கொள்வேன்.

உள ஆற்றுப்படுத்தவின்போது துணைநாடுநரின் இருக்கை நிலைகள், உள ஆற்றுப்படுத்தல் நடைபெறும் கூழல் என்பவை முக்கியமானவை.

துணைநாடுநருடன், உண்மைத் தன்மையாக நடப்பதாலும், அவர்களை மதித்தும், அக்கறை காட்டியும் புரிந்துணர்வோடு நடப்பதாலும் எம்மைப் பற்றிய நம்பிக்கைத் தன்மையை அவர்களிடம் ஏற்படுத்தலாம்.

கணவன், மனைவி உறவுப் பிரச்சினை; தற்காலை நாட்டம்; பாடசாலை செல்வதில் குழப்பம்; பாதத்தில் கவனம் செலுத்தமுடியாமை; இறப்புத் துயர்; மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

காதற் பிரச்சினைகள்; உறவு புறிதல் பிரச்சினைகள்; இடப்பெயர்வுப் பிரச்சினைகள்; பாலியல் பிரச்சினைகள்; சாதிப் பிரச்சினைகள்; போரினால் ஏற்பட்ட உளப் பாதிப்புகள் என பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளோடு என்னன நாடி வருவார்கள்.

ஒவ்வொரு துணைநாடுநரும் ஒவ்வொரு மன இயல்பை உடையவர்கள். அவர்களைச் சுரியான வகையில் விளங்கிக் கொண்டு சுரியான வழிமுறைகளைக் கையாண்டு, அவர்கள் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்குரிய வழிவகைகளை செய்துகொடுக்கவேண்டியது எனது பொறுப்பு. அவர்கள் கூறும், நடக்கும் விதங்களைப் பார்த்து அவர்கள் வழிபில் சென்று அவர்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தெளிவுபெற்றுசெய்து அவர்களை குணப்படுத்திவிடுவேன். இன்று வரப் போகிறவர் நேற்றுத் தான் முதற் தடவையாக என்னிடம் உள் ஆலோசனை பெற வந்திருந்தார்.

அவரது பிரச்சினைகள் சற்று வித்தியாசமானவை; அவர் தனக்குப் பிரச்சினை தரும் விடயங்களை பற்றிக் கூறுக் கூற எனக்குள் பல கேள்விகள் எழுந்தன. அவர் கூறுபவற்றில் உண்மைகள் நிறைந்திருப்பதை புரிந்து கொண்டேன்.

அவர் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்; நாற்பத்தி ஜந்து வயது மதிக்கத்தக்கவர்; இரண்டு பெண் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரு மகனுக்கும் தந்தை; முத்தவள் உயர்தரத்திலும், இரண்டாமவள் பதினேராம் தரத்திலும், மகன் எட்டாம் வகுப்பிலும் படிக்கின்றார்கள்; மனைவி சங்கீத ரீசர்.

அவரை எனக்கு முன்பே தெரியும். அவர் ஒரு சிறந்த பேச்சாளராகவும், ஆசிரியராகவும் இருந்தார். அவரது சொற்பொழிவுகளை பல நிகழ்வுகளில் கேட்டிருக்கின்றேன். அவர் சொற்பொழிவைக் கேட்டு, அவரது தமிழ்ப் பற்றைக் கண்டு வியந்திருக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட தமிழ்ப் பற்று தான் அவர் என்னன நாடி வந்தமைக்கு காரணமாக அமைந்தது.

நான்கு மணிக்கு என் உள் ஆற்றுப்படுத்தல் அறையில் நான் உட்கார்ந்திருந்தபோது தான் நேற்று அவர் என்னிடம் வந்திருந்தார்.

தனக்கு கொஞ்சம் பிரச்சினைகளும், குழப்பங்களும் இருப்பதாகவும், அவற்றைத் தீர்ப்பது தொடர்பாக ஆலோசனை பெற வந்துள்ளதாகவும் கூறினார்.

“அப்படியா! நல்லது வாங்கோ!” என்று அவரை அழைத்து எனக்கு நேர் எதிராக அவரை உட்கார வைத்தேன்.

அமைதியாக உட்கார்ந்த அவரை நோக்கி, ‘கதவு சாத்திவிட்டு கதைப்போமா, அல்லது.. திறந்துவிட்டுக் கதைப்போமா’ என்று கேட்டேன்.

கதவு திறந்தே இருக்கட்டும் என்றார்.

மெளனமாக, சிறிது நேரம் இருந்தார்.

“என்னென் தேடி இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறியள், சரியான வெயில் வேறை, எப்படி சுகமாக இருக்கின்றீர்களா...” என்று அவரது மெளன்ததை கலைத்தேன்.

ஒரு புன்னகையை சிறிதாக உதிர்த்தார்.

அவரது முகத்தில் பல ஏமாற்றங்களும், பயங்களும் நிறைந்து காணப்பட்டன. அந்த புன்னகை வலிந்து உதிர்க்கப்பட்டது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

“வாழ்க்கை எல்லாம் எப்படிப் போகின்றது?” என்று மீண்டுமொரு கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“அது தான் ஒரே பிரச்சினையாக கிடக்குது; அது தான் உங்களிட்டை ஆலோசனை பெற வந்தன்” என்றார்.

“அப்படியா, நல்லது. எங்கடை பிரச்சினைகளை நாம் மற்றவர்களிட்டை சொல்லுறதாலை தான் இலகுவாக தீர்வுளைப் பெற்றுக்கொள்ள வழிபிறக்கும்; நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும் என்னோடு கதைக்கலாம், நான் இரகசியமாக எல்லாவற்றையும் என்னுள் வைத்திருப்பேன்” என அவருக்கு நம்பிக்கையான வார்த்தைகளை கூறிக்கொண்டு அவரது முகத்தை உற்றுப் பார்க்கின்றேன்.

“எனக்கு கொஞ்ச நாளாக இந்த உலகத்தை, மனிசரை நினைக்க பயமாக கிடக்கு...” என்றவாறு தன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டார்.

அவர் சொல்வதை சரியாக கேட்டு, அவரைப் பேசத் தூண்டும் வகையில், “நீங்கள் சொல்லுறது உண்மை தான். உலகம் மாறிக்கொண்டு போகுது... அதை நினைத்து நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள் போலை... சொல்லுங்கோ...” என்றேன்.

“எனக்கு என்றை பண்பாடு, கலாசாரம், மொழி என்பவற்றிலை மாற்றத்தை ஏற்படுத்த அருமதிக்க ஏலாது! நான் ஒரு தமிழ் வாத்தியார்... என்றை தமிழூ கொலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டினம்... நவீனம் என்ற பெயரிலை கலாசார மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

சீர்கேடுகள் கூடிப் போய்ச்சு... என்றை பிள்ளைகளை, எதிர்காலத்தை நினைக்கப் பயமாக கிடக்குது..."

"எல்லாருக்கும் அவையின்றை மொழி, பண்பாடு எல்லாம் முக்கியம் தான்... உங்கடை பற்று நியாயம் தான்..." மேலும் சொல்லுங்கள் என்றவாறு என் புருவங்களை அசைத்தேன்.

"இப்ப எங்கடை தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களிலை 'இங்கிலீஸ் மீடியத்திலை' பிள்ளையளை படிக்கச் சொல்லுகினம்; குமரிகள் எல்லாம் வெள்ளைக்காரரைப் போல ஜீன்ஸ், ரீசேட், சின்னக் காற்சட்டை என்று போடுகினம்; என்ன இளங்களும் கையிலை 'செல்'போனும், மோட்டார் சைக்கிணும் என்டு திரியுதுகள்; கோயிலுக்கு கூட கலாசார உடைகளை அணியாயினமாம்... ஆசிரியர்களுக்குக் கூட ஒரு மரியாதையும் கொடுக்காயினமாம்... ஆட்டம், பாட்டம், களியாட்டம் என்டு திரியினம்... எல்லா இடமும் வன்முறை... எனக்கு அவையளைப் பார்க்க ஏரிச்சலும், கோபமும் வருகுது... என்னையும் மீறி சிலரை ஏசுறன்..."

"கொஞ்சம், கொஞ்சமாக எங்கட நாடு தொழில்நுட்ப வசதிகளாலும், மேல்நாட்டு பொருட்களினாலும், மேல்நாட்டாரின் கலாசாரத்தின் பக்கம் ஈரக்கப்படுவது உண்மை தான்" என்றேன்.

"என்றை மூத்தவள் இப்ப கொஞ்சம் உடையிலை கதையிலை மாறுகின்றமாதிரி கிடக்குது. சின்னவள் 'செல்'போன் வாங்கித் தாங்கோ என்கிறாள்... பெடியன் இங்கிலீஸ் மீடியத்தில் படிக்கப் போறன் என்கிறான்... கோயிலிற்கு வராயினமாம், கலைகளை கற்க மறுக்கினம், எப்ப பார்த்தாலும் கணினிக்கு முன்னால் இருக்கினம்; அவையின்றை நடத்தையள் எல்லாம் மாறுகுது... எனக்கு இது ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை... மனிசீயும் நான் சொல்லுறவதை புரியாவாம்... எங்கடை பெண்களுக்கு இருந்த அடக்கம், பணிவு, இரக்கம் எல்லாம் இல்லாமல் போகுது. எங்கடை பிள்ளையள் பெற்றோருக்கு கொடுக்கிற மதிப்பு எல்லாம் அழிஞ்சு போகுது... இது எங்கை போய் முடியப் போகுதோ... என்றை தமிழ், உலகம் உள்ளவரை உயிர் வாழ்னும்..." என பெருமூச்சோடு கூறி முடித்தார்.

"உங்கடை பிரச்சினைகள் எனக்கு விளங்குது... நீங்கள் மிகவும் ஆழுதலாக இருக்கவேணும், அதோடை உங்கடை நண்பர்கள் ஆறு, ஏழு பேர் வீட்டை போய் அவர்களோடை, பிள்ளையளோடை கதைச்சப்போட்டு நாளைக்கு

வாங்கோ. நாளைக்கு இந்த நேரம், நாங்கள் தொடர்ந்து கதைப்போம்" என்று ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தேன்...

*****

நான்கு மணிக்கு இன்று என் அறைக்கு வந்து என் இருக்கையில் இருக்கின்றேன்...

அவர் தெளிந்த முகத்துடன் வந்திருந்தார்...

அவரை பார்க்கின்றபோது, அவரது முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் தெரிவதை உணர்ந்தவனாய், "நன்பர்கள் வீட்டை போட்டுத் தானே வாறீங்கள்" என்று விளாவினேன்.

அவர் உடனடியாகவே 'ஆமாம்' என்று பதிலளித்தார்.

"உலகம் மாற, மாற எல்லாம் மாறும்... இன்றைய யுகத்தில் எல்லாம் வேகமாக மாறிக்கொண்டு தான் வருகுது... நாங்கள் எங்கள் பழையமைகளை சரியாக பேணிக்கொண்டு மாற்றத்திற்கு கொஞ்சம் எங்களை ஈடுகொடுக்கத் தான் வேண்டும்" என்றேன்.

"உண்மைதான்" என்று கூறிக்கொண்டே தெளிந்த முகத்தோடு அவர், சிறிது நேரம் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த பின்னர். என்னிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டார்.

பகிழி வதை

“கோபி! கோபி! பஸ்ஸிற்கு நேரம் போயிட்டேது. கெதியா வாடா” வீட்டு வாசலில் சுதர்ச்சன் ஒற்றைக்காலில் நின்று அவசரப்பட்டு, கோபியை அழைத்துக் கொண்டு இருந்தான்.

“வாறண்டா, கொஞ்சம் பொறு” உள்ளிருந்து கோபியின் குரல்.

“அம்மா! அண்ணா சாப்பிடாமல் வெளிக்கிடுகிறான். கெதியா சாப்பாட்டைக் குடுங்கோ!” என்கிறாள் கோபியின் தங்கை உண்டா.

பானும், சம்பலும் என்றால் கோபிக்கு நல்ல விருப்பம். பட பட என்று சாப்பிட்டு விட்டு கோபியின் சைக்கிளில் ஏறி இருவரும் பஸ் தரிப்பிடத்தை அடைந்தனர்.

நேரம் 7.20 ஆகியது, 764ஆம் இலக்க பஸ் வந்து நின்றது. உள்ளே சன நெரிசல். அதில் அதிகம் கம்பஸ் மாணவர்கள் தான் பயணம் செய்தனர். இந்த பஸ், “கம்பஸிற்கு முன்னால் மாணவர்களை கொண்டு சென்று விடும். அந்த பஸ்ஸை “மில்” பண்ணினால் ஓ மணிக்கு உள்ள விரிவுரைக்கு மாணவர்களால் செல்ல முடியாது.

சுதர்சனும், கோபியும் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டனர். கோபியை கண்ட ஏனைய மாணவர்கள் சிலர் அவனை ஒரு விதமாக பார்த்து கதைத்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

மூன்று மாதத்தின் பின்னர் கோபி இன்று “கம்பஸ்” சென்று கொண்டு இருக்கின்றான்.

கோபியின் குடும்பம் மிகவும் வறுமைப்பட்ட ஏழ்மையான குடும்பம். கோபிக்கு ஒன்பது வயதாக இருக்கும் பொழுது தகப்பன் கடல் தொழிலுக்கு இரவ மீண்டும் துளிர்ப்போம்... _____

சென்றவர், சென்றவர் சென்றது தான். முன்று நாளின் பின் தலையில் குண்டு துளைத்த காய்த்துடன் சடலம் கரை ஒதுங்கியது. தகப்பன் சாகும் போது உஷாவிற்கு ஒரு வயது கூட ஆகவில்லை. வீட்டிற்கு மூத்தவன் கோபி. அவன் தலையில் அச்சிறிய வயதிலேயே குடும்பச் சமை.

தகப்பனின் சாவு கோபியின் குடும்பத்தை நன்கே பாதித்தது. பணத்திற்கு வழியில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். ஒ வயதிலேயே இரவு கடல் தொழிலுக்கும், காலையில் பாடசாலைக்கும் சென்று படித்தான். கோபிக்கு ஓய்வு என்பதே கிடையாது. நட்டாற்றில் நின்ற அவனது தாயையும், தங்கையையும் தன் சிறிய உழைப்பால் காப்பாற்றி கொண்டு இருந்தான். கோபி கடவுள் பக்தி நிறைந்தவன். எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் வந்த போதும் நிலை குலையாதவன். நியாயத்தின் பக்கம் என்றும் நிற்பவன். பாடசாலையில் கற்கும் காலத்தில் அவன் பட்ட துண்பங்களுக்கு அளவே இல்லை. ஆனாலும் படிப்பிலும் கவனம் கொண்டு படித்தான். “ரியுசனுக்கு” அவன் போனது கிடையாது. பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்படும் பாடங்களை திருப்பி வீட்டில் படிக்க அவனுக்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. பாடசாலையில் ஆசிரியர் கற்பிக்கும் பாடங்களை நன்கு கிரகிக்கு உள்ளாங்கிக் கொள்ளான். தகப்பன் இறந்த பின் அவன் குடும்பம் எந்த பண்டிகையை கூட கொண்டாடியது இல்லை. அவர்கள் வாழ்வு இருண்ட வாழ்வாகவே காணப்பட்டது.

இவை அனைத்திற்கும் விழவு கிடைத்தது போல கோபியின் A/T பெறுபேறு அமைந்தது. கலைப்பிரிவில் கற்க தகுதி பெற்றான். அவனது தாயும் தங்கையும் தங்களுக்கு விழவு வந்துவிட்டதை எண்ணி குதுகவித்தனர்.

கோபி இயல்பிலேயே மிகவும் பொறுமைசாலி. எதையும் சிந்தித்து எல்லோரையும் மதித்து நடப்பவன். அநியாயத்திற்கு துணை போகாதவன். ஏழ்மையில் வளர்ந்த அவனுக்கு ‘வஞ்சகம்’ என்றால் என்ன எனத் தெரியாது.

கோபிக்கு கம்பஸ் கிடைத்து விட்டது என்பதை அறிந்த உடனே அவனது பிரதேசத்தில் படிக்கும் சிரேஷ்ட மாணவர்கள் அவனை வந்து தங்களை சந்திச்சு செல்லும்படி வேறு புதுமுக மாணவர்களிடம் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

கோபிக்கு “கம்பஸ்” நடைமுறைகள் எதுவும் தெரியாது, அவன் ‘ஜீன்ஸ்’ உடனும், ரீ - சேட் உடனும், சவரம் வழிக்காத முகத்துடன் அவர்கள் வரச் சொன்ன இடத்திற்கு சென்றான். அங்கு ஏழு சிரேஷ்ட மாணவர்கள் ஒரு மரத்திற்குக் கீழ் இருந்தார்கள். நான்கு பேர் சவரம் வழித்து, முழுக்கை ‘சேட்’ போட்டு சேட்டை மீண்டும் தளிர்ப்போம்... ——————

ஜீன்ஸிற்கு உள் விட்டு கை கட்டியபடி பயத்துடன் நின்றனர். அவர்கள் அருகில் சென்றதும், அந்த நால்வரும் தன்னைப்போல் புதுமுக மாணவர்கள் என்பதனை கோபி இனம் கண்டு கொண்டான். கோபியைக் கண்டதும் சிரேஷ்ட மாணவர்களுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. “டேய். இங்கை வாடா” என அழைத்தனர். அவர்களிற்கு முன்னால் சென்று நின்றான். “கையைக் கட்டுடா” என்றான் ஒருவன். கோபி கையைக் கட்டி அடக்கமாக நின்றான்.

“உதென்டா உடுப்பு” எனக் கேட்டவாறு கோபியின் கன்னத்தில் ‘பளார், பளார்’ என ஒருவன் அறைந்தான். இன்னொருவன் கோபியின் பிடியில் இரண்டு, மூன்று தடவை அடித்தான். இன்னொருவன் கோபியின் சேட்டை இழுத்து கழுற்றினான்.

கோபி இவ்வாறு தான் ‘ராக்கிள்’ நடக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. “டேய். உனக்குப் பெரிய திமிராம். நீ என்ன பெரிய ஆளா! உனக்கு ‘சீனியர்ஸ்’ உடன் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்று தெரியாதா? முட்டி போட்டு இதிலை இருடா! அமைதியாக பயந்தவாறு வீங்கிய முகத்துடன் கோபி அவர்களின் சொற்படி நடந்தான்.

முட்டுக்காலில் இருந்த கோபிக்கு அடிகள் பல விழுந்தன. கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டு விழுந்தது. இவ்வாறாக பகிடி வதை என்ற பெயரில் வதை தொடர்ந்தது.

“நாாங்கள் எங்கை வரச் சொன்னாலும் வரவேண்டும். சரியா? போங்கடா! சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு, ஒருத்தரும் சைக்கிளை ஓடிக் கொண்டு செல்லக்கூடாது. எல்லாரும் வீடு வரை உருட்டிக் கொண்டு போங்கடா. கோபி. நீ உதைபடுவாய். கவனமாய் இரு” என்று கூறிக் கொண்டு தங்கள் மோட்டர் வண்டிகளில் ஏறி ‘சீனியர்’ மாணவர்கள் சென்றனர்.

இவ்வாறாக வதைகள் தொடர்ந்தன. ‘கம்பஸ்’ தொடங்க எல்லாம் குறைந்து விடும் என்றவாறு அனைத்தையும் பொறுத்துப் போனான். மற்றவர்களுக்கும் இவ்வாறு தானே நடக்கிறது என்பதை நினைத்து தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான் கோபி. A/L பெறுபேறுகள் வந்து எட்டு மாதங்களின் பின்னர் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கியது.

‘கம்பஸ்’ தொடங்கிய முதல் நாள் அனைத்து முதல் வருட மாணவர்களுக்கும் ‘கம்பஸின் ‘ஓடிற்ரோநிய’மில் அறிமுக நிகழ்வு நடைபெறும். அதனைத் தொடர்ந்து ‘சீனியர்’ மாணவர்களும், ‘ஜீனியர்’ மாணவர்களும்

தங்களை அறிமுகம் செய்து கொள்வார்கள். இது வழமையாக நடந்து வருவது. இந்நிகழ்வு ஓர் அறிமுக நிகழ்வு என்பதே வெளியில் உள்ள அனைவரது கருத்து. ஆனால் உள்ளே பகிடிவதை என்ற பெயரில் புதுமுக மாணவர்களுக்கு செய்யப்படும் வதைகளை நினைக்க கம்பஸில் படிக்க எவருக்கும் விருப்பம் வராது.

கோபி சரியாக காலை 9 மணிக்கு கம்பஸ் சென்று அறிமுக நிகழ்வில் கலந்து கொண்டான். துணைவேந்தர், பேராசிரியர்கள் மாணவர்களின் பாடத்தெரிவு, ஒழுக்கம் என்பவற்றை பற்றி உரையாற்றினார்கள். அதன் பின்னர் அறிமுக நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின.

புதுமுக மாணவர்களை மேடையில் ஏற்றி ஆட வைத்தார்கள். ஆட மறுத்தவர்களை மேடைக்கு பின்னால் அழைத்து சென்று, தும்புத்தடி, கை, கொட்டன் என்பவற்றால் அடித்து மேடைக்கு கொண்டு வந்து ஆட வைத்தனர்.

ஒரு பெண்ணின் அரை நிர்வாணப் படத்தை காட்டி அதனை விமர்சனம் செய்யும்படி புதுமுக மாணவர்களை கேட்டனர். ‘கள்’ ஞாப் பருக்கினார்கள். ‘கம்பஸ்’ ‘கள்ளு’ எல்லோரும் குடிக்க வேணும் என்று கூறி மாணவர்களுக்கு ‘கள்ளு’ பருக்கினார்கள். மாணவிகளை அழைத்து அவர்களது உடலின் ‘சைஸ்’ என்ன? இடுப்பு ‘சைஸ்’ என்ன? ஏனைய உடைகளின் ‘சைஸ்’ என்ன என ஆபாசமாக கேட்டு துன்புறுத்தினர். பல பெண் பிள்ளைகள் அழுதார்கள்.

தூசண வார்த்தைகளை திருக்குறள், வெண்பா, பாட்டாக மேடையில் ஏறி மாற்றி படிக்கச் சொல்லி துன்புறுத்தினார்கள். இவ்வாறு முதற்கிழமை பகிடிவதை தொடர்ந்தது. இதில் இருந்து கோபியால் தப்பிக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘கம்பஸ்’ செல்வது என்றால் நரகத்திற்கு செல்வது போலவே கோபி உணர்ந்து கொண்டான். மிகவும் மனது நொந்து கொண்டான். அவனால் படிக்கக் கூட முடியவில்லை.

‘கம்பஸ்’ தொடங்கி ஒன்றரை மாதம் ஆகியும் பகிடிவதை குறைந்த பாடில்லை. துன்புறுத்தல் கூடிக் கொண்டே சென்றது. ஒருநாள் கோபி விரிவரைக்கு சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். கம்பஸ் வாசலில் இருந்த ‘பெண்ஜில்’ இருந்த மாணவர்கள் அவனை அழைத்தனர்.

கோபி அவர்கள் அருகில் சென்று நின்றான். “என்னடா உனக்கு கூப்பர் தங்கைச்சி இருக்காம். எனக்கு ‘செற்’ பண்ணி தாறியாடா!” என்றான் ஒருவன்.

கோபிக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. ஆனாலும் அவன் அவற்றை அடக்கி கொண்டு அமைதியாக நின்றான்.

‘என்னடா செம்மறி. பேசாமல் நிற்கிறாய்’ என்றவாறு அவனுக்கு அடித்தார்கள்.

“டேய், மச்சான். அந்த ‘பியர்’ போட்டலை எடு. இவன் குடிக்கட்டும்” என்றவாறு ‘பியர்’ போத்தலை திறந்து கோபிக்கு பியர் பருக்கினார்கள். கோபி அவற்றைக் கொப்பளித்தான். அவனை அடித்து வாயில் பியரினை ஊற்றினார்கள்.

“நேற்று உன்னை பத்தாயிரத்து எட்டு தடவை தூசணம் எழுதிக் கொண்டு வரச் சொன்னானான். கொண்டு வந்தனியே” என்றான் ஒருவன். ‘மன்னிச்சு கொள்ளுவங்கண்ணா. எனக்கு கெட்ட வார்த்தை பேசிப் பழக்கமில்லை’ என்றான் கோபி.

கோபியை கெட்ட கெட்ட தூசணங்களால் அழைத்தபடி, “டேய், நாய் பெத்த மகனே. இங்கை நாங்கள் வைக்கிறது தான் சட்டம். நீ கேக்கணும், தூஷணம் பேசணும்” எனக்கூறி ‘பியரினைப் பருக்கினார்கள்’. கோபி அவர்களின் வதைகளால் மயக்கம் அடைந்தான். அவனை ‘பென்ஜில்’ கிடத்தி விட்டு அவர்கள் சென்றார்கள் கண்முழித்து பார்த்த போது கோபி வீட்டில் இருந்தான். கோபி உள் ரீதியாக பாதிப்படைந்தான். தன்னாவில் பிதற்றினான். ‘கம்பஸ்’ செல்ல மறுத்தான். பித்துப் பிடித்தவன் போல நின்றான்.

தாய் என்ன சொல்லியும் அவனை வழிப்படுத்த முடியவில்லை. நண்பன் சுதர்வனின் ஆலோசனைப்படி கோபியை உள் ஆற்றுப்படுத்தல் நிறுவனத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கோபியை உள் ஆற்றுப்படுத்தலுக்கு உட்படுத்தினார்கள். அவன் குணமானான். இன்று மூன்று மாத உள் ஆற்றுப்படுத்தவின் பின் கோபி ‘கம்பஸ்’ சென்று கொண்டு இருக்கிறான்.

‘கம்பஸ்’ வந்தது. கோபி ‘கம்பஸ்’ வாசலில் இறங்கினான். அங்கு நின்ற சிரேஷ்ட மாணவர்கள் அவனை அழைத்தார்கள். சிலர் தூசணங்களை கூறி கூப்பிட்டார்கள். ஆனால் அவன் ஒன்றிற்கும் செவிசாய்க்காமல் நிமிர்ந்த நடையுடன் கையில் புத்தகத்துடன் கல்வி என்னும் இலக்கை அடைவதற்காக உறுதியுடன் சென்று கொண்டு இருக்கிறான்.

யதාර්ථතම்

“උරිස්... උරිස්... උරිස්...” මණික්කෙටු අලාරත්තත නිර්පාට්‍යවාරු ගුම්ප්‍යකින්රාං සඳුමුකනුතාන්.

පෝරාතුම සැන්තරේ මණික්කු ගුම්ප්‍යවතු සඳුමුකනුතානීන් වුම්කම්. අවන් සර්ථු අයර්න්තාවුම අවනතු ‘අලාරම්’ අවගෙන නිත්තිරා කොඳුවිටාතු ගුම්ප්‍යවිටුම්.

අම්මාභවප පොය්ප පාර්ක්කින්රාං. අම්මා නැන්රාක ඉහෙකික කොඳුරුකින්රාං. අවනතු මගෙනවියුම පිළිගෙළකගුම් පොරුවෙයාල් තුළුත්තු මුද්‍රකාංගු ඇඟ්නත නිත්තිරායිල් කිංකිරාරුක්කා. සැණික්මිලුමෙකානිල් තුළුත්තු මුද්‍රකාංගු ඩිජිය බිඳු තුළුත්තිරා කොඳුවතු වුම්කම්.

සඳුමුකනුතාන් තන් කාලෙක්කෑන් මුද්‍රත්ත පින්ප සිල්බෙන්ර නීරිල් නීරාඇ, ඩීට්ඩ්ලුංග සාය්ච නාර්කාලියෙ ඩීටු බිඳුරාන්තෙක්කුක කොඳු වෙත්තු තෙවත්තුවිටු අතිල අමර්නතු කොඳුකින්රාං. බානත්තත අණ්ණානතු පාර්ත්තපද නාර්කාලියිල් තුළුත්තිරාං.

‘ප්පද නාං තුළුත්ත අම්මාවිටම සොල්වුවතු...? අම්මා ප්පද ගුම්තුක කොඳුගුවාවො...?’

*****

සඳුමුකනුතාන් රහ්රුනිල් වැශිකින්රාං. නාර්පත්තියෝරු යයතාකිරුතු. රහ්රුනිලුංග තමියුෂ්ප පාතාසාලයිල් තමියුෂ්ප පොතිකුම් ආසිරියාර. මගෙනවි ආෂ්කිල ආසිරියෙ. ආසෙක්කාංරු; ආෂ්තික්කාංරු ගෙ අවනුකු හිරු පිළිගෙළක්කා. පෙන් පිළිගෙළක්කු යයතු පතිණාංකු. ආණ පිළිගෙළක්කු පන්තිරුණු යයතු.

සඳුමුකම් පිහුනතු තුළුත්තිල අවනතු තකප්පන තෙයිලෙත් තොට්ටත්තිල් ප්‍රාග්ධන බෙඳු බෙඳු කොඳුරුක්කුම්පොතු මණ්සාරිවිල් අකප්පදු මණ්ණොඳු මණ්ණාකිප පොය්විටාරු.

சண்முகமும் தாயார் கமலமும் நட்டாற்றில் நின்றார்கள். கமலம் நோயாளி சண்முகத்தின் தகப்பன் கொண்டு வரும் கொஞ்சச் சம்பளத்தில் தான் அவர்கள் வீட்டு உலை கொதிக்கும். ஆனால் இப்பொழுது என்ன செய்வது எனத் தெரியாத நிலையில் கமலம்.

கமலத்தின் நண்பி புவனம். அவளது சோகத்தையும் வறுமை நிலையையும் பார்த்து மனம் நொந்து, கமலத்தை உற்சாகப்படுத்தி கொழுந்து மலைக்கு கூட்டிப் போவாள்.

ஆனால், பாவும் கமலம் - கைக்குழந்தையான சண்முகத்தை எங்கு விட்டுச் செல்வாள்...! வேலைக்குப் போகாது விட்டால் குழந்தையின் பசியைத் தீர்ப்பது எப்படி? "நான் சாப்பிட்டால் தான் பால் சுரக்கும். இந்தப் பிஞ்சப் பாலகளை வாழுவைக்க வேணுமென்டால் நான் எப்படியும் ஒழுங்காக கொழுந்து பறிக்க பேராகத் தான் வேணும். காதலிச்சக் கலியானம் கட்டி என்னையும், என்ற பிள்ளையையும் நட்டாற்றில் விட்டு மாண்டுபோன என்ற புருஷனை நினைச்சு எந்தப் பயனுமில்லை" என ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் பிள்ளை மடுவத்தில் விட்டு விட்டு அவள் கொழுந்து பறிக்கச் சென்றாள்.

கமலத்தைக் கண்ட புவனம்,

"கமலம்... கமலம்... இங்க வா. கொழுந்தை எங்கே? பிள்ளைக் காம்பராவிலையா?

"நான் வேற என்ன செய்ய?"

"பச்சைக் கொழுந்தை பாவும்"

"என்னை என்ன செய்ய சொல்லுறாய் புவனம். இந்தப் பாவியின்ர வயித்தில பிறந்து கஷ்டப்படனுமென்று விதி"

அருகே கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்த மற்ற வேலையாட்கள் இவளைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் கமலத்தை ஏளனம் செய்தனர்.

"இவங்கதான் புதுசாப் பெத்துக் கிட்டாங்க போல..." என்றார்கள்.

தோட்டத்தில் கிடைக்கும் சொற்ப பணத்தில் தான் இருவரினதும் வயிறு கொஞ்சமாவது நிறையும்.

மகனை எப்படியும் பாக்க வைக்க வேண்டுமென உறுதி பூண்டாள்.

சன்முகத்தை ஜந்து வயதில் பாடசாலையில் சேர்ந்தாள். அவன் பாடசாலைக்கு செல்லத் தொடங்கியதும் அவனுடைய உழைப்பு மகனின் படிப்புச் செலவிற்கு போதுமானதாக இருக்கவில்லை. தனது சாப்பாட்டைச் சுருக்கி அவனுக்காக வாழ்ந்து வந்தாள். சன்முகம் வளர வளர செலவு கூடியது. அவனுடைய வருமானம் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. சன்முகம் நல்ல கெட்டிக்காரன். அவனை எப்படியாவது பெரிய படிப்புப்படிக்க வைக்க வேண்டும். படித்து அவனைரு உத்தியோகம் பார்த்தால் தான் அவனாவது கஷ்டப்படாமல் வாழுவான் என்று நினைத்து எல்லாக் கஷ்டங்களையும் தாங்கி கொண்பாள்.

சன்முகமும் நல்ல பெறுபோகளைப் பெற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றாள். அவன் ஆங்கு படிக்கின்ற காலங்களிலும் தாய் மேலும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து அவனைப் படிக்க வைத்தாள்.

சன்முகத்திற்கு பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்து பல மாதங்கள் வேலை இல்லாது வீட்டில் இருந்தான். தாய் படும் கஷ்டங்களைப் பார்த்து தானும் கூவி வேலைக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டான். இதனைக் கண்டு துயருற்ற கமலம் கங்காணிமாரின் காவில் வீழ்ந்து அரசியல்வாதிகள் மூலம் சன்முகத்திற்கு ஆசிரியத் தொழிலைப் பெற்றுக் கொடுத்தாள்.

அதன் பின்னர் ஞோயாசியான தாய் வேலைக்குச் செல்வதை அவன் தடுக்கு நிறுத்தினான். அவனை கண்ணும் கருத்துமாக பாதுகாத்து வந்தாள். அவன் ஆகசைப்பட்டது போலவே அவனோடு ஆசிரியப் பணி புரிந்த சமத்தை திருமணம் செய்து வைத்தாள் கமலம்.

பேரப் பிள்ளைகள் பிறக்க, அவர்களையும் சன்முகத்தைப் பாதுகாத்து வளர்த்தது போலவே வளர்த்தாள்.

மிகவும் இன்பமாக அவனது கடைசிக் காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் திடிரென்று ஒரு நாள் பெய்த கடும் மழையின் பின்பு, அவனது வலது பக்க காலும் கையும் இழுத்துக் கொண்டது. ஆனாலும் கமலத்தின் மன வெராக்கியத்தின் காரணமாக அவனது பேச்சில் எந்தக் குறைபாடும் இருக்கவில்லை. தன்னிச்சையாக எழுந்து இருப்பாள். அவனது பேரப் பிள்ளைகள் அவனுக்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள்.

தாயின் நிலை கண்டு சன்முகம் மிகவும் நொந்தாள்.

தாய்க்குரிய பணிவிடைகளை செவ்வனே செய்து வந்தாள். ஆனால் மருமகள் சமத்திக்கு கமலத்தைப் பார்க்க பார்க்க ஏரிச்சல் தான் வரும். “ஏன் இது மீண்டும் துளிர்ப்போம்...”

இன்னும் உயிரோட இருந்து எங்களை கரைச்சல்படுத்துது: என்று நினைத்து கணவனிடம் முனுமுனுப்பாள். இதனால் கணவன் மனைவிக்கிடையில் அழக்கடி சண்டை முனும்.

காலை ஆறு மணிக்கு ஒலித்த கோயில் மணி அவனை நினைவிலிருந்து மீட்டது.

என்ன தான் சண்டைப்பட்டாலும் தனது மனைவியின் பக்கத்து நியாயங்களையும் அவன் சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

சமதிக்கு யாரும் துணையாக இல்லைத் தான்.

இத்தனை நாட்களாக அம்மாவுடன் அவள் நன்றாகத் தான் பழகினாள். அம்மாவின் பணிவிடைகளையும் மனம் கோணாமற் தான் செய்தாள்.

ஆனால் அம்மா படுக்கையில் வீழ்ந்த பிறகு சுமதிக்கு அம்மா ஒரு பாரமாகத் தான் இருக்கின்றாள்.

அதிகரித்த பாடசாலை வேலைச் சுமையுடன் வீட்டு வேலைகளையும் பரபரப்புடன் தான் செய்து வந்தாள்.

கணவன், பிள்ளைகள், மாயியார் என்று அனைவரின் பணிவிடைகளையும் அவள் இமுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்து முடித்துவிட்டு காலையில் சாப்பிட்டது பாதி, சாப்பிடாதது பாதி என்று பாடசாலைக்கு ஓடிச் செல்லும் சுமதியை நினைக்கையில் அவள் பக்கத்தில் நியாயம் இருப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

மதியோர் இல்லத்தில் அம்மாவைச் சேர்ப்பது பற்றிய எண்ணத்தையும் முதலில் தயங்கித் தயங்கித் தான் அவள் சொன்னாள்.

“வீடிலிருந்து யாரும் இல்லாத நேரங்களில் அம்மா அவதிப்படுவதை விட முதியோர் இல்லத்தில் இருந்தால் நல்ல கவனிப்புக் கிடைப்பதோடு பேச்சுத் துணைக்கும் ஆள் கிடைத்து ஆறுதலாக இருக்கும். பாடசாலை முடிந்து தினமும் எல்லோரும் சேர்ந்து அம்மாவிடம் சென்று பார்த்து கதைத்துப் பேசி வந்தாலும் எல்லோருக்கும் அது ஆறுதலாகவும் இருக்கும்”

அவனுக்கு அதுவே இப்போது நியாயமாகவும் பட்டது.

அன்று அவனின் அம்மாவுக்கு அவன் மட்டுமே உலகம்.

ஆனால் இன்று சுமதிக்கு கணவன், பிள்ளைகள், மாமியார், பாடசாலை... என்று உலகம் பரந்து விரிந்திருக்கிறது. இந்த உலக மாற்றத்தை, யதார்த்தத்தை விளங்கிக் கொண்டால் வாழ்வு முன்னேற்றம் காணும்.

அம்மா உலக நடப்பு தெரிந்தவள்.

அவள் இந்த முடிவை நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்வாள்.

ஒரு முடிவிற்கு வந்தவனாய், மனைவியின் சொற்படி, தன் தாயை முதியோர் இல்லத்தில் சேர்ப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தான்.

*****

தயங்கித் தயங்கி தாயின் படுக்கையின் முன்னால் சென்று “அம்மா... இந்த விஷயத்தைச் சொல்ல எனக்கு கஷ்டமாத் தான் கிடக்கணை. ஆனால் நீ இங்க இருந்து இப்படிக் கஷ்டப்படுறதைப் பார்க்க எனக்கு கவலையாய் கிடக்கு. நாங்களும் வேலைக்குப் போடுவும். உன்னைக் கவனிக்க இங்க ஒருத்தரும் இல்லை. அதால் உன்னை ‘நேர்ச்சிங் ஹெராமில்’ சேர்க்கப் போறன். நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வேலையாலை வந்தவுடன் உன்னை வந்து பார்ப்போம்” என்று கூறியவாறு தாயின் கையைப் பற்றினான்.

கமலம் விரைத்துப் போய்க் கிடந்தாள். பதறிப் போய், தாயின் நாடித் துடிப்பைப் பிடித்துப் பார்த்தான். நாடி முற்றாக விழுந்திருந்தது. மின்னல் போல அவனுள் ஒன்று பொறி தட்டியது.

“ஜேயா” என்ற அவனது கதறல் வானையே பிளந்து விடுமாப் போல இருந்தது.

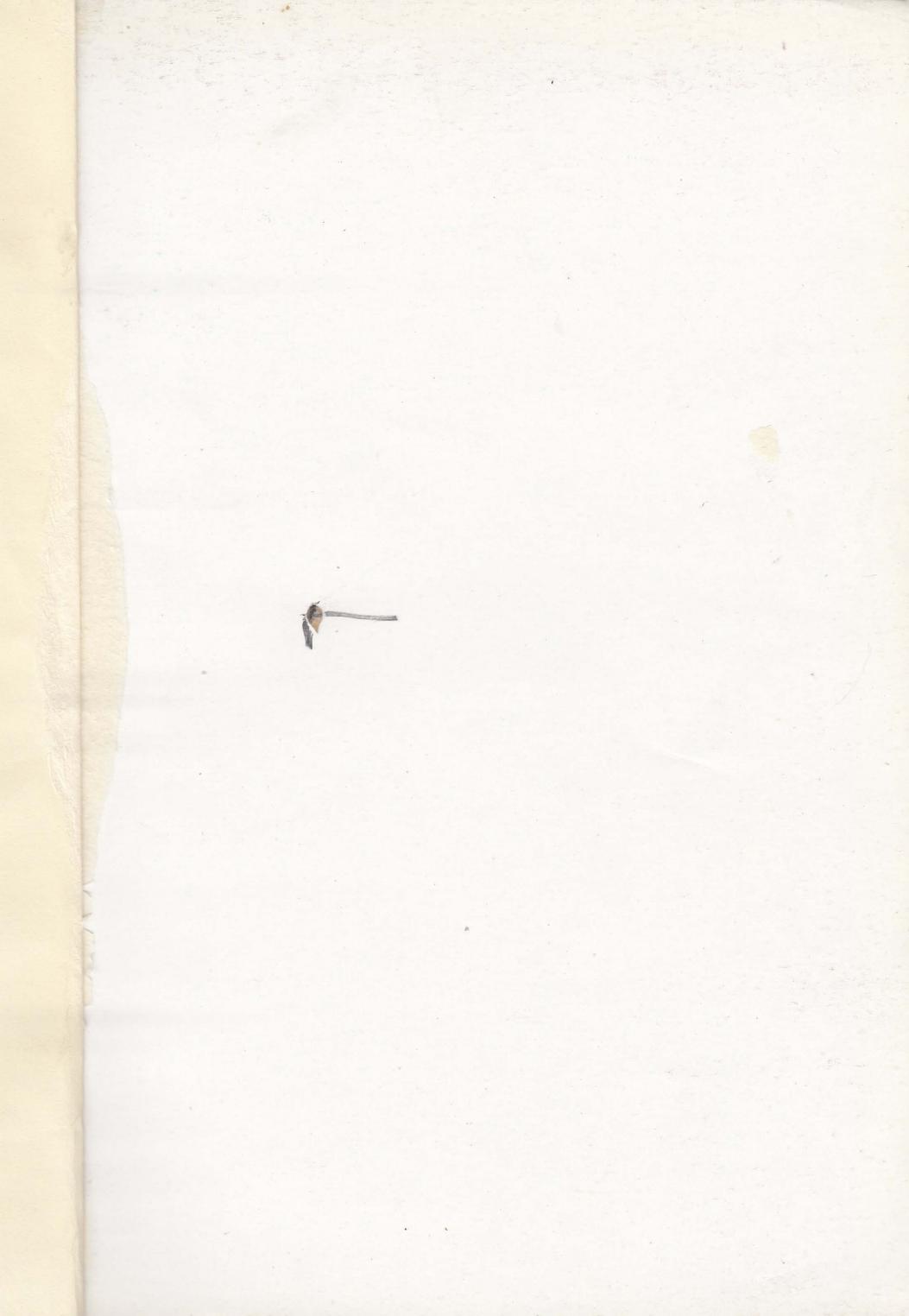
‘தாய் கமலத்துக்கு இந்த உலக யதார்த்தம் புரிந்து விட்டதோ என்னவோ?’

கலாமணி பரணீதரன் எமது பல்கலைக்கழகத்திலே உளவியலைச் சிறப்புப் பாடமாக நிறைவாண்டிலே கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார். தமிழ் இலக்கியத்திலே சிறப்பான பயிற்சியும் சுடுபாடும் கொண்ட இவர் நிறையவே சாதிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டவர். ஜீவநதி என்ற கலை இலக்கிய சஞ்சிகையையும் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகின்றார்.

சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, இசை நாடகம் முதலிவற்றிலே ஆழமான சுவடுகளைப் பதிக்கக்கூடிய ஆளுமை இவரிடம் காணப்படுகிறது.

இவரது குடும்பச் சூழலே இலக்கியமயமானது. இவரது பேரனார் அண்ணாவியார் எஸ்.தம்பிஜயா அவர்களுடன் நான் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். கவிதை, இசைப் பாடல், நாடகப் பிரதி ஆக்கம், நடிப்பு முதலிவற்றிலே சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற பேரனாரின் ஊற்றுகளை நான் பரணீதரனிடம் காண்கிறேன்.

அழுத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே பிரகாசிக்கக் கூடிய நட்சத்திரமொன்று எமது மண்ணிலே உதயமாகியுள்ளது. அவரின் இலக்கியப் பயணம் இனிதே தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா

ISBN 978-955-52496-1-4